

NEW YORK TIMES BESTSELLER SERIES

Jim Benton

Bộ nhật ký
quái chiêu nhất
quả đất

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

Nhật ký ngốc xít

Mục lục

[HÃY VỖ NHƯ CHUYÊN NÀY CHƯA TỪNG
XẢY RA](#)

[Thứ Hai ngày 02](#)

[CÁI QUẢN MA ÁM](#)

[Chủ nhật ngày 01](#)

[TỐ LÀ CÔNG CHÚA HAY CON ÉCH](#)

[Thứ Bảy ngày 31](#)

HÃY VỜ NHƯ CHUYỆN NÀY CHƯA TỪNG XẢY RA

***Dành tặng cho bất cứ ai đã, đang, và sẽ
học cấp II.***

Dành tặng người hay bị hiểu lầm

Đặc biệt cảm ơn: Craig Walker, Steve Scott,
Susan Jeffers Casel, Shannon Penney.

Và đặc biệt cảm ơn biên tập viên Maria Barbo,
người thực sự nắm lòng cuộc sống ở trường cấp II.

Cuốn Nhật Ký Đây là Tài Sản Của:

Jamie Kelly

TRƯỜNG: CẤP II MACKEREL

TỦ: 101

BẠN THÂN NHẤT: Isabella

THAI CÙNG: Stinker, một con chó săn thỏ

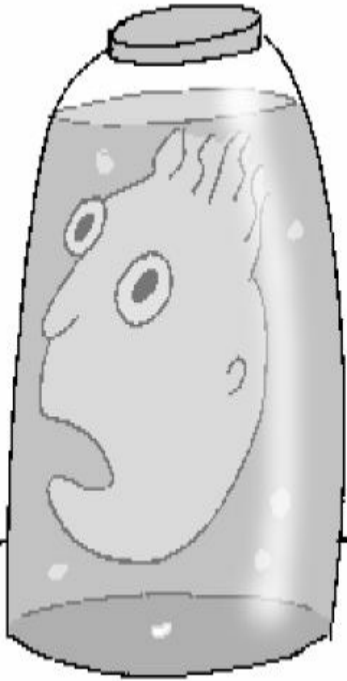
MÀU MẮT: Xanh lá cây

MÀU TÓC: ~~Nâu~~ Vàng ánh nâu
với sắc nâu nâu sẫm

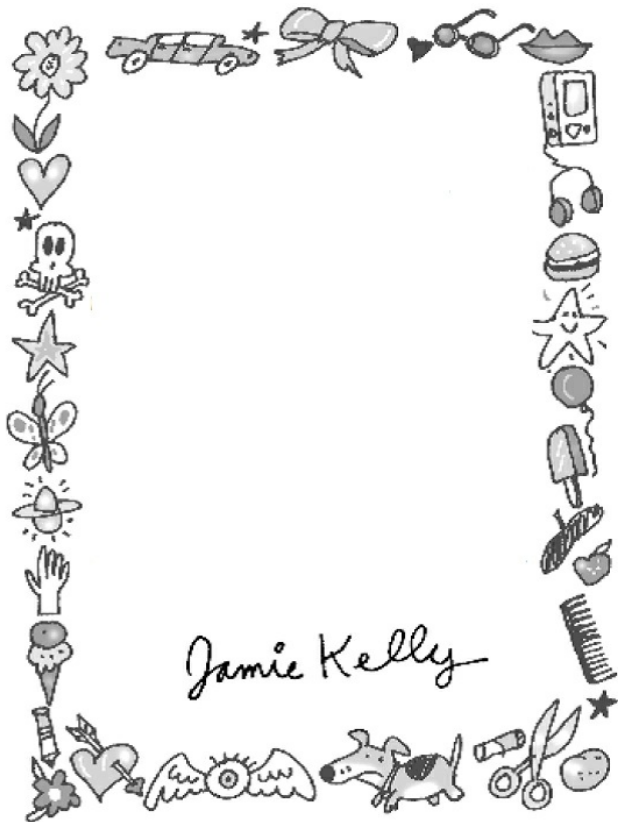
CẤM ĐỌC TIẾP

KẼ
GÂN
ĐÂY
NHẤT
ĐÃ
CÀ GÂN
ĐỌC TIẾP

ĐÂY KHÔNG PHẢI
NHẬT KÝ CỦA NGƯỜI

TÀ NÓI RỒI ĐÂY NHÉ

Gửi Ai Đó Đang Đọc Cuốn Nhật Ký Ngọc Xít
Này,

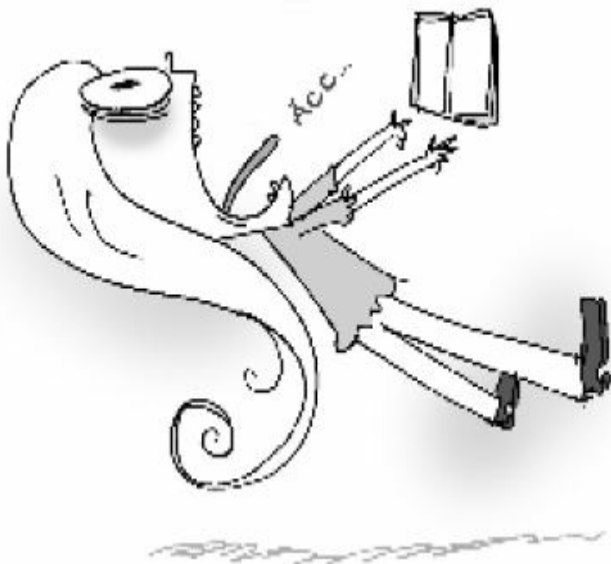
Cậu có chắc là mình được phép đọc nhật ký của người khác không? Nếu chẳng may tôi đã bảo cậu là được thì không sao. Nhưng nếu cậu mà là Angeline thì tôi **KHÔNG** hề cho phép, nên hãy thôi ngay đi!

Nếu là bố mẹ đang đọc, thì **VÂNG**, con biết con không được phép gọi người khác là ngu si hay đần độn hay ngốc nghếch hay thiếu năng hay không có óc và tất cả những thứ kiểu như thế, nhưng đây là nhật ký, nên thực ra con không “gọi” họ là cái gì cả. Con chỉ **Viết** về họ thế thôi. Và nếu vì thế mà bố mẹ phạt con, con sẽ biết ngay là bố mẹ đã đọc nhật ký này - mà việc này bố mẹ đâu có được phép!

Giờ thì, với sức mạnh được khoác lên mình, tôi xin hứa là mọi thứ trong cuốn nhật ký này đều là sự thật, hoặc ít nhất cũng thật như mức độ tôi nghĩ là cần thiết.

Ký tên,

Tái bút: Nếu kẻ đang đọc là cậu, Angeline, thì HA-HA! Tôi tóm được cậu rồi! Tôi đã viết những dòng này bằng mực có độc, trên một loại giấy độc đặc biệt, nên tốt hơn là cậu nên chạy đi gọi 911 ngay đi!

Tái bút nữa: Nếu người đang đọc là cậu, Hudson, thì tớ có thuốc giải độc đây, chỉ cần gọi một cuộc điện thoại đến nhà tớ là cậu sẽ lấy được nó ngay, rất thuận tiện. Nhưng đừng có nhắc đến chất độc gì với bố mẹ tớ nếu họ nhắc máy nhé. Chắc là họ sẽ nghĩ,

Đào Tiểu Vũ eBook

quái lạ, con mình mà lại đi đầu độc thiên hạ sao.

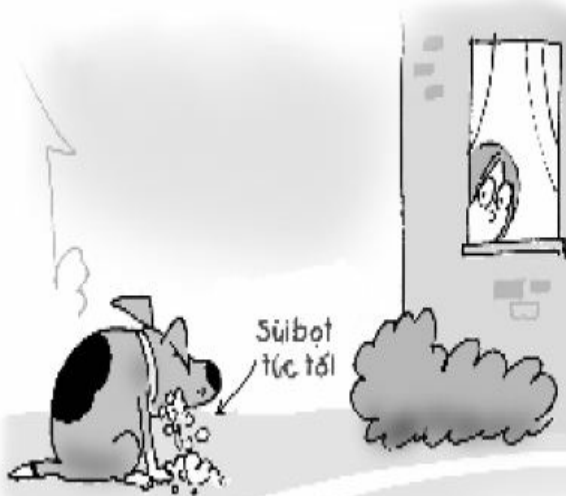
Bố mẹ tớ ở đây,
không tán thành đầu độc

Thứ Hai ngày 02

Nhật Ký Ngốc Xít thân mến,

Chiều nay tớ ra ngoài với con cún sẵn thả Stinker và chơi trò giả vờ ném quả bóng đi nhưng lại không ném để Stinker cảm đầu chạy đuổi theo cho đến khi nó nhận ra tớ chưa hề ném bóng. Thường thì tớ chỉ làm thế hai hay ba lần thôi, nhưng hôm nay chắc đầu óc tớ còn mãi nghĩ về chuyện gì khác, vì cuối cùng khi tớ nhận ra mình vẫn chưa ném, tớ có lẽ đã làm trò đó khoảng một trăm bốn mươi lần rồi. Mất Stinker hơi lác cả đi, mép nó sùi bọt, và chắc còn lâu nữa nó mới chịu vào nhà.

Tớ tự hỏi mình liệu chó có biết để bụng không.

Thứ Ba ngày 03

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Hôm nay tớ tưởng mình suýt bị *đặt biệt danh*,
điều gần như tồi tệ nhất có thể xảy ra với một đứa

Đào Tiểu Vũ eBook

đang học cấp II. Tớ đang ăn đào trong bữa trưa thì một quả đào khác lăn ra khỏi túi của tớ rơi xuống sàn, và Mike Pinsetti, cái đứa chỉ thờ bằng mồm ấy, lại đứng đó mà bảo, “Chào, Thị Đào.”

Nó là gần như là chuyên gia đặt biệt danh chính thức của trường tớ, mấy cái nhãn mà Pinsetti gắn lên, dù nghe rất ngu, lại thường rất dính. (Không tin tớ hả Nhật Ký? Hỏi thằng Buttlington Mông Đít mà xem, một trong những biệt danh đầu tiên Pinsetti đặt đấy. Thậm chí tớ còn không biết tên thật của nó nữa. Chẳng ai biết sát. Nó bị gọi là Buttlington Mông Đít lâu đến nỗi một lần mẹ nó cũng vô tình gọi nhầm là Mông Đít khi đưa nó đến trường. “Chào con, Buttlington Mông Đít,” mẹ nó nói. Rồi khi nhận ra mình vừa làm gì, bác ấy cố chữa cháy bằng cách nói thêm: “Bố mẹ tự hào về con.”)

Một giây trước khi
có biệt danh

Một giây sau khi
có biệt danh

Trở lại chuyện quả đào của tớ. Tớ nhặt cái quả
phản chủ ấy lên thật nhanh. Tớ cứ tưởng không ai

nghe thấy Pinsetti nói gì, mà như thế thì rất có thể tớ sẽ thoát. Nhưng rồi một tiếng cười như tiếng nhạc làm mê đắm lòng người vang lên phía sau tớ, nghe như ai đó đang cù một đừa nhỏ bằng cách cầm một con cún con xoa lên bụng nó. Khi quay lại, tớ thấy không ai khác ngoài Angeline, đừa có lẽ đang học thuộc lòng biệt danh đó một cách độc ác.

Việc tớ phải ký tên dưới bài tập về nhà của mình là THỊ ĐÀO chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Thứ Tư ngày 04

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

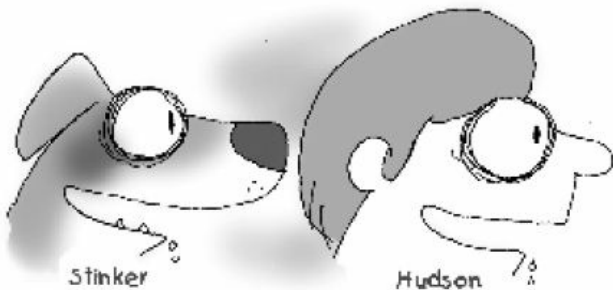
Hôm nay Hudson Rivers (đẹp trai thứ tám trong khối) đã nói chuyện với tớ ở hành lang. Thường thì chuyện này chẳng xi nhê gì với tớ, vì vẫn có khả năng một ngày nào đó mấy cậu Đẹp Trai Từ Số Một Đến Số Bảy sẽ nói chuyện với tớ thật. Nhưng khi Hudson nói “Chào” hôm nay, tớ có thể khẳng định rằng cậu ấy hoàn toàn yêu tớ, và tớ cảm thấy vì lợi ích của cậu ấy, mình có nghĩa vụ phải trở nên hấp dẫn

không cưỡng lại được.

Sức mạnh không cưỡng lại được của tổ
đang phát huy tác dụng

Nhưng ngay khi tớ đang định đáp lại Hudson bằng một câu gì đó hay ho (Thậm chí có thể còn là một câu **HẾT SỨC** hay ho. Giờ thì chúng ta sẽ chẳng bao giờ biết chắc được.), thì Angeline xuất hiện ở góc hành lang với hàng tí tí thứ dễ thương lủng lẳng trên ba lô của nó, và cố ý làm bộ dễ thương **NGAY TRƯỚC MẮT CẬU ẤY**. Cái kiểu cách giống y như loài bọ cạp này của nó khiến tớ quên khuấy mình định nói gì, nên thứ duy nhất phun ra khỏi miệng tớ là một luồng khí không lời. Có vẻ điều đó cũng chẳng quan trọng gì, vì cậu ấy đang dán mắt vào Angeline y chang con Stinker dán mắt vào quả bóng mấy hôm trước.

Đã khá rõ ràng là toàn bộ tình yêu cậu ấy dành cho tớ đã phọt qua tai tung toé ra khắp sàn. Không tin cứ hỏi Isabella mà xem. Nó đứng ngay đấy.

Như thế thế vẫn chưa đủ tệ hại, còn thế này nữa:

Cậu ấy nói với Angeline: “Chu cha, có phải tớ vừa ngửi thấy mùi Lip Smacker của cậu không nhỉ? Mùi ChocoMint à? Tuyệt thật.”

Angeline dừng lại chỉ một giây và **NHÌN THẲNG VÀO TỚ VÀ ISABELLA**. Rồi nó bảo
Đào Tiểu Vũ eBook

Hudson, “Ừ, đúng đây.” Và nụ cười chói lọi của nó làm cậu ấy đóng băng ngay tại chỗ.

Thằng thán mà nói, tớ nghĩ thật thô lỗ và kinh tởm khi có hàm răng trắng đến mức ai nhìn vào là đau mắt và có khi còn **HỒNG MẮT SUỐT ĐỜI**.

(Trong trường hợp các con của mẹ đang đọc quyển nhật ký này nhiều năm sau, đây chính là khoảnh khắc Angeline đánh cắp cha của các con, Hudson, khỏi tay mẹ, và chính tại cô ta mà giờ họ của Đào Tiểu Vũ eBook

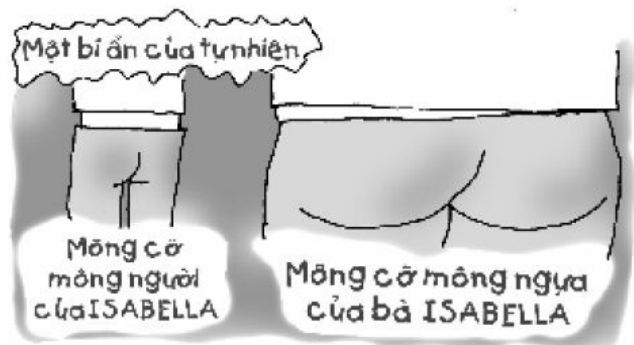
các con là Rumpelstiltskin hay Schwarzenegger hay Buttlington đây.)

Vấn đề là thế này: Isabella là đứa con gái **DUY NHẤT** trong cả trường dùng sáp dưỡng môi Lip Smacker mùi ChocoMint. Đó là mùi hương dở hơi

nhất họ từng sản xuất, nhưng nó *cần* một mùi hương độc đáo chỉ riêng của nó, nên đã chọn cái mùi duy nhất không ai thèm thích ấy. Tất cả bọn con gái đều biết mùi đó là của Isabella. Cả Angeline cũng biết.

Vậy nên, Nhật Ký Ngọc Xít ạ, ta hãy cùng tua chậm lại cảnh này nhé: Bất thành lình, vèo một cái nhanh như chớp, Angeline đã đánh cắp bạn nhảy ở vũ hội trường/bạn trai/chồng tương lai của tớ, còn Isabella thì bị mất hương Lip Smacker mà nó đã đóng dấu sở hữu. (Isabella thà mặc cái quần có phần mỏng khổng lồ của bà nó đi học còn hơn để cho người khác nghĩ nó đang bắt chước Angeline.)

Tớ nghĩ mình nên nói gì đó mới phải, nhưng tớ cũng thừa biết Angeline đã lên đạn cái biệt danh “Thị Đào” cho cây Súng cao su Tượng tượng làm bằng Sự độc ác Thuần túy của nó và sẵn sàng bắn về phía tớ ngay trước mặt Hudson.

Tớ bất lực.

Nhật Ký Ngốc Xít ạ, tất nhiên cậu hiểu rằng tớ **ĐÃ BỊ TIÊU DIỆT**. Điều mà có lẽ cậu vẫn chưa đánh giá hết được là tác động của sự kiện tai tiếng này lên Isabella. Nó **CỰC KỲ** phụ thuộc vào mùi Đào Tiểu Vũ eBook

hương, và chưa hề sẵn sàng thay đổi mùi sáp dưỡng môi mới. Tớ đã thấy trước là sau này rồi nó sẽ phải vật lộn dai dẳng đau đớn với đôi môi khô nẻ đây.

Tớ cũng chợt nghĩ, Nhật Ký Ngốc Xít ạ, rằng Angeline hoàn hảo đến nỗi từ “hoàn hảo” có lẽ không đủ hoàn hảo với nó. Một ngày nào đó người ta sẽ phải sáng tạo ra một từ mới dành cho nó và khi họ làm thế tớ hy vọng từ đó sẽ vẫn với từ buồn nôn hay thú vị nếu thế, tớ nghĩ mình sẽ có ý tưởng hay cho một bài hát.

Thứ Tư, Ăn Bữa Buổi Tối

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Hôm nay lúc ăn tối mẹ thông báo rằng nhà tớ sắp nhận trông một đứa cháu họ trong vài tuần. Nó hình như là cháu của anh trai của con gái của bác tớ hay sao đó.

Con của chú bác là anh em họ thì tớ biết rồi, nhưng rồi lại còn có anh em họ đời một, anh em họ đời hai và cả anh em họ hàng cắt bỏ một thế hệ nữa. Có nghĩa là gì? “Họ hàng cắt bỏ một thế hệ?”[\(1\)](#)

họ hàng
cắt bỏ một thế hệ

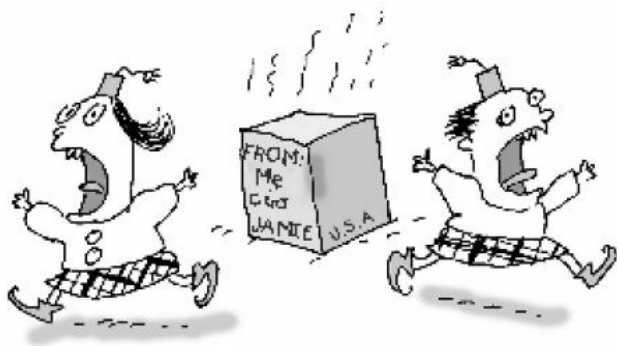
mụn com
từng bị cắt bỏ

Tớ từng cắt bỏ một cái mụn com.

Còn nữa, Nhật Ký Ngọc Xít, chỉ để cập nhật cho cậu về Tội ác Thức ăn Mới nhất của mẹ, tối qua mẹ đã làm món thịt hầm với 147 thành phần mà vị nó vẫn kinh. Khó mà tin được rằng trong 147 thành phần đó lại không có nổi thứ gì ngon ngon.

Đương nhiên là đằng nào tớ cũng ăn. Nếu không ăn thì mẹ sẽ ca cho một bài về chuyện nấu ăn vất vả và rằng đám trẻ đói khát ở cái nước Khigìđâykistan sẽ mê món thịt hầm của mẹ đến mức nào.

Theo tớ thì bọn trẻ con ở nước Khigìđâykistan đã đủ khổ lắm rồi, không cần phải tống món thịt hầm của mẹ lên đầu chúng nữa.

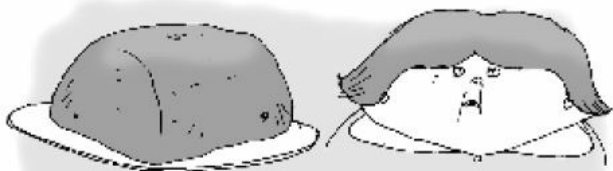
Thứ Năm ngày 05

Đào Tiểu Vũ eBook

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Hôm nay, tớ đã phải mua bữa trưa ở trường, chỉ tại con bé Angeline, cái đứa cứ nghĩ mình là Cô gái Xinh Nhất Thế giới trong khi có lẽ chẳng có mặt nổi trong top 5. Tớ không thể mạo hiểm để mẹ lại gói một quả đào vào bữa trưa của tớ để rồi, trong khi tớ còn đang âm thầm cố gắng tống nó vào thùng rác thì Angeline hay Pinsetti đã nhận thấy và gây ra một Sự kiện Biệt Danh lớn. Vậy nên tớ phải chuồn khỏi nhà thật nhanh.

Để chứng minh cho việc cả Vũ trụ đứng về phía cái ác, Angeline hoàn hảo, hôm nay là ngày Thịt Băm Nướng ở căng tin. Thứ Năm hàng tuần là ngày Thịt Băm Nướng. Khi cậu không ăn món gì, quản lý căng tin, cô Bruntford, sẽ coi vụ này là tư thù cá nhân. Và cô sẽ phang cho bọn tớ đủ loại tai họa, đặc biệt là khi bọn tớ không ăn cái món thịt băm nướng nhẩy mỡ của căng tin ấy.

Ghi chú: sự tương đồng siêu nhiên của cô
Bruntford với món thịt băm nướng

Cô Bruntford sẽ bắt đầu bằng câu “Món thịt băm nướng thì làm sao?” rồi nong mỡ khổng lồ quanh cổ cô bắt đầu lắc tới lắc lui chả còn thiếu chỗ nào. Cô có một cái cổ bự con, núng nính trông có vẻ mềm, mịn y như phần kem trứng đường nằm trên đỉnh một chiếc bánh kem trứng đường vị chanh ấy.

Vậy nên tớ chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài ăn một ít thịt băm nướng, cái món ngửi mùi hơi giống mùi một con mèo ướt ấy, và đó là tại Angeline, cũng như mọi thứ khác.

Một lần cô đưa chàm vào tảng Thịt - Cơ
của cô ấy và bác sĩ tuyên bố
VỀ MẶT Y HỌC mà nói, nó ĐÁ MẮC BỆNH

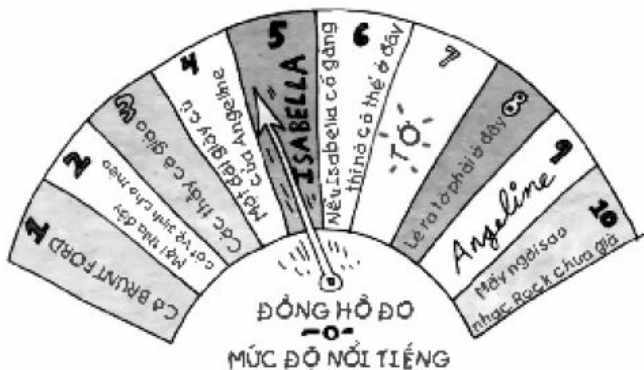
Thứ Sáu ngày 06

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Đào Tiểu Vũ eBook

Tớ không biết trước đây mình đã nhắc đến Angeline bao giờ chưa, nhưng nó là một con bé ở trường tớ, xinh xắn, nổi tiếng và tóc nó có màu của những sợi tơ bằng vàng, cứ như thể ai cũng thích màu đó vậy.

Hôm nay lúc Isabella và tớ ở hành lang, Isabella đã điên cuồng cố bắt chuyện với Angeline khi nó đi ngang qua, một chuyện thật không phù hợp với Isabella vì theo thang đánh giá mức độ nổi tiếng thì Angeline ở mức 9 còn Isabella chỉ dật dờ quanh quần mức 5. (Và sau khi đôi môi tòn tại nhờ sáp dưỡng của Isabella bắt đầu bị hủy hoại vì thôi dùng Lip Smacker, ai mà biết được con số đó còn tụt đến đâu?)

Dù sao thì, Angeline cũng chỉ liếc nhìn Isabella như thể nó là thứ gì đó kỳ dị, thô thiển giống như cái lỗ mũi bị lộn ngược ra ngoài, rồi không nói một lời, Angeline đi thẳng.

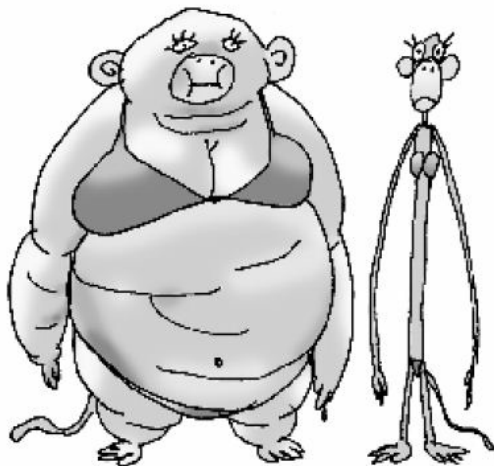

Cậu **ĐÃ TÙNG** quen đứa nào như Angeline chưa, Nhật Ký? Ví dụ như ở cửa hàng chỗ tớ mua cậu về có một cuốn nhật ký khác có giá trên trời, và nó nghĩ nó ngon đến nỗi cứ đi quanh cửa hàng mà vênh váo như thể nó có một cái bút kẹp vào bìa chẳng hạn ?

Nói thật nhé Nhật Ký Ngọc Xít, nếu CỎ một cuốn nhật ký như Angeline ở cửa hàng, mà cậu chịu nói cho tớ biết, thì tớ sẽ đến thẳng cửa hàng đó, mua nó và dùng giấy của nó để hót cái cậu-biết-là-gì-rồi-đấy của Stinker lúc đưa nó đi dạo. Nhưng tớ cũng muốn nhắc cậu hãy hài lòng với bản thân mình, vì cậu thật là đẹp, và hãy đặc biệt hài lòng với mái tóc của cậu, ngay cả khi cậu không có tóc. Nhưng, cậu biết đấy, giả sử cậu có tóc và trông nó xấu kinh lên được thì...

Sau đó Isabella bảo tớ nó thực sự nghĩ mình có thể thuyết phục Angeline từ bỏ hương ChocoMint. Isabella là một con bé tốt bụng và tớ thật lòng thích nó, nhưng nếu ví óc người là chuối thì có thể nói rằng có cả đàn khỉ gây tong teo đang ẩu đả bên trong hộp sọ của Isabella vì đói ăn.

Khi trong sọ Einstein

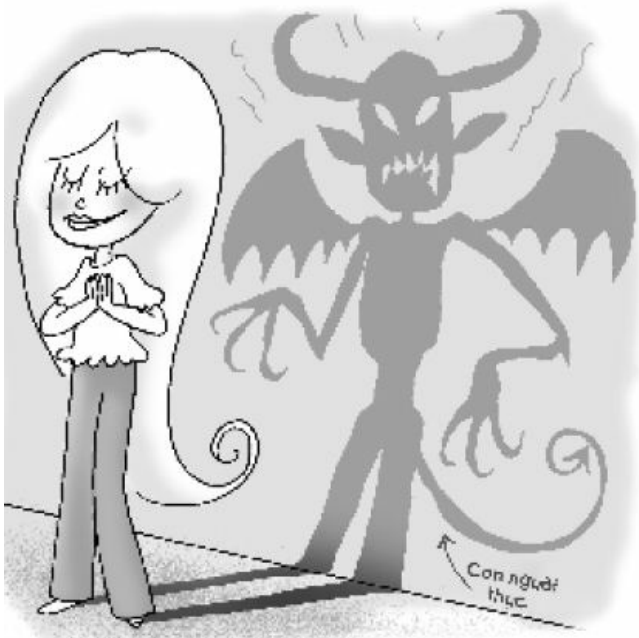
Khi trong sọ Isabella

KHÍ TRONG SỌ CẬU MẶC BIKINI CÓ XẤU
ĐẾN MỨC ẤY KHÔNG?

Tái bút: Cập nhật vụ Biệt danh: Chưa có ai gọi
tớ là Thị Đào... **VẪN CHƯA**. Angeline hẳn đang chờ
đến thời điểm thích hợp mới bắn quả đạn súng cao su

ấy về phía tở. Bọn con gái bề ngoài xinh đẹp và Thánh thiện Thuần khiết đều có bên trong là Ma quỷ Thuần túy - đó là **MỘT THỰC TẾ ĐÃ ĐƯỢC KHOA HỌC CHỨNG MINH.**

Có lẽ Angeline chỉ đang chờ đúng thời điểm đáng xấu hổ nhất để tiết lộ biệt danh Thị Đào cho cả thế giới.

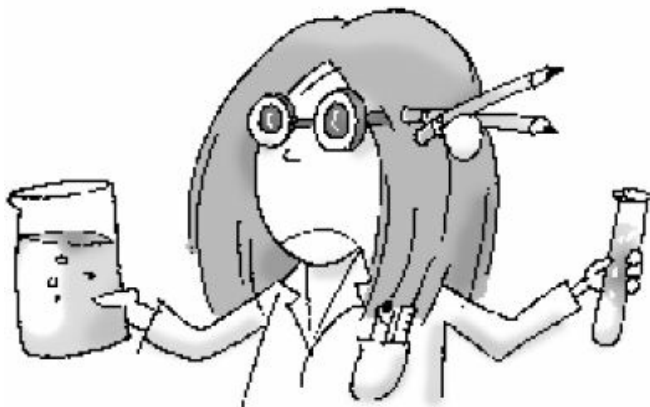
Thứ Bảy ngày 07

Nhật Ký Ngốc Xít thân mến,

Đào Tiểu Vũ eBook

OK, OK. Tớ biết hôm qua tớ đã viết gì về chuyện hài lòng với màu tóc của chính mình. Có lẽ tớ đang cố gắng cởi mở hơn với việc chấp nhận những người có mái tóc màu vàng hoàn hảo, hoặc có lẽ tớ đang cố gắng trở thành nhà khoa học hay gì đấy, nhưng hôm nay tớ đã quyết định mua một bộ nhuộm tóc sử dụng tại nhà. (Có lẽ cậu chưa từng để ý, Nhật Ký Ngọc Xít ạ, nhưng sự thật là: Tớ có vài vấn đề với tóc.)

Tớ chọn màu giống màu tóc của Angeline, màu mà họ gọi là “Màu Nắng Lộng lẫy Nơi Thiên đường”. Tớ không cố bắt chước Angeline, đó chỉ tình cờ là thứ đầu tiên tớ chụp lấy trong cửa hàng thứ tư tớ đến xem.

Đáng ra tớ đã có thể nhờ Isabella nhuộm tóc giúp nhưng tớ thực sự không muốn vừa phải nhận một bài thuyết giảng của nó về việc phải tự chấp nhận bản thân lại vừa phải giả vờ không chú ý đến việc nó đang phải chịu đựng một chứng bệnh phát tác nhanh mà bác sĩ gọi là “Môi Thần Lẩn”.

Nên tớ chỉ nhốt mình trong phòng tắm rồi tự nhuộm lấy.

KHOA HỌC

Nghiên cứu khoa về chứng mất thần lẩn

Giai đoạn 1

Giai đoạn 2

Giai đoạn 3

Giai đoạn 4
(30 ngày sau)

(Và điều này nhắc tớ nhớ: tớ đã hiểu sao người ta lại gọi nhuộm tóc là “dye”[\(2\)](#). Vì sau khi thấy tác dụng của nó thì mình chỉ muốn chết.)

Cái đáng lẽ phải là “Màu Nắng Lộng lẫy Nơi Thiên đường” lại hiện ra y chang màu lông gà. Tớ có thể trốn trong các lồng gia cầm sống mà không ai nhận ra được.

Thế là giờ tớ lại phải quay lại cửa hàng mua bộ khác để nhuộm tóc về màu cũ trước khi mẹ tớ hoặc Isabella bơm vụ này lên thành tội không biết yêu
Đào Tiểu Vũ eBook

quý bản thân.

Tớ rút một nhúm tóc cũ ra khỏi cái lược để có thể so màu ở cửa hàng, tớ không hề nhận ra rằng như thế rất kinh cho mãi tới khi trông thấy phản ứng của cô bán hàng lúc tớ đưa nó cho cô để giúp tìm đúng màu. May thay, họ có màu y hệt, thế là tớ mua nó về nhà, nhuộm lại tóc.

Nhân tiện, cậu biết tên của màu giống màu tóc của Angeline là “Màu Nắng Lộng lẫy Nơi Thiên đường” rồi chứ gì? Còn công ty thuốc nhuộm ấy đặt tên màu giống màu tóc tớ là “Màu Lông Chuột chũi”.

Chủ nhật ngày 08

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Đào Tiểu Vũ eBook

Hôm nay Isabella qua nhà tớ rất sớm (Tớ mừng muốn chết vì tóc tớ đã trở lại với màu mà tự nhiên áp đặt).

Trên thực tế, nó qua hơi bị quá sớm đến nỗi nó đã tận mắt nhìn thấy bố tớ trong cái áo choàng tắm kẻ ô vuông xấu xí mà nó bảo trông như bố chôm được từ một thầy ma vô gia cư, nhưng tớ nghĩ còn tệ hơn thế *nhiều*.

Dù sao thì, Isabella cũng đã hoàn thành Thang điểm Thất bại, cái thang chuyên để xác định xem một người Thất bại đến đâu, và bởi thế là một cảm nang hữu ích để đánh giá Mức độ Thất bại trên đời.

Isabella nói hệ thống đo lường quốc tế SI đã bắt đầu như thế này: một hôm, ai đó giống như nó đã thức dậy và quyết định rằng một lít là một lít, thế rồi chẳng mấy chốc mọi người đều nhất trí (dù chẳng ai biết thực ra một lít là bao nhiêu).

LÍT

MINUT

SIÊU NHIỀU LÍT

Có lẽ một ngày nào đó Isabella sẽ trở thành Giáo sư ngành Nổi tiếng học.

Còn đây là Hệ thống Đo lường dành cho ngành Thúi-học của Isabella:

THANG ĐO
MỨC ĐỘ THẤT BẠI CỦA ISABELLA
TỪ TỎI ĐẾN TỎI HƠN

ĐẦU ĐẤT

Khó chịu
Hai bậc mùi

CỦ CHUỐI

Ta mồm
Thường xuyên dẫn dọn
vùng vệ

THiếu NÀNG

Nói bản nước bọt lung tung
Thích nói dối
Cử động cơ giật

THUÍ

Xấu tính và đầu đất
Lựa chọn giày
một cách khó hiểu

TÓC VÀNG HOE

Kẻ cắp hương sáp
dường mũi, Có lẽ không
mấy quen thuộc với xà bông

CỰC THỐI

Cực kỳ khó chịu,
Kẻ ăn thịt người trong tương lai
Quần áo không là ủi bao giờ

Chủ nhật ngày 08 (tin nóng cuối ngày)

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Sau khi Isabella bắt tớ nghiên cứu Hệ thống Đo lường Thúi-học của nó xong, tớ thuyết phục nó ra cửa hàng mua một loại sáp dưỡng môi mùi khác. (Nó RẤT không muốn làm thế, nhưng tớ bắt nó làm. Kiểu Áp lực Nhẹ nhàng này là một phần của quá trình đau buồn khi người ta mất đi một thứ thân yêu như mùi hương ChocoMint.)

Dù Isabella đã bắt tớ đứng đó lâu muốn chết trong lúc nó từ chối khoảng bốn chục loại son dưỡng môi tử tế tuyệt vời, tớ vẫn phải bảo nó rằng cây son nước không lò mà cuối cùng nó cũng thích và chọn ấy thực ra là một cái lẩn khử mùi.

Thế là mọi nỗ lực chỉ còn là một thất bại vĩ đại, nhưng tớ xin lỗi: Bạn bè phải nói với nhau rằng bạn

của họ đang bôi thuốc khử mùi hôi nách lên môi.

Thứ Hai ngày 09

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Hôm nay ở trường OK. Thật sự thì còn *hơn* cả OK. Mái tóc đẹp, dài của Angeline mắc vào một

Đào Tiểu Vũ eBook

trong ti ti thứ treo lủng lẳng trên ba lô của nó và cô y tá trường - giờ đây cô ấy sẽ là một trong những người hùng số một trong lòng tớ - đã lấy ra một cây kéo mà cắt xoẹt cả nửa thước tóc vàng óng ả khỏi nửa đầu bên trái nó, thế là giờ đây Angeline chỉ trông giống Cô gái Xinh Nhất Thế giới nếu nhìn từ bên phải thôi. (Dù cá nhân tớ thì thấy trông nó sẽ xinh hơn nếu tớ đứng trên cổ nó mà nhìn.)

Ngoài ra, tớ còn có một bài tập môn tiếng Anh yêu cầu viết thu hoạch về thần thoại. Tớ đã hỏi thầy Evans chính xác thì “thần thoại” có nghĩa là gì, và thầy bảo đó là truyện về những thứ không có thực. Tớ hỏi liệu những thứ ấy có bao gồm phần tóc trên nửa đầu trái của Angeline không, câu này khiến mọi người cười khá to, trừ thầy Evans và Angeline.

Đào Tiểu Vũ eBook

Thầy Evans nói tớ cực kỳ cần một điểm A cho bài thu hoạch về thần thoại này nếu không điểm tổng kết của tớ sẽ được xuống chơi cùng các nàng tiên cá. “Em biết đấy,” thầy nói, “Dưới mực nước biển⁽³⁾.”

Cũng buồn cười phết, nhỉ? Tớ hy vọng một món tóc vàng óng mượt sẽ mọc trên quả đầu hói bự chẳng, bóng loáng của thầy để cô y tá lại có thể cắt phéng một nửa đi.

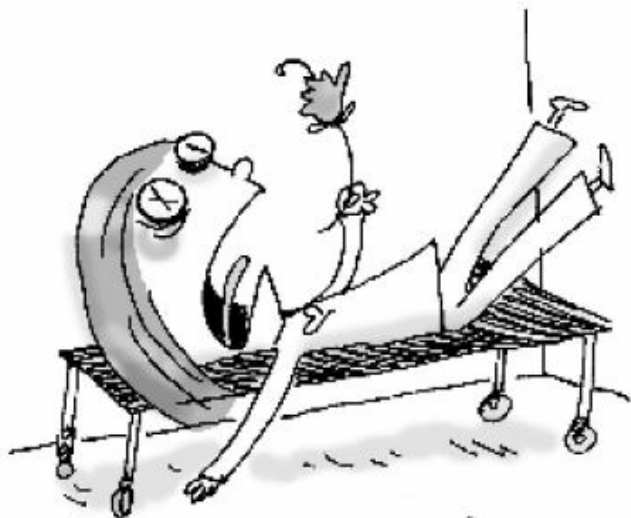
Thứ Ba ngày 10

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Tớ lập di đến đâu chứ?

Hôm nay tớ phải xuống phòng y tế trường vì tớ nghĩ bữa tối qua mẹ đã vô tình đầu độc tớ bằng món mì mì nấm nấm gì đó vị như mùi tất chân.

Tớ cứ hy vọng cô y tá có thể cho tớ uống thuốc hay gì đấy, nhưng cô ấy không làm thế. Cô chỉ bắt tớ nằm yên một lúc trên một cái giường cơ động bé xíu. Rõ ràng đó là cách người ta đã dạy cô ấy giải độc cho người khác.

Tớ đang chết

Dĩ nhiên thật là chán khi cứ phải nằm đó, cố gắng hết sức để không bị nhiễm độc, thế nên tớ bắt đầu nhìn quanh. Chính lúc ấy tớ trông thấy nó trong sọt rác: một mớ dày những lọn tóc vàng dài và đẹp. Tóc của **Angeline**.

Và đây là phần kỳ dị nhất: tớ nhặt lấy nó. Tớ không biết tại sao - không phải vì tớ biết yểm bùa nó hay gì đâu.

Tớ chưa biết.

Đơn giản là tớ muốn có nó.

Tớ cầm mớ tóc chuẩn lẹ

Và Nhật Ký Ngọc Xít ạ, nếu cậu lo lắng thì cứ yên tâm, vì hóa ra rốt cuộc tớ không bị ngộ độc. Cô y tá nói có lẽ tớ chỉ bị một chút “chứng khó tiêu”, tớ nghĩ đây là cách nói theo kiểu y học rằng tớ có một lượng khí ga không lồ, siêu siêu nhiều, đủ khiến một con ngựa nghệt thở.

Thứ Tư ngày 11

Nhật Ký Ngốc Xít thân mến,

Hôm nay tớ đang cố nghĩ xem sẽ làm gì với mái tóc của Angeline. Chỗ đó không đủ để làm một bộ tóc giả tử tế. Tớ nghĩ đến chuyện trồng nó như trồng một bụi cây để xem nó có mọc thêm, mọc thêm mãi cho đến khi tớ thực sự trồng được một cái đầu Angeline nữa không. Nhưng rồi tớ lại lo nó có thể còn đẹp hơn cả cái đầu thật, thành thử quên chuyện đó đi vậy.

Có lẽ hiện tại tớ sẽ chỉ giữ nó như một chiến lợi phẩm, kiểu như người ta vẫn giữ cái đầu nai sừng tấm trên tường ấy, chỉ có điều trong trường hợp này tớ chỉ có mỗi một dúm lông đầu nai thôi.

Lại nói đến đầu của Angeline, hôm nay nó đã đội một cái mũ bê-rê nhỏ để che phần tóc đã bị làm thối. (Bê-rê là từ tiếng Pháp để chỉ một cái mũ ngu ngốc). Dù sao thì chẳng ai tin nổi trông nó ngu đến toàn tập ra sao nữa. Tớ chắc chắn đây sẽ là kết thúc cho câu

chuyện của Angeline và Hudson.

Thứ Năm ngày 12

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Hôm nay có vẻ như đến nửa số người ở trường đội mũ bê-rê (kể cả **Hudson!!!**). Cứ như thể tất cả tụi nó đều đã bí mật sở hữu mũ bê-rê sẵn rồi, chỉ còn chờ hiệu lệnh cho phép của Angeline là nhất tề đội lên. Tớ

không hiểu nổi. Thế nhờ Angeline vô tình đội nhầm quần chíp lên đầu thì sao? Tớ nghĩ tất cả chúng ta đều biết *chính xác* chuyện gì sẽ xảy ra. Nửa cái trường này sẽ vừa đi loanh quanh vừa nhìn đường qua lỗ xỏ chân quần lót.

Kẻ ngốc

Thằng hề

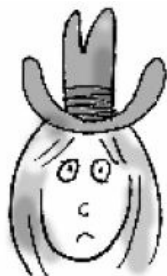
Ốc đậu phụ

Chỉ có hai điều về chuyện này khiến tớ bực mình:

1) Mọi người chỉ thích Angeline vì nó hoàn toàn

xinh đẹp và thông minh và tốt bụng.

2) Tớ không có mũ bê-rê.

Hôm nay lại là ngày Thịt Băm Nướng, như mọi thứ Năm khác. Phụ trách căng tin, cô Bruntford, (lại) làm um lên vì món thịt băm nướng chẳng có ai đụng đến, nhưng những đũa đội mũ bê-rê ngu ngốc ấy có vẻ đoàn kết ra phết, cứ như Kháng chiến Pháp vậy, tụi nó đơn giản là lờ cô ấy đi. Thế là cô ấy lại càng điên hơn, và tởm để ý thấy cô lắc tảng thịt thừa trên cổ một cách cực kỳ điên tiết nhằm vào Angeline, như thể cô biết đám mũ bê-rê ấy hoàn toàn là lỗi của nó vậy.

Cập nhật về Tội ác Thức ăn: Mẹ nấu món gì đó kinh ơi là kinh cho bữa tối, tở đành quyết liều với bài thuyết giảng về nước Khigìđâykistan mà bí mật thả đồ ăn cho Stinker, con chó săn thỏ của tở. Stinker cắn thử một miếng và rồi, để gột sạch vị của món đó ra khỏi mồm, nó đi chén đến một nửa số cát

trong hộp đựng phân mèo.

Giờ thì tớ hơi sợ Stinker đây, tớ nghĩ nó có thể sẽ oán trách tớ về vụ sau đó nó đã phát bệnh lên như thế nào, dù đó hoàn toàn là lỗi của mẹ, nhưng nếu nó định cắn cổ ai đó lúc họ đang ngủ thì không nên là tớ. (Nhật Ký Ngốc Xít ạ, tớ đang vừa viết vừa nói to điều này lên cho Stinker nghe thấy đây.)

Thứ Sáu ngày 13

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Chỉ còn gần một tuần nữa là thằng anh họ xa của tớ sẽ tới và bố mẹ tớ đang trong tình trạng báo động **AN TOÀN CHO TRẺ EM** ở mức cao nhất.

Họ gán những cái chốt đặc biệt chống trẻ em bất khả phá hủy vào các ngăn chuyên để chất tẩy rửa và diệt côn trùng, vì rõ ràng là mấy thứ này đám nhóc con thích xức lắm.

Có vẻ như mất nhiều công quá. Nếu ta không muốn tụi nhỏ ăn mấy thứ đó, làm chúng có vị bông cải xanh có phải đơn giản hơn không?

Thứ Bảy ngày 14

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Tớ thấy tốt hơn là nên làm gì đó chuẩn bị cho vụ thần thoại trong tiết của thầy Evans.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tớ lên mạng đọc về Medusa, cái bà có rắn độc mọc khắp đầu ấy, và bà ấy chắc phải ghen lồng lộn lên với một con bé có tóc thật ngay cả khi mái tóc đó màu lông chuột chũi.

Tớ có vài lời khuyên cho người có mái tóc rắn độc đây: Buộc cao này. Cắt ngang trán này. Gỉ đó nữa.

Trước khi trang điểm

Bức cao theo
phong cách dạ vũ

Tết hai bên

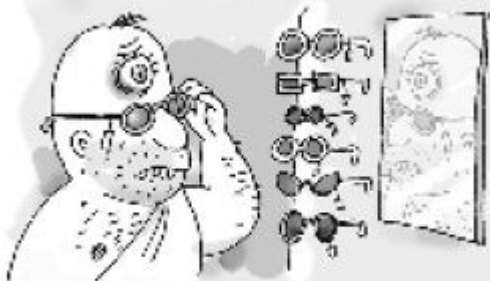
Lượn sóng duyên dáng

Tớ đọc cả về Icarus nữa, ông này làm ra một đôi cánh bằng sáp rồi bay quá gần mặt trời, thế là đôi cánh tan chảy ra. Bài học là thế này: Nếu Icarus có ý định bay thì ông ấy nên là một tiếp viên hàng không bẩm sinh như anh họ Terrence của tớ mới phải.

Cậu có biết không, Nhật Ký Ngốc Xít, thần thoại còn có thể bao gồm cả những thứ như người lùn⁽⁴⁾, người khổng lồ⁽⁵⁾ và mấy con cá biết nói vì đâu phải chỉ có người Hy Lạp với La Mã mới có thần thoại. Cổ nhân ở đâu cũng có thần thoại, những câu chuyện mà tớ nghĩ sẽ rất rất thú vị với ai đó, ở đâu đó, có lẽ thế.

không tìm nổi một đôi kính mặt trông sành điệu

là điều TỐI TỆ NHẤT khi làm không lộ một mắt

Thứ Bảy (Tin nóng cuối ngày)

Nhật Ký Ngốc Xít thân mến,

Chiều nay Isabella với tớ đã ra ngoài đi dạo và vô tình đi quá nửa dặm so với dự định và *vô tình* thấy mình ở tận phố Derby, thật là trùng hợp lạ lùng vì chỗ đó lại khá gần nhà Hudson Rivers.

Isabella nói đi qua nhà cậu ấy như thế này là

một dạng rình rập theo dõi, nhưng tớ bảo nó không phải thế vì mấy người đi rình rập kẻ khác ấy đều bị thần kinh, còn bọn mình thì đủ tinh táo để cải trang cơ mà.

**Đồ cải trang
hoàn hảo**

Diện đồ cải trang hóa ra lại là một ý hay vì khi bọn tớ đi qua, Hudson lại tình cờ nhìn ra ngoài cửa sổ, làm Isabella phát hoảng mà bỏ chạy - sau khi đã xô tớ ngã xuống bãi cỏ.

Qua sáu con phố tớ mới bắt kịp nó. Nó xin lỗi, giải thích là nó xô tớ ngã trước khi bỏ chạy có lẽ chỉ vì thứ gì đó gọi là bản năng, kiểu như là có con gấu đang đuổi theo bọn tớ vậy.

Vì lý do chỉ có thể nên tớ tha thứ cho nó.

ĐÂY CÓ THỂ LÀ AI?

ĐÂY
chính là
bạn tớ khi hóa
trang thành ai đó
chắc chắn
không phải
bạn tớ

Diễn rất siêu
cảnh làm như
không nhìn
chăm chăm
khi đi ngang
qua

Có lẽ FBI chắc
chắn sẽ thuê
bạn tớ

Chủ nhật ngày 15

Nhật Ký Ngốc Xít thân mến,

Cuối cùng tớ cũng đã tìm được một cái mũ bê-rê ở bách hóa. Nó tồn của tớ tới ba mươi đô, vụ này làm tớ khánh kiệt, mà thậm chí tớ còn chẳng thích nó nữa, nhưng một là một, và nói thật là tớ không chắc mình có đủ ngẫu để lờ đi một một mới hay không. Rất khó đánh giá chuyện này.

Tớ từng nghe kể có một con bé chuyển đến học một trường mới và cố gắng đánh bài lờ trước một trào lưu một cỡ bự, hình như là quần túi hộp hay gì đấy. Sau đó có tin đồn là gia đình nó đã bắt nó phải cưới anh họ của chính nó và nó đã phát điên. Mặc dù khi viết cái này, tớ không chắc chuyện đó có liên quan gì đến vụ quần túi hộp không, và thậm chí tớ còn không nghĩ là chính phủ cho phép người ta lấy họ hàng dù đã cách một đời đi nữa. Có thể tất cả chỉ là chuyện bịa, ngoại trừ phần quần túi hộp và phát điên.

Dù sao đi nữa, tớ cũng mệt rồi và đã đến giờ đi ngủ. Tớ đang cố bắt mình mơ thấy một con cóc khổng lồ nuốt chửng Angeline và con cóc đó lại bị một con lợn thiến nữa ăn mất rồi con lợn thiến bị biến thành món thịt hun khói hương vị cóc được phục vụ tại tiệc sinh nhật lần thứ mười sáu của Angeline, thế là mọi người đều nôn mửa, kể cả Angeline, lúc này đã bằng cách thần kỳ nào đó sống lại để ăn món chính mình-thịt hun khói-lợn thiến-cóc.

Thường thì tớ không nhớ những giấc mơ của mình nhưng nếu mơ thấy cảnh này thì tớ sẽ biết bởi vì

Đào Tiểu Vũ eBook

tớ sẽ tỉnh giấc mà cười lăn lộn đến đau ruột.

Thứ Hai ngày 16

Nhật Ký Ngốc Xít thân mến,

Đào Tiểu Vũ eBook

Một mũ bê-rê đã hết. Khi quăng cái mũ bê-rê trị giá **ba mươi đô la** vào sọt rác, tứ bản khoản không hiểu sao nó lại có thể kết thúc nhanh như thế. Cậu có bản khoản thế không, Nhật Ký Ngốc Xít? Ừm thôi, nghe tiếp này...

Hôm nay trong giờ khoa học, thầy Tweed cho bọn tớ làm một bài kiểm tra miệng không báo trước, thầy ấy hỏi mỗi người một câu. Câu hỏi thầy dành cho tớ thế này:

“Làm thế nào để xác định phương Bắc chỉ bằng một cây kim?”

Đây là câu trả lời của tớ: “Tìm một người thông minh và dọa sẽ đâm kim vào hắn nếu hắn không nói cho mình biết phương Bắc là phương nào.”

Câu này tớ đã biết thừa là sai, nhưng không nghĩ là sai đến mức khiến mình bị đưa xuống phòng hiệu trưởng.

Nhân tiện đây, Nhật Ký ạ, sau đây là một mẹo để nhớ cách viết từ hiệu trưởng là *principal* chứ không phải **principle**-nguyên tắc. (Có khi cậu nghe rồi cũng nên, Nhật Ký ha?) Chỉ cần nhớ **paleontology**-cổ sinh vật học là ngành nghiên cứu các hóa thạch tầm **triệu triệu** năm tuổi.

PALEONTOLOGY
(cổ sinh vật học)

PRINCIPAL
(hiệu trưởng)

Ồ. Nhân tiện tiếp: tớ đã tìm ra Bí ẩn Vụ chết yếu Đột ngột của Mốt Mũ Bê-rê. Trên đường đến văn phòng Hiệu trưởng tớ đã thấy tất tậ các cô thư ký trong văn phòng trường đều đang đội bê-rê.

Cảm ơn rất nhiều, thưa quý cô. Có lẽ lần sau tớ sẽ liêu cưới anh họ Terrence xem sao.

Giờ thì nghe này, **Nhật Ký Ngọc Xít**: trong khi tớ ở trong văn phòng ấy, thầy hiệu trưởng lôi cặp tài liệu có học bạ của tớ ra ghi vào đó vụ trả lời thông minh vừa rồi. (Như cậu biết đấy, học bạ sẽ theo cậu đến hết đời đi học và sẽ không bị phá hủy cho đến tận khi cậu lập gia đình hoặc chết hoặc bị sao đó.) Nhưng khi thầy lôi cặp tài liệu của tớ ra, tớ để ý thấy chỉ cách ngăn cặp của tớ có vài cặp nữa là... **HỌC BẠ CỦA ANGELINE**

Ngay lập tức, tớ biết mình đã có mục tiêu trong đời: sở hữu và chia sẻ nội dung kinh khủng bên trong cái cặp đó với cả thế giới, cho loài người biết Angeline thực sự là một tên trộm mùi hương/bạn trai như thế nào.

Ôi chu cha. Tớ phản kích khoản cuối này đến mức đánh rơi sổ nhật ký vào đầu Stinker đang khò khò. Và tớ nghĩ lúc này chắc nó đang chửi thề bằng tiếng chó.

Thứ Ba ngày 17

Nhật Ký Ngốc Xít thân mến,

Hôm nay tớ cố nghĩ đến việc phải làm gì đây với bài thu hoạch về thần thoại, vì sắp đến hạn nộp rồi, và có lẽ đã đến lúc phải thực sự cho nó tiến triển thêm chút xíu, bằng cách bắt đầu lo lắng. Tớ muốn làm bài tập, thật tình và đúng là tớ muốn thế, nhưng

tớ nghĩ mình hình như đã hơi hơi mắc chứng **OCD** với học bạ của Angeline mất rồi.

OCD, trong trường hợp cậu chưa từng nghe về nó, Nhật Ký Ngốc Xít a, là viết tắt của chứng rối loạn ám ảnh bắt buộc, tình trạng khi cậu trở nên bị ám ảnh

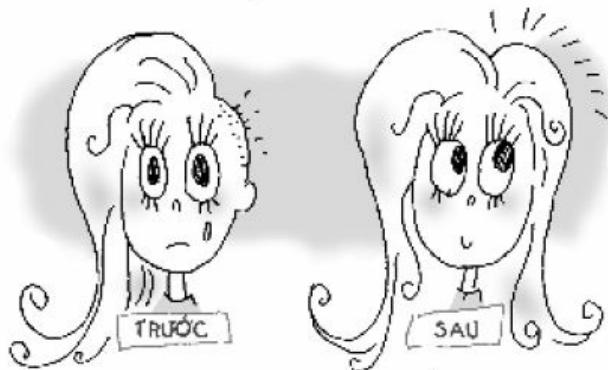
và cảm thấy bắt buộc phải có một thứ gì đó. Nó khiến cậu nghĩ về một thứ nhiều đến mức cứ làm những việc như rửa tay một trăm lần một ngày hoặc liên tục đóng vào mở ra tủ của mình để chắc chắn không quên gì cần cho giờ học tiếp theo, hoặc cứ lảm nhảm một mình rằng “Mình phải có học bạ của Angeline”.

Dù sao đi nữa, vì đây chỉ là vấn đề tâm lý chứ không do vi trùng, nên tớ khá chắc là cậu có thể bị nhiễm nó khi xem một chương trình đối thoại trên tivi, và tớ cũng nghĩ mình bị OCD là vì thế. Dĩ nhiên, sáng mai mẹ sẽ gọi điện xin phép cho tớ nghỉ học vì bị ốm.

À. Còn một chuyện này: chỗ đầu trục của Angeline giờ gần như đã hoàn toàn không trông thấy nữa. Nó đã áp dụng một kiểu công nghệ chải tóc bí mật quân sự để ngụy trang mảng đầu mà trước đây nó che đi bằng mũ bê-rê. Cũng có khả năng là chẳng qua phần tóc bị cắt mất đã tái sinh, mọc lại theo kiểu thần lùn mọc lại cái đuôi đã rụng hay như bọn sên mọc lại - tớ cũng không biết nữa - một cái bấu nhảy nhót hay cái gì đó mà người ta cắt khỏi mình nó.

QUẢ ĐÀU KỲ LẠ NHẤT CỦA ANGELINE

BÍ MẬT QUÂN SỰ NHANH HIỆM HAY
BẰNG CHỨNG CỦA VIỆC CỐ BỎ MẸ
KHÔNG PHẢI LÀ NGƯỜI?
Tùy cậu quyết định

Thứ Tư ngày 18

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Hôm nay mẹ không gọi xin cho tở nghỉ ốm.

Đào Tiểu Vũ eBook

Nhưng cũng chẳng sao, vì tớ đã bình phục một cách thần kỳ khỏi chứng **OCD** và thậm chí còn thực sự không thèm nghĩ hay quan tâm đến Angeline nữa. Để tớ chứng minh cho mà xem. Dưới đây, tớ sẽ viết tên những người mà tớ không hề quan tâm chút nào.

George Washington, Ringo Starr,
Christina Aguilera, Zeus, Angeline,
Dan Rather, Caesar Riley,
Angeline, Paul Bunyan, CleoPatra,
NeFertiti, Maria Barbo, Angeline,
Koko the Signing Gorilla, The
Yeallow Teletubby, Angeline,
Angeline, Angeline, Angeline,
ANGELINE

Thứ Năm ngày 19

Nhật Ký Ngốc Xít thân mến,

Đào Tiểu Vũ eBook

Được rồi, được rồi. Có lẽ đúng là Angeline vẫn khiến tớ hơi khó chịu một chút. Đơn giản là tớ *phải* có học bạ của Angeline, và cách duy nhất để thực hiện điều đó là bị đưa xuống phòng hiệu trưởng một lần nữa.

Thế là hôm nay vào bữa trưa, cô Bruntford, cô quản lý căng tin cổ núng nính, đã điên lên và bảo nếu không ăn hết món thịt băm nướng thì đừng hòng ai ra được khỏi căng tin. Cô nhìn chòng chọc vào bọn tớ còn bọn tớ nhìn chăm chú vào cô, sự căng thẳng này có thể dùng dao mà cắt được, nhưng món thịt băm nướng thì không.

Bất chợt một tảng thịt xay bóng nhảy tron tuột to tổ chẳng bay vèo qua không trung đập tẹt vào cô Bruntford, trúng ngay chỗ ụ mỡ ở cổ.

Cô ấy bắt đầu la hét đến líu lưỡi và một mực đòi tui tớ phải khai ra ai vừa làm việc này. Có vẻ đây là một cơ hội vàng, nên tớ đã bảo là chính tớ ném. Tám vé dễ dàng đến phòng thầy hiệu trưởng đây, phải không nào?

Nhưng nghe này: khi họ lòi cổ tở ra khỏi căng tin

Đào Tiểu Vũ eBook

như thể tớ là một tên tội phạm trong chương trình COPS⁽⁶⁾, tớ nhìn xuống khay của mọi người. Tớ thấy thịt băm nướng nôi đuôi thịt băm nướng nôi đuôi thịt băm nướng. Rồi tớ nhìn thấy một khay không có thịt băm nướng. Tớ ngược lên, thì kìa, Angeline ở đó, đang dùng khăn ăn lau nước xốt trên tay.

ANGELINE!!! Nó là đũa đã ném khoanh thịt, còn tớ lại đi nhận tội thay nó.

Tất nhiên, tớ được thầy hiệu trưởng ca cho một bài thôi rồi và có lẽ thầy còn nhắc đến nước Khigidâykistan. Thêm nữa, thầy cấm tớ không được ăn trưa ở trường hai tuần liền. (Tớ có cảm giác thầy

nghĩ đó là một hình phạt khủng khiếp hơn nhiều so với thực tế.)

Và, còn tồi tệ hơn, dĩ nhiên tớ không lấy được học bạ của Angeline. (Ý tớ là, tớ nghĩ mình sẽ làm được gì chứ? Hạ đo ván thầy hiệu trưởng bằng một cú đá karate rồi cứ thế chồm cặp tài liệu ra khỏi tủ hồ sơ à??) Hóa ra đây là một ý tưởng khá tệ hại. Tớ sẽ không bao giờ thử làm gì đó ngốc xít đến thế nữa.

Ngay cả khi cậu có nhiều lý do như ở,
đã bay đầu thấy hiệu trưởng
vẫn không phải là việc hoàn toàn đúng

Thứ Sáu ngày 20

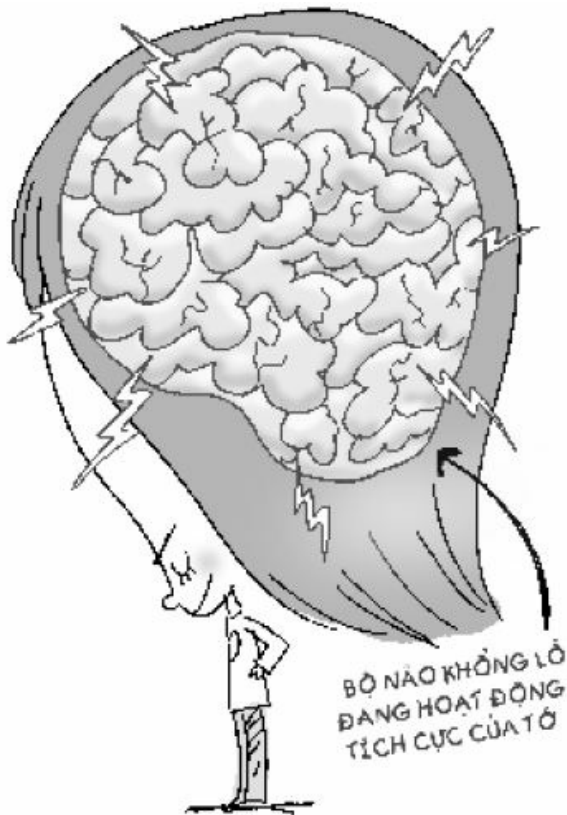
Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Đào Tiểu Vũ eBook

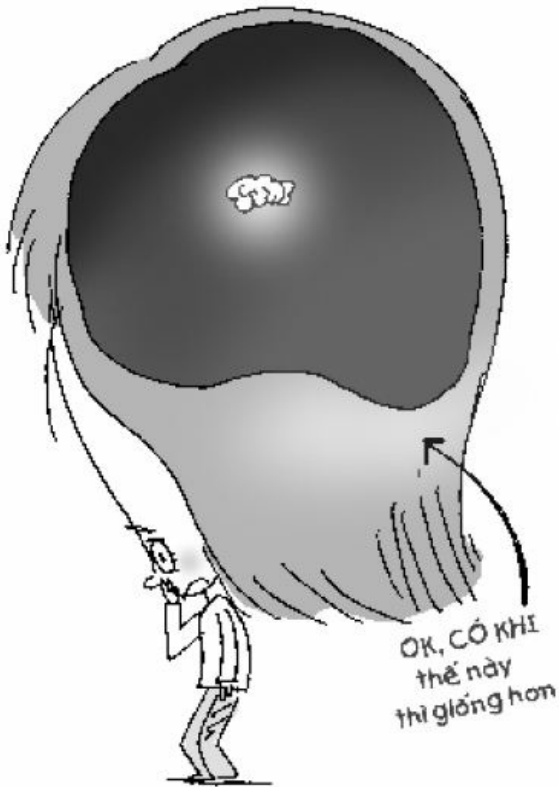
Tớ lại thử làm một việc ngốc xít như thế nữa rồi. Giữa giờ, tớ thấy thầy hiệu trưởng nói chuyện với cô Anderson, cô là giáo viên, và vì thế, đã già, nhưng đủ xinh đẹp để làm một nữ nhân viên phục vụ bàn nên tất cả các thầy giáo hể nói chuyện với cô là nói rất lâu. Tớ chạy thẳng đến văn phòng, xông vào xin gặp thầy hiệu trưởng. Thầy không ở đó, nên một cô thư ký bảo tớ lúc sau quay lại, nhưng tớ bảo cô ấy tớ có chuyện riêng cần bàn với thầy, nên liệu có thể để lại lời nhắn được không? Rồi tớ bảo cô rằng cái mũ bê-rê cô đội làm tớ thoáng nghĩ cô là một thành viên trong đội cổ vũ của trường.

Tất nhiên, cô cho tó vào ngay và tất cả những gì tó phải làm là đến tủ hồ sơ và chộp lấy học bạ của Angeline. Tó biết cậu nghĩ gì, Nhật Ký Ngọc Xít ạ: Cậu đang nghĩ tó là Cô gái Thông minh Nhất Thế giới. Thì đúng thế đấy. Tó **chính** là Cô gái Thông minh Nhất Thế giới.

Rồi sau đó, Cô gái Thông minh Nhất Thế giới đã để quên học bạ của Angeline ở trường. Đúng hôm *thứ Sáu*. Vậy là giờ tớ sẽ mắc chứng **OCD** với nó suốt dịp cuối tuần.

Thứ Bảy ngày 21

Nhật Ký Ngốc Xít thân mến,

Tên của loài động vật nhỏ có đầu to và răng bé xíu sắc nhọn là gì nhỉ? À, phải rồi: Eddy. Bác tớ thả Eddy qua nhà tớ, cái thằng có khuôn mặt lúc nào cũng nhóp nhép, luôn đeo cái ba lô Robot Báo Thù ấy. Bác có một danh sách dài ngoằng những thứ nó thích và những thứ nó không thích, nhưng bác bảo quan trọng nhất là không được cho nó bất cứ cái gì có đầu vì nó bị dị ứng.

Mẹ tớ rửa mặt cho nó liên tục, nhưng, nói thế nào nhỉ, cứ ba phút sau mặt nó lại nhóp nhép như cũ. Nó cứ như một cái bánh rán vòng tự tiết ra nước lãng bóng vậy. Mẹ sạc cho tớ một trận vì đã dùng ngón tay viết chữ “rửa tôi đi” trên má nó.

Chủ nhật ngày 22

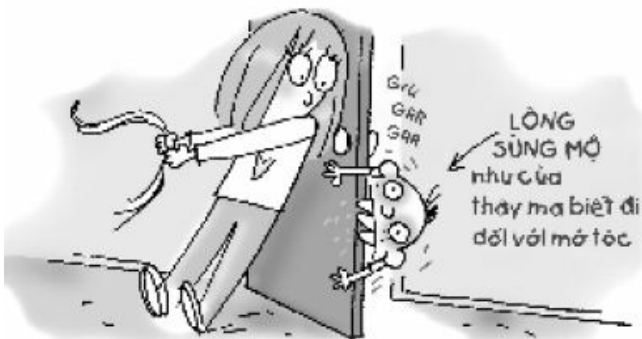
Nhật Ký Ngốc Xít thân mến,

Angeline dùng một loại dầu gội đầu tuyệt diệu và quyền năng đến mức chỉ một nhúm tóc nhỏ thôi đã thực sự khiến cả ngôi nhà trở thơm tho hơn. Nó còn tác động mạnh mẽ lên Eddy nữa, thằng nhóc này có một tình yêu khác thường với mùi hương ấy, và một

khả năng đột biến có thể đánh hơi thấy nó dù nó có được giấu ở đâu.

Lý thuyết khoa học của tớ là: vì một ngày nào đó Eddy sẽ lớn lên thành một Chàng Trai, nên một cách bản năng và phi tự nhiên, giờ nó đã yêu Angeline. Nhúm tóc đó chẳng có tác dụng gì với bố tớ, và Isabella nói đó là vì từ khi gặp mẹ thì bố tớ đã không còn là một Chàng Trai nữa.

Mùi hương đó hình như còn có tác dụng với Stinker, lần nào tớ xoa mớ tóc lên mặt nó, nó cũng hắt hơi liên tục. Tớ tự hỏi không biết nó có khó chịu vì điều đó không.

Thứ Hai ngày 23

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Có cả tin tốt và tin xấu đây. Tin tốt là mẹ nói rằng bác tớ sẽ đến đón Eddy vào thứ Năm này, thật nhẹ cả người vì tớ đã phát mệt vì cứ phải giấu nó cái mớ tóc ấy rồi. Còn có một tin tốt nữa. Tớ đã nhớ mang học bạ của Angeline về nhà. Nhưng tớ vừa đặt xuống một giây và quay đi thì khi quay lại nó đã mất tiêu. Tớ biết hoặc Eddy hoặc Stinker đã lấy nó,

Đào Tiểu Vũ eBook

nhưng dù có la hét hoặc cướp đồ chơi hoặc xương cho chó bao nhiêu cũng chẳng có tác dụng gì. Nói thêm là Eddy cũng thật sự thích mấy cái xương ấy.

KẺ NÀO CÓ TỘI?

Con vật dơ dáy bị bỏ chết cần
hay con chó?

Thứ Ba ngày 24

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Tớ đến thân kinh mất thôi khi mà học bạ của Angeline vẫn ở trong nhà này mà tớ lại không thể tìm thấy. Thậm chí tớ còn tìm cả trong nhà riêng của Stinker, cũng có nghĩa tớ phải quăng ra ngoài tất cả đồng gậy gộc và rác rưởi mà nó giấu trong đó. Từ lúc đó, suốt nhiều tiếng đồng hồ sau, Stinker cứ nhìn tớ gườm gườm bằng đôi mắt chó toàn lòng đen của nó, và tớ nghĩ chắc nó đang âm mưu gì đó chống lại tớ đây.

Có lẽ tớ nên mua một tá mèo bụi con xấu tính để thả quanh nhà để phòng con chó nhỏ thó xấu tính lộ mặt toan làm gì đó xấu xa với tớ. (Nhật Ký Ngọc Xít ạ, tớ đã đọc câu cuối này to lên cho Stinker nghe thấy nhưng có vẻ chẳng xi nhê gì với nó. Nếu sáng mai đột nhiên tớ biến mất, tớ chỉ hy vọng cảnh sát sẽ lấy được dấu vân tay hoặc dấu chân, hay bất cứ dấu gì mà núm đệm thịt dưới chân con chó săn thỏ tội lỗi ấy đã để lại. Đầu mỗi, đầu mỗi đấy.)

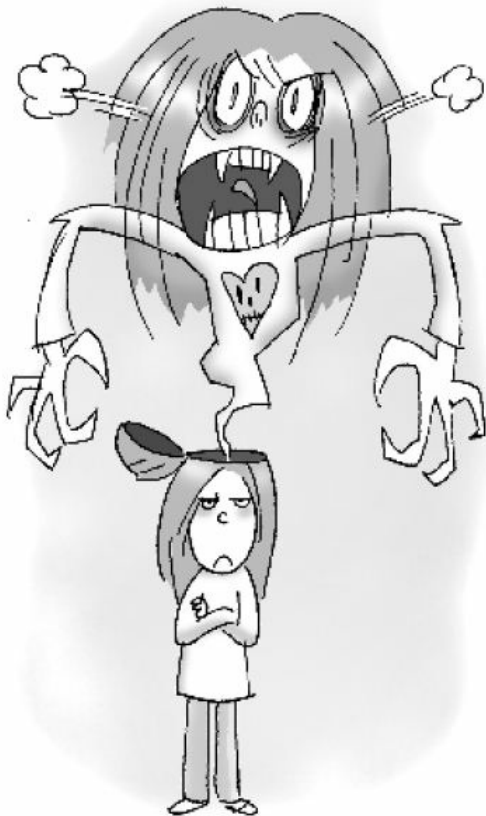
Thứ Tư ngày 25

Nhật Ký Ngốc Xít thân mến,

Ngoài mặt tớ có vẻ tức giận

...nhưng bên trong còn tức giận hơn

Cuối cùng tớ cũng làm xong bài thu hoạch về thần thoại. Bất chấp những chuyện gây sao nhãng, như chuyện thằng Eddy cứ cào cấu cửa để chui vào, và nổi bực tức khi biết rằng trong cặp tài liệu của Angeline có thể chứa điều gì đó kinh khủng nhưng sẽ làm tớ sung sướng, điều có thể biến nó thành một thứ chẳng hơn gì mớ rúm ró run rẩy nhóp nhóp nước mắt nước mũi sụt sùi, mà tớ lại không biết cái cặp đó ở đâu.

Hên là mẹ bảo Eddy sẽ không ở đây lâu nữa -
mai bác tớ sẽ gặp bọn tớ ở trường để đón nó về.

Tớ bắn khoản không biết mình có nhớ những khi có nó quanh quẩn trong nhà hay không? Nhưng tớ cũng chẳng nhớ nhưng gì khi chúng ngửa bàn tọa điên rồ của Stinker kết thúc, nên tớ nghĩ mình cũng sẽ không sao khi Eddy đi khỏi.

THẾ GIỚI CỦA CON CHÓ SĂN THỎ
PHẢI CHĂNG CHỈ QUAY QUANH BÀN TỌA NÀY?

Hoi ngựa

Ngựa trung bình

Ngựa điên khùng
rồ dại

Ngủ vãn ngựa

Thứ Năm ngày 26

Đào Tiểu Vũ eBook

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Stinker đã ăn mất bài thu hoạch về thần thoại của tớ.

Ít nhất thì bây giờ tớ cũng đã biết được nó âm mưu gì. Nó chờ cho tớ khi tớ hoàn thành bài viết. Tớ biết nó làm thế để trả thù tớ vì thế này: nó chỉ chén phần có chữ. Nó để lại lề giấy trong bát như người ta bỏ lại cùi bánh pizza.

Sáng nay tớ phải tự chuẩn bị bữa trưa cho mình,
Đào Tiểu Vũ eBook

vì đã bị cấm không được mua đồ ăn trưa ở trường. Chỉ còn mỗi một thìa mút dâu cho món sandwich của tớ, thế rồi cứ như còn chưa đủ tề, Stinker hẳn đã liếm sạch nó khỏi bánh mì trong khi tớ ra tủ lạnh tìm hộp nước quả. Tớ cho rằng nó làm thế để gột sạch vị thần thoại ra khỏi miệng - cái này chắc có vị kinh lắm - thế nên thậm chí tớ còn không thêm diện tiết lên với nó. Mẹ chuẩn bị nốt bữa trưa cho tớ và nhét vào ba lô.

Thế là tớ ở đó, Nhật Ký Ngọc Xít. Mẹ đưa tớ đi học và tớ biết tớ đang được dẫn thẳng đến một điểm “F” của thầy Evans. Ý tớ là, cậu không thể cứ thế mà nói là con chó đã ăn mất bài tập về nhà của cậu được. Tớ phải khen cho nhóc chó săn thỏ xấu xa đó: Stinker chơi tớ một vỏ đẹp thật.

Trên đường đến trường, bác tớ gặp mẹ ở bên ngoài, và khi họ đang chuẩn bị để chuyển Eddy từ xe này sang xe kia thì nó chuồn mất, tớ đoán thế.

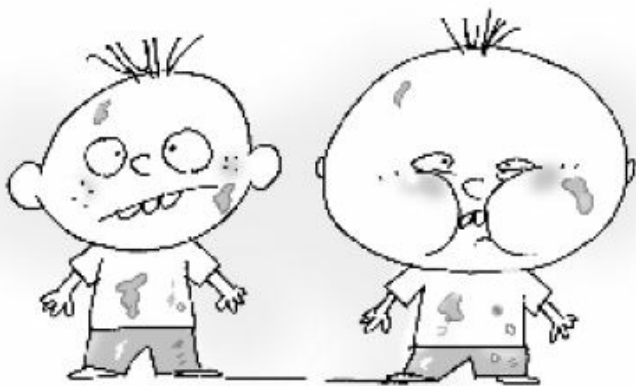
Và tớ biết điều đó là vì khi đang đi trên Lối ra Pháp trường tới lớp của thầy Evans thì một đứa man rợ nhỏ thó bần thủ lướt qua tớ ở hành lang với cái ba lô Robot Báo Thù nhỏ xíu, theo sau là bác tớ đang kêu la ồm tỏi. Tớ đang định túm Eddy lại cho bác thì thấy Hudson đi ngang qua, và tớ phải nhanh chóng quyết định xem mình sẽ giúp người nhà mình hay cố làm dáng trước một đứa con trai thậm chí còn không biết mình tồn tại trên đời.

“Chào, Hudson,” tớ nói khi Eddy vượt khỏi tầm mắt ngay chỗ ngã rẽ, theo sau là người bác mà tớ nghĩ đang sắp khóc tới nơi rồi.

Tớ vào lớp thầy Evans, hoàn toàn ý thức được rằng mình sẽ bị lên bảng đầu tiên. Thầy Evans gọi tớ đứng lên trước lớp thuyết trình.

Tớ chỉ vừa mới mở mồm nói “Thưa thầy Evans, em không có...” thì Eddy đã chạy vào lớp. Mặt nó sưng phồng lên còn lưỡi thì dày đến mức tớ không tài nào hiểu nổi nó đang lúng búng nói cái gì nữa. Tớ chợt nhận ra rằng sáng nay không phải là Stinker đã liếm bánh mì của tớ - mà là Eddy. Tớ nghĩ là nó bị dị ứng với dâu *thật rồi*. Mặt Eddy sưng phồng lên đến nỗi trông nó y như chân dung của chính nó được ai đó vẽ lên một quả bóng bay.

TRƯỚC

SAU

Eddy trông thấy ba lô của tớ cùng lúc với khi tớ chứng kiến nó sử dụng khả năng định-vị-tóc siêu nhiên để chống lại tớ, và cả hai bọn tớ đều lao tới cái ba lô. Nhưng thằng quỷ con đó nhanh hơn, nó đã tìm cách chui được cái đầu to, tròn ửng vào ba lô trước khi tớ kịp ngăn lại. Khi cuối cùng tớ cũng lôi được đầu Eddy ra, mớ tóc của Angeline đã dính vào bộ mặt luôn-luôn-dính của nó như một chòm râu. Với bộ quần áo bẩn thỉu trên người, râu và bộ mặt sưng vù kỳ dị đang lúng búng nói gì đó không ai hiểu, trông nó có vẻ như không phải con người.

Cảnh tứ tùm cổ Eddy giữ lấy nó trong khi nó đã
đạp, gặm gào, cào cào không khí cũng không mấy tạo
ra ấn tượng rằng nó là con người.

Đào Tiểu Vũ eBook

Thầy Evans nhảy dựng lên, biến thành màu đỏ lựng và các mạch máu trên trán thầy bắt đầu phình lên, thầy hướng về phía chúng tớ và chỉ nói được mỗi một câu “Em có biết... đứa bé này không, Jamie?” Đó là lúc tớ nhận ra điều tiếp theo phun ra khỏi miệng sẽ làm tớ điếu đứng, đồng thời bị đặt biệt danh suốt thời đi học là Con bé có Thằng anh họ Điên, hoặc tệ hơn: Mike Pinsetti đang nhanh chóng tốc ký vài ý tưởng biệt danh lên một tờ giấy. Cậu có thể thấy ngay nó đang cố nghĩ ra vài biệt danh. Còn tớ thì đã nghĩ đến chuyện quăng Eddy ra khỏi cửa sổ tầng hai.

Rồi, chuyện đó đã xảy ra. Eddy đã làm túi đựng đồ ăn trưa của tớ văng ra khỏi ba lô, và thứ gì đã lăn ra và dừng lại ngay trước mắt tớ chứ? Một quả **ĐÀO**. Mẹ tớ đã gói cho tớ một quả *đào*.

Angeline đứng dậy. Nó *đấy*. Cơ hội lớn của nó *đấy*. Nó đã chờ cho đến đúng thời điểm, và đây chính là **THỜI ĐIỂM ĐÓ**.

Angeline đi lên trước lớp, đứng cạnh tớ. Nó nở một nụ cười hoàn hảo kiểu Angeline rồi nói, “Thưa thầy Evans, Jamie và em cùng làm thu hoạch với nhau. Hai đứa em làm về quỹ lùn. Và đây,” nó nói, chỉ vào Eddy, “là minh họa của tụi em.”

Đào Tiểu Vũ eBook

CÂU CÓ THỂ PHÂN BIỆT ĐƯỢC
THẰNG NHÓC ANH HỌ
VỚI TỤI QUỲ LÙN THẬT ĐƯỢC KHÔNG?

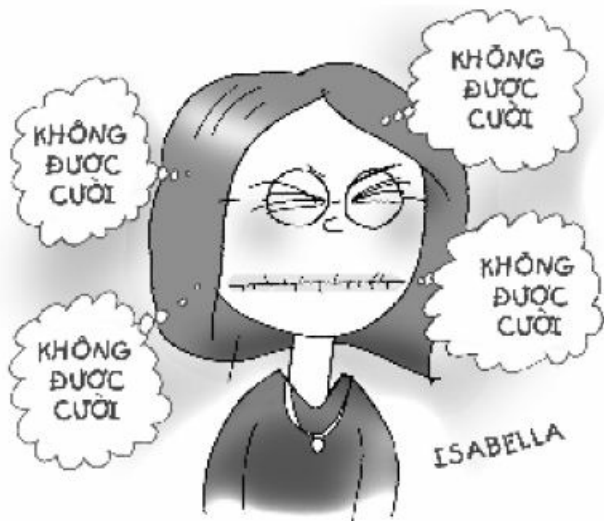
Nó không gọi tớ là Thị Đào. Nó chẳng làm gì tôi

tê cả. Angeline **THỰC SỰ ĐANG GIÚP TỐ**. Thầy Evans và cả lớp - kể cả Hudson - đột nhiên trông như đang tiếp nhận một sự an ủi không lồ từ giọng nói của Angeline, giọng nói quyến rũ chết người nhất từng được nghe, nhưng thế thì sao chứ?

Tớ đã chết đến đít rồi nên đành hòa theo Angeline. Hai bọn tớ bắt đầu giả vờ tỏ ra hợp tác, và

mỗi lần Eddy gầm gừ hoặc rống lên là cả lớp lại cười ầm, và tớ nghĩ thậm chí Eddy còn bắt đầu thích chuyện này. Tớ nhanh chóng nhận ra đây là bài thu hoạch tử tế nhất tớ từng làm, và tớ còn thực sự thích thú khi trình bày nó. Bọn tớ vừa xong thì bác tớ xuất hiện ở cửa lớp và mang Eddy đi, còn chúng tớ được điểm A cho bài thu hoạch, và thậm chí cả một tràng pháo tay nữa. (Isabella phải cố hết sức để không cười. Giờ thì môi nó khô đến mức thậm chí chỉ hơi nhếch mép thôi cũng sẽ khiến môi nó toác ra như một cặp xúc xích cháy.)

Khi trở lại bàn, tớ tự hỏi: **Sao Angeline lại giúp mình thoát?** Có lẽ nào là vì tớ đã nhận tội thay nó trong vụ thịt băm nướng? Bây giờ bọn tớ có nên làm bạn không? Chỉ nghĩ đến điều ấy thôi cũng đủ khiến tớ phát bệnh toàn thân. Trên thực tế, trông tớ CỰC KỲ bệnh, đến mức thầy Evans phải bảo tớ thu dọn đồ và xuống phòng y tế.

Khi đi lấy túi xách, tớ thấy cái ba lô Robot Báo Thù của Eddy nằm cạnh túi của mình trên sàn, và

rồi, thò ra chỉ một góc be bé, tớ thấy học bạ của Angeline. Tớ nhặt vội nó lên và chạy thẳng tới phòng y tế.

Tớ cứ trông mình
như thế này

Có lẽ thực ra thì trông
tớ thế này

Cô y tá trường làm việc cô luôn làm. Cậu có bị

đau tim, chân bị gấu ăn mất, hay bị một cái rìu cắm thẳng vào giữa mặt thì cũng thế thôi, lúc nào cũng chỉ là: **Nằm xuống giường nghỉ đi.**

NHỮNG BỆNH MÀ CỖ Y TÁ CỐ CHỮA BẰNG CÁI GIƯỜNG

Đau đầu

Bị rắn nuốt

Tai nạn với
chỗ Raccoon

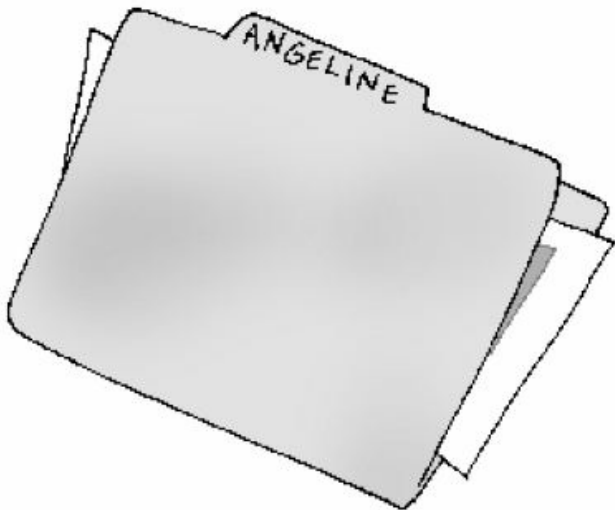
Bị mất sạch da thịt
chỉ còn xương

Khi nằm đó, tớ nhìn mãi trang bìa học bạ của Angeline. Trước khi mở nó ra, tớ mua vui cho mình bằng cách tưởng tượng ra có thể có gì trong đó: có lẽ

là những tội như làm hàng giả, bắt cóc, hay dàn xếp tỉ số các trận bóng bầu dục trong trường bằng hàng mi gian xảo ấy - đá lông nheo với cầu thủ chỉ huy tấn công.

Hoặc cũng có khi nó đã được nuôi lớn với cái giá phải trả là sống cả đời làm một kẻ mà người khác không thể không thích nhưng tận đáy lòng, họ cực kỳ, cực kỳ muốn ghét nó.

Tất cả những gì còn lại để làm là mở cuốn học bạ ấy ra, đọc nó, rồi cho cả Thế giới biết nội dung khủng khiếp bên trong.

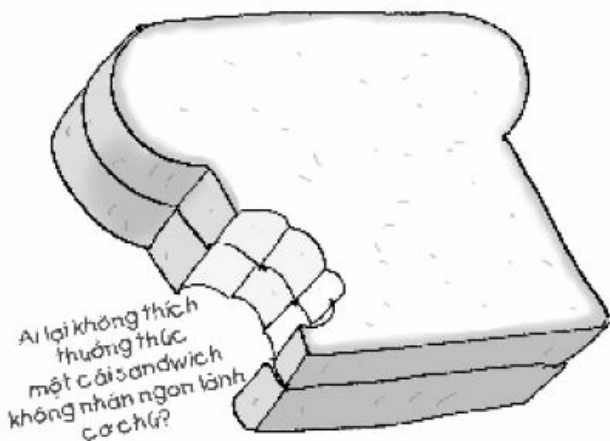
Thứ Sáu ngày 27

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Hôm nay Angeline đã ngồi xuống đối diện tớ và Isabella. Lúc đó tớ đang ăn một cái sandwich kẹp

Đào Tiểu Vũ eBook

thịt-hun-khói-và-pho-mát tương tượng. Tớ đã định mang một chiếc như thế theo làm bữa trưa, nhưng nhà thì hết pho mát mà tớ lại thấy tội lỗi vì đã đối xử tệ bạc với Stinker nên đã cho nó miếng thịt hun khói cuối cùng để cầu hòa. Giá tớ nhớ cho mù tạt lên thì có phải đã gọi cái sandwich nhân tương tượng này là sandwich mù tạt rồi không.

(Nhân tiện, Stinker và tớ lại hòa bình rồi. Tớ

đoán nó đã nhận ra việc chén sạch bài tập về nhà của
tớ đã làm cho chúng tớ huề nhau trong mấy tuần qua.
Nghĩ lại, tớ cũng cho như thế **LÀ** công bằng rồi.)

OK, giờ trở lại chuyện Angeline (nhớ Angeline chứ?). Thật không thể tin được, giữa những lần cắn

bánh, tớ đã thực sự nói điều này với Angeline: “Cảm ơn vì đã cứu đời tớ trong vụ thu hoạch hôm qua.” Thật lòng tớ không định lịch sự. Nhưng tớ đã bị bố mẹ tẩy não rằng đôi khi mình phải lịch sự dù không muốn thế.

Thế là nó nhoẻn cười với tớ. Và đó không hoàn toàn là một nụ cười kiểu Trông-Tớ-Có-Nụ-Cười-Tuyệt-Vời-Với-Răng-Và-Lợi-Hoàn-Hảo-Không-Này. Đó là một nụ cười bình thường. Rồi nó bảo, “Khi nào bọn mình nên làm gì đấy cùng nhau đi. Một bộ phim hay đại loại thế. Có lẽ cậu sẽ dạy được tớ cách cậu làm với tóc cậu.” Nó chỉ vào đầu tớ. “Tớ không bao giờ có thể bắt tóc tớ làm kiểu gì đó thật ngẫu được.”

Chuyện ngay sau đó mà tớ biết, Nhật Ký Ngọc Xít ạ, là cô Bruntford, Quản lý Cảng tin, đã phải đưa tớ vào tư thế Heimlich⁽⁷⁾ và cô tổng ra ngoài miếng bánh đã lỡ khiến tớ chết nghẹn khi Angeline ca tụng tớ. Sau vài cú ép mạnh, nó đã văng ra, và tớ thấy Mike Pinsetti đứng đó, cười nhả nhỏ. Hiển nhiên là Đào Tiểu Vũ eBook

nó đã chế tác được một biệt danh xuất sắc dành cho
tớ, nó đang chuẩn bị công bố biệt danh ấy còn mọi
người thì đều đang chờ xem là gì. Đúng lúc ấy,
Angeline túm lấy cổ áo nó và nói, “Đừng có làm thế,
PIN-HẾT-ĐI”.

PIN-HẾT-ĐI. Đó là một kiệt tác biệt danh. Nó ăn vắn với tên thật, nó mang ý chế nhạo, và mọi người trong cǎng tin đều đang đứng đó, nghe thấy biệt danh ấy được sử dụng lần đầu tiên. Mặc dù Mike đã cực kỳ thảm hại, cậu vẫn có thể trông thấy trên mặt nó sự tâm phục khẩu phục, dù là miễn cưỡng.

Angeline, đứa mà thậm chí không ai từng biết có chút độc ác nào trong người, đã chứng tỏ sự xấu xa mà tớ và Isabella luôn biết là nó có.

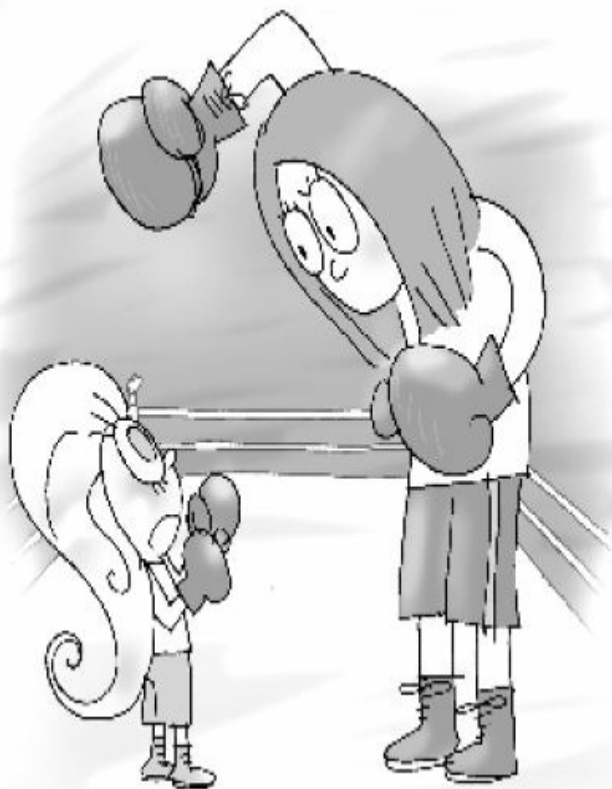

Tất nhiên tôi hy vọng rằng mọi người
sẽ không tốn thời giờ quá vì đã
BỐC TRẦN SỰ THẬT

Đương nhiên, nó chỉ dã man thế với PIN-HẾT-ĐI (xem tớ đã quên biến tên thật của nó rồi này) và, đúng vậy, đã gần như cứu mạng tớ một lần nữa bằng cách ngăn thẳng đó phun ra một biệt danh cho tớ, nhưng thôi nào, ít nhất thì giờ cả thế giới cũng biết nó chẳng phải một thiên thần hoàn hảo đến thế.

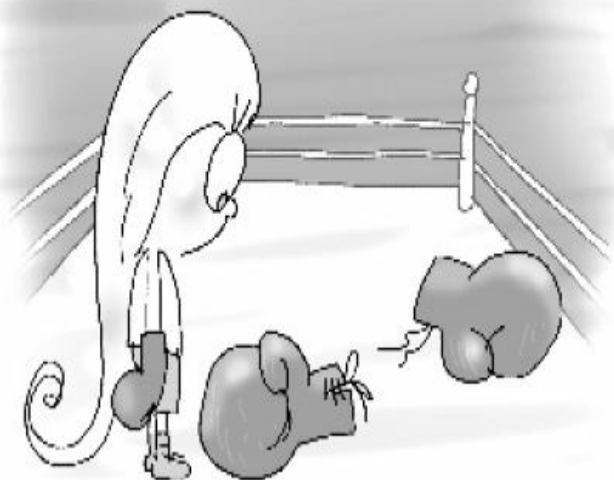

Tớ biết cậu đang nghĩ gì, Nhật Ký Ngốc Xít: bồi cho nó thêm một cú nữa đi. Tớ có học bạ của Angeline để buồn với cả thiên hạ. Tớ có thể trừng phạt nó một lần và mãi mãi.

Trừ việc tớ không còn giữ cuốn học bạ nữa. Hôm qua tớ đã quyết định không đọc học bạ của Angeline. Tớ chỉ lén chuồn khỏi phòng y tế, vào phòng hiệu trưởng và để nó lại vào tủ tài liệu.

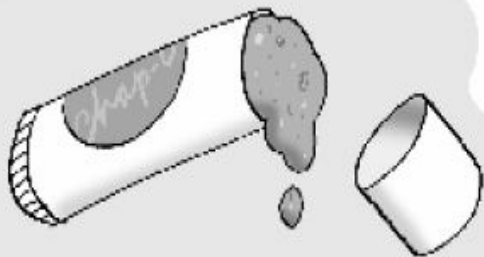
Với lại, tớ nghĩ, Angeline kia mà, học bạ đó **THỰC RA** có thể tồi tệ thế nào được chứ?

Vài giờ sau bữa trưa, môi của Isabella đã khỏi.
Nhu phép thần vậy. Môi nó chuyển từ cái trông như
Đào Tiểu Vũ eBook

hai dải thịt bò khô mỏng quét thê thâm thành ra thứ gì trông như hai miếng đu đủ hình lưỡi liềm chín mọng và đầy đặn.

Chính là nhờ món thịt băm nướng. Loại thịt bí ẩn làm nên nó có một kiểu sức mạnh chữa trị phi thường đối với cặp môi Isabella. Và đó cũng là mùi hương mới nó đóng dấu sở hữu. Nó nhét một ít vào tuýp son dưỡng môi cũ. Tớ biết. Hơi kinh. Nhưng ngửi còn khá hơn mùi ChocoMint.

Nhưng đó vẫn chưa phải điều kỳ quặc nhất mà Tạo Hóa đã gây ra trong hôm nay.

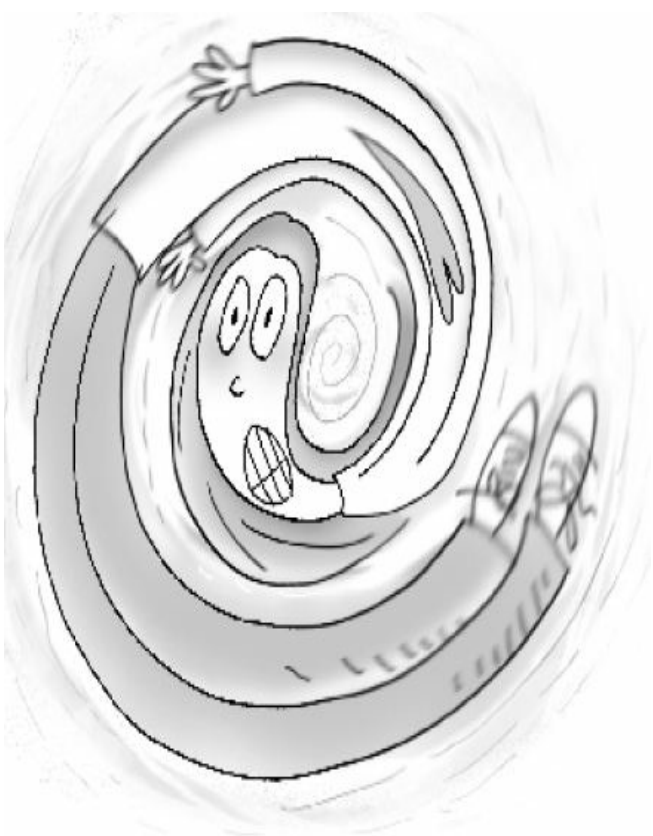
Sau đó, hết giờ học, Angeline bước thẳng tới chỗ tớ.

“Tớ quên mất chưa nói cảm ơn,” nó nói.

“Vì cái gì?” tớ đáp.

“Vì đã nhận lỗi thay cho tớ trong vụ thịt băm nướng với cô quản lý.”

Và thế là, khi nó nói ra điều ấy, **ĐIỀU ĐÓ xảy ra**. Tớ cảm thấy toàn bộ Vũ trụ này rên rỉ, cột kết và khê dịch chuyển, tiếp đó, sức mạnh khủng khiếp mang tên Angeline bắt đầu tác động lên tớ. Tớ cảm thấy như thể mình đang bắt đầu **THÍCH ANGELINE DÙ KHÔNG MUỐN THẾ**.

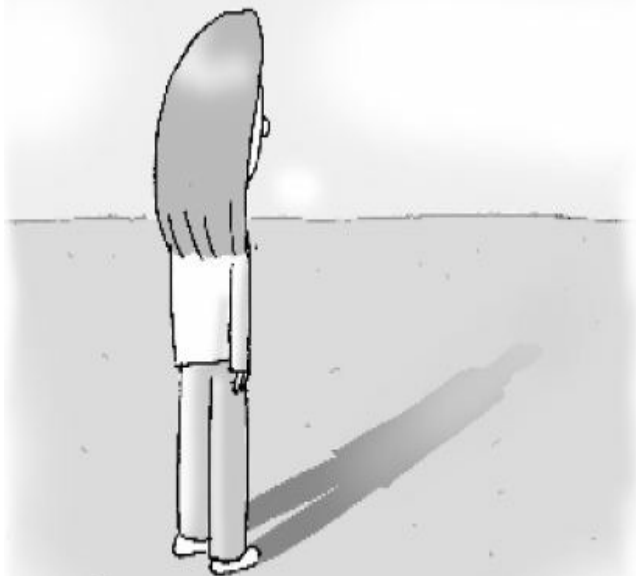
Tớ bảo Angeline rằng chuyện đó có to tát gì đâu. Rằng chính tớ cũng luôn muốn làm thế.

“Không, không. Chuyện này *to tát* chứ,” nó nói. “Cậu không biết tớ sẽ gặp phải rắc rối thế nào đâu. Cậu mà trông thấy học bạ của tớ thì sẽ biết. Thêm một vụ nữa là tớ sẽ bị tống cổ ra khỏi trường và cậu sẽ hoàn toàn chiếm được Hudson, và tớ sẽ KHÔNG để chuyện đó xảy ra đâu.” Rồi nó mỉm cười và bỏ đi.

Tớ đứng sững mất một lúc, Nhật Ký Ngọc Xít ạ, như kiểu một con chó săn thỏ mắt đen trông thấy toàn bộ những khúc củi, cành cây quý giá của nó vừa bị ai đó quăng đi chỉ vì nhầm nó với con chó khác. Những cảm xúc quý mến và căm hận hỗ lớn như một trong những Tội ác Thức Ăn của mẹ khiến tớ đứng như trời trồng tại chỗ.

Có lẽ con người cũng như thịt băm nướng: Vừa là thần dược hiệu nghiệm, vừa là độc dược chết người.

Tớ tự hỏi, khi Mike Pinsetti đi qua mà không thèm nhìn tớ, rằng liệu mình có thể tìm thấy sự khôn ngoan mà Stinker đã tìm thấy và có thể đòi hỏi một lượng công lý chính xác cần thiết cho nơi này, tức đơn giản là lúc nào đó chén sạch bài tập về nhà của Angeline, rồi coi thế là huê, hay không.

CHÀ, CỎ KHI VẪN CÒN NGON HƠN
MÓN MẸ NẤU

Cảm ơn vì đã lắng nghe, Nhật Ký Ngọc Xít

Jamie Kelly

CẤM ĐỌC TIẾP

CÁI QUẦN MA ÁM

Dành tặng người hay bị hiểu lầm

Đặc biệt cảm ơn: _Julie Kane-Ritsch và Carole Postal cùng tất cả các chiến hữu ở nhà xuất bản Scholastic, bao gồm: Martha Atwater, Maria Barbo, Steve Scott, Susan Jeffers Casel, và Shannon Penney.

Cuốn Nhật Ký Này là Tài Sản Của:

Jamie Kelly

TRƯỞNG: CẤP II MACKEREL

TỦ: 101

BẠN THÂN NHẤT: Isabella

THÚ CŨNG: Stinker (chó săn thỏ)

NGHỀ NGHIỆP: Chuyên gia thời trang
và bậc thầy về trang điểm

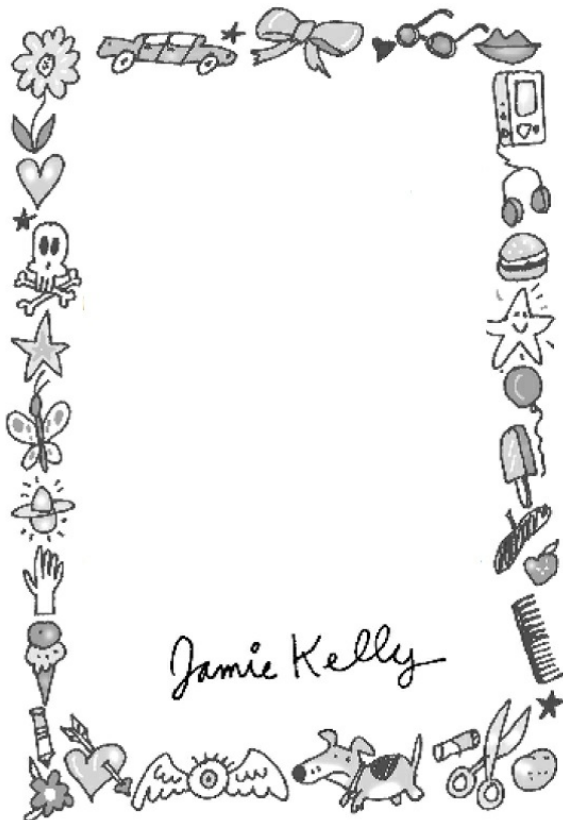

NẾU NHÀ NGƯỜI KHÔNG PHẢI LÀ TA

thì ta ra lệnh cho người
ngừng đọc ngay.

*Nếu cậu là tớ, thì,
Xin lỗi, được thôi*

Thân Gửi Ai Đó Đang Đọc Cuốn Nhật Ký Ngốc Xít Này,

Cậu có chắc là mình được phép đọc nhật ký của người khác không? Cậu đã làm thế bao giờ chưa? nếu tôi CHƯA cho phép thì tốt hơn là **CẬU** thôi **NGAY** đi!

Nếu là bố mẹ đang đọc, thì **VÂNG**, con biết con không được phép gọi người khác là ngu si hay đần độn hay ngốc nghếch hay thiếu năng hay không có óc và tất cả những thứ kiểu như thế, nhưng đây là nhật ký, nên thực ra con không “gọi” họ là cái gì cả. Con chỉ *Viết* về họ thế thôi. Và nếu vì thế mà bố mẹ phạt con, con sẽ biết ngay là bố mẹ đã đọc nhật ký này - mà việc này bố mẹ đâu có được phép!

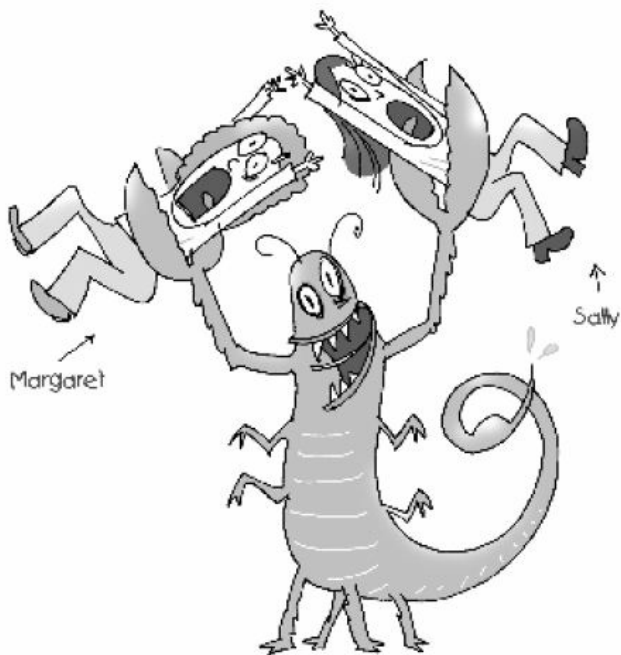
Giờ thì, với sức mạnh được khoác lên mình, tôi xin hứa là mọi thứ trong cuốn nhật ký này đều là sự thật, hoặc ít nhất cũng thật như mức độ tôi nghĩ là cần thiết.

Ký tên,

Tái bút: Nếu kẻ đang đọc là cậu, Angeline, thì cậu đã chính thức bị tóm! Tình cờ là tôi đã đặt camera giám sát chặt chẽ toàn bộ căn phòng này. Và, chỉ trong nháy mắt thôi, những cánh cửa nhỏ sẽ trượt ra, rồi đám chuột ăn thịt người sẽ tràn vào phòng. Sau đó, như những tay cao bồi tí hon đầy nọc độc, tới lượt lũ bọ cạp cưỡi trên lũ chuột. Đòi cậu đến đó là hạ màn, Angeline ạ! Mwah-hah-hah-hah!

Tái bút nữa: Nếu là cậu, Margaret hay Sally, thì HA-HA - cậu cũng bị tay bảo vệ có nọc độc của tớ tóm gọn rồi nhé.

Tái bút nữa nữa: Nếu là cậu, Isabella, thì

chẳng lẽ đọc nhật ký của tớ mãi cậu không thấy chán sao? Ý tớ là, tớ đã tóm được cậu làm trò này, xem nào, chín hay mười lần rồi, vậy nên THÔI đi. Nghiêm túc đấy. Có lẽ cậu nên đi gặp ai đó vì chuyện này đi thôi.

JAMIE THÂN MẾN -
TỔ THẺ ĐẤY.
TỔ KHÔNG ĐỌC NHẬT KÝ CỦA CẬU.
NÊN ĐỪNG CỐ LO NỮA.
- ISABELLA

TÀI BÚT - TỔ HOÀN TOÀN ĐỒNG Ý
VỚI NHỮNG GÌ CẬU NÓI VỀ MẸ CẬU.

Chủ nhật ngày 01

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Tối nay sau khi ăn, mẹ và tớ rơi vào một cuộc “thảo luận” về thời trang. Tất nhiên, mẹ đúng là chẳng có tí khái niệm gì về các xu hướng mới ở trường tớ. Tớ bảo mẹ rằng tớ nghĩ mẹ không hiểu các xu hướng có thể quan trọng đến mức nào đâu, còn mẹ nói hỏi mẹ học cấp II quần áo cũng quan trọng như thế thôi. Thế là tớ bảo tớ hiểu mẹ chắc đã luôn phải cố gắng cật lực để gây ấn tượng với Fred, với Wilma, với Barney, với cả đồng người sống trong cái hang ấy [\(8\)](#), nhưng thời đại đã thay đổi rồi.

Và đó mới chỉ là một phần lý do sao tở lại ở đây, trong phòng tở, sớm hơn rất nhiều so với thời gian biểu buổi tở. Dưới đây là đoạn trao đổi tiếp theo truyện cười Mẹ-Cổ-Lỗ-Như-Người-Nguyên-Thủy:

“Con có nghĩ nói thế sẽ khiến mẹ thấy ra sao

không?” mẹ hỏi.

“Thấy mình là đồ ngốc ạ?” tôi đoán.

NHỮNG THỨ NGUY HIỂM NHẤT QUẢ ĐẤT

Gấu có thể khạc ra
lựu đạn cầm tay

Cá mập khổng lồ
có răng là những
con cá mập
con khác

Mẹ tớ khi bị
ai đó chọc tức

Hóa ra trong đầu mẹ đã có sẵn câu trả lời khác, nhưng tớ chẳng có nhiều thì giờ để tìm hiểu xem đó là gì vì tớ đã ở đây, trong phòng mình, sớm hơn thường

lệ gần năm tiếng.

Tớ cũng nghĩ rằng việc bố tớ ngồi đó, cố **nín** cười, có khi còn khiến tình hình càng tồi tệ thêm.

Nhìn là biết ngay lúc nào bố đang
khổ sở nín cười

Đôi khi nói chuyện với nhật ký dễ hơn nhiều so

với nói chuyện với mẹ. Tớ không thể tưởng tượng ra cảnh mẹ cho tớ viết lên mặt, và hình dung là đánh dấu một trang thôi cũng sẽ dẫn đến một trận đấu vật ra trò.

Thứ Hai ngày 02

Nhật Ký Ngốc Xít Thân mến,

Angeline đã quay lại dùng mấy trò cũ của nó, Nhật Ký Ngốc Xít ạ.

Phải, đương nhiên, trong suốt một thời gian dài, mọi chuyện giữa hai đứa đều ổn. (Gần bốn ngày liên - trừ việc hai trong số đó là cuối tuần và tớ không gặp nó.) Nhưng đến hôm nay, trong giờ khoa học, khi tớ đang nói chuyện với Hudson Rivers (cậu bạn đẹp trai thứ tám trong khối), nó đã phô diễn một hành động **CỰC KỲ DUYÊN DÁNG** và làm cậu ấy phân tâm.

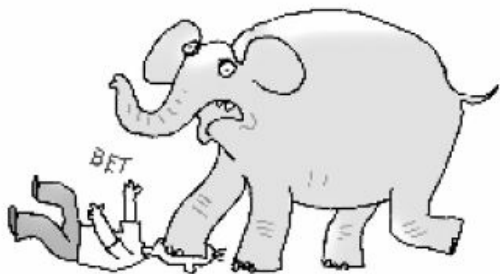
Thực ra thì tớ vẫn chưa bắt đầu nói chuyện với Hudson, nhưng tớ sẽ làm thế, và lẽ ra nó nên biết điều đó khi lôi **SỰ LỘNG LÃY** của nó ra mà vung

vậy khắp nơi như thế mới phải.

Chẳng phải đã đến lúc
ngăn đám người xinh đẹp ấy lại rồi sao?

Đúng thế đấy. Có thể tớ chưa đủ tiêu chuẩn để nói chuyện với Hudson River. Có thể cậu ấy hơi **quá** dễ thương với tớ. (Tớ chỉ mập mé mức “đáng yêu”.) Nhưng nếu tớ may mắn, rất chi là may mắn và ngoéo tay cầu may thì có thể cậu ấy sẽ bị biến dạng đi một chút. Có thể khi ấy bọn tớ sẽ ở cùng một mức, và tớ muốn đảm bảo rằng mình sẽ sẵn sàng nếu Chúa phù hộ cho vụ thương tật đó xảy ra thật.

Và ngoài ra, Angeline được xếp vào thể loại Nổi
tiếng Siêu cấp, tức là nó có thể đi mà dùng sức mê

hoặc tội lỗi của nó với những người như Chip, anh chàng dễ thương nhất trường.

Thế thì sao nó cứ phải phô diễn những hành vi của **người đẹp** trước mặt Hudson?

(Chip, cũng như Madonna hay Cher hay Moses, chỉ được biết đến bằng tên. Tớ không chắc có ai biết họ cậu ấy là gì không?)

những người chỉ được biết đến bằng
tên riêng khác

PINK

TARZAN

BEEPY

NGÀNH CONTRAI-HỌC

Mẫu vật địa phương

CHIP

xếp hạng
dễ thương: 1

Không xấu tính và đủ đẹp
trai để xuất hiện trong
quảng cáo kem cao râu

**HUDSON
RIVERS**

xếp hạng
dễ thương: 8

Để bị lừa mà nghĩ rằng
Angeline xinh đẹp.
Ngoài ra thì tuyệt

ROSCO

(chó của Chip)
xếp hạng
dễ thương: 19

Nổi tiếng khác ra thì
không phải con trai, nhưng
dễ thương hơn và nói tiếng
hơn nhiều so với hầu hết
con trai chính hiệu.

MIKE

PINSETTI
xếp hạng
dễ thương:
Gần chết

Xấu tính và ba hoa,
Nếu cậu gặp thì nhớ
bảo cho nó mọi
thông tin về xã phông

**MỘT ĐƯA
NÀO ĐẤY**

xếp hạng
dễ thương: Đội số

Thậm chí nó có tên
không nhỉ? Ai biết
được? Mà hình như nó
cũng chẳng cần tên nữa.

Thứ Ba ngày 03

Nhật Ký Ngốc Xít thân mến,

Sau giờ học hôm nay Isabella qua nhà tớ để đào bới đồng tạp chí tìm mấy mẫu giấy thử mẫu nước hoa tí tẹo đó. Nó đang thực hiện một dự án tuyệt mật về mùi hương. Chuyện này có liên quan đến đến chứng ám ảnh triền miên của nó về **Sự Nổi Tiếng**, tớ chắc luôn. Isabella như một chuyên gia Nổi tiếng học, hay ít nhất là nó nói là. (Tớ biết: Isabella khá hoang dã. Nhưng nó là bạn thân nhất của tớ, **nên việc phải làm thì ta cứ làm thôi.**)

Tớ tìm khắp nơi rồi cuối cùng cũng thấy mấy tờ tạp chí của mình. Nghe này: chúng ở trong phòng bố mẹ tớ. Hừm! Trông như mẹ đã xem nát rồi. Tớ tự hỏi không biết có phải mẹ đang định tự hóa trang làm đẹp theo kiểu gì đó không.

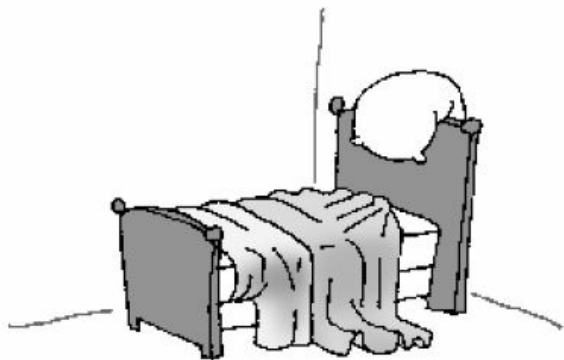
Một kiểu hóa trang xuất sắc của mẹ

Tớ nghe nói có một con nhỏ nọ, mẹ nó đi làm đẹp, và công cuộc làm đẹp thành công đến mức sau đó bà ta trông còn trẻ trung và quyến rũ hơn cả con gái, và điều này khiến bà ta thấy tội lỗi đến mức liền quyết định xóa sạch lớp hóa trang đi. Nhưng khi các chuyên gia trang điểm cố gắng xóa đi những gì đã bôi lên mặt bà ta, họ bảo cơ thể bà ta đã ngấm mỹ phẩm và từ giờ bà ta sẽ vĩnh viễn bị **Sự quyến rũ** hành hạ.

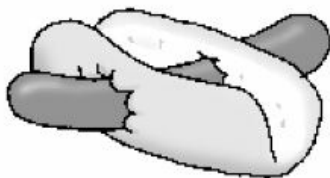
Thế là con gái bà ta liền phát một dạng của **Chứng xấu hổ**, phải đến bác sĩ điều trị.

Thành thật mà nói, không phải tớ đang lo lắng đến phát điên sợ mẹ sẽ quá xinh đẹp đâu. Mẹ tớ còn chẳng làm đẹp nổi cho một cái giường nữa kia.

Tác phẩm giường của mẹ

Tác phẩm xúc xích của mẹ

Thứ Tư ngày 04

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Đây là những thứ người ta nghĩ là tồi tệ nhất ở trường tớ:

Mấy bác lái xe buýt ăn diện
trong ngày Halloween

Hương vị không lẫn vào đâu
được của nội tạng ngựa
trong món thịt băm nướng
ở căng tin

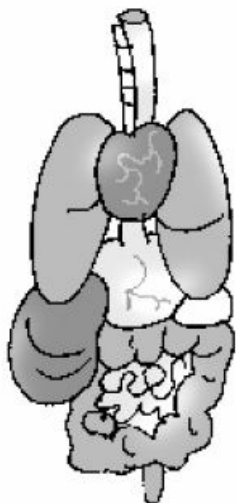

Khi thầy cứ cố nói
thật sành điệu

Nhưng họ đã làm...

Điều tồi tệ nhất ở trường tớ là giờ khoa học. Tớ thích cái *ý tưởng* về khoa học. Ý tớ là, khoa học an ủi tớ khi cho tớ biết rằng ruột gan của Angeline cũng không lỏng lẻo hay quyến rũ gì hơn những thứ cậu lêu
Đào Tiểu Vũ eBook

ra từ một con nhím.

gan ruột nhím

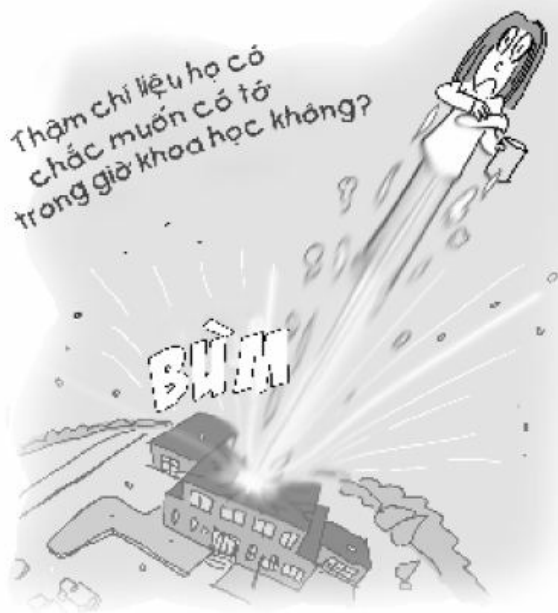

gan ruột của
một cô gái xinh đẹp

TÙY CẬU QUYẾT ĐỊNH

Nhưng toàn bộ phần hóa học thì tớ ghét cay ghét đắng, chẳng hạn như là “những-thứ-loại-này-có-thể-
Đào Tiểu Vũ eBook

đốt-cháy-cục-kia” và “khi-trộn-cái-này-với-cái-kia-thì-cái-khí-gì-đó-sẽ-nổ”. Khoa học dường như chẳng liên quan gì mấy tới những điều đó đang cố đạt được trong cuộc sống ngay lúc này: chủ yếu là tránh xa khoa học.

Ít nhất thì Hudson Rivers cũng học cùng lớp tớ.
Đôi lúc Isabella và tớ trao đổi những quan sát đậm
Đào Tiểu Vũ eBook

chất khoa học về Hudson.

Màu vật nhai kẹo
với tốc độ 32 lần/phút.

Mắt phải của màu vật
đề thương hơn
mắt trái 8%.

Màu vật hơi hãi
khi đề ý thấy
có người đang đếm nhịp
nhai kẹo cao su
của mình

Thứ Năm ngày 05

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Trong bữa tối hôm nay tớ đã nhận ra rằng mình, một lần nữa, lại là người bé nhất nhà. Con chó săn thỏ của tớ, Stinker, một thời từng ít tuổi hơn tớ, nhưng nhờ áp dụng bí kíp tăng trưởng hoàn toàn bất công của chó: già đi bảy tuổi trong vòng có mười hai tháng, nó đã đi từ việc chỉ biết tè ra thảm đến chỗ đủ tuổi lái xe chỉ trong vòng vài năm. Nó là thành viên duy nhất của gia đình từng thực hiện được kỳ tích đáng kinh ngạc ấy, trừ việc hình như tớ còn có một người chú cũng đã làm được điều này.

Chính vì lý do ấy, tối nay ăn xong tớ đã quyết định không cho Stinker thức ăn thừa của tớ nữa. (Không phải vì ông chú tớ đã tè ra, mà vì Stinker đã biến tớ thành đứa bé nhất nhà *thêm một lần nữa*.)

Loại chó săn thỏ
đúng là đã cổ lớn
nhanh hơn tớ
đến 7 lần

Điều này thực sự khiến Stinker điên tiết. Bữa tối nay, nhà tớ ăn đồ Tàu - gần như món yêu thích của chó săn thỏ. (Tớ tự hỏi không biết ở Trung Quốc người ta gọi món Tàu là gì. Có lẽ họ chỉ nói, “Đây. Đây là một ít cái món mà mình vẫn hay ăn í.”)

Thứ Sáu ngày 06

Nhật Ký Ngốc Xít thân mến,

Con chó đầy thù hận lại tấn công. Để trả đũa tớ vì đã không cho nó phần thức ăn thừa, Stinker bèn chén thủng một lỗ tương ở mông cái quần bò sạch duy nhất của tớ. (Cái đẹp thứ nhì trong bộ sưu tập.) Tớ biết nó sẽ bảo là nó buộc phải làm thế, nó đói muốn chết vì bụng không được như bình thường - đầy những thức ăn thừa, nhưng tớ biết tổng nó làm thế để trả thù.

Làm sao tớ lại biết chính Stinker là tác giả của cái lỗ đó ư? Vì chỗ rách đó nằm ở vị trí đáng xấu hổ nhất có thể và tròn một cách **HOÀN HẢO**. Trông cứ như có chú thợ may nào đã nhai nó vậy.

Thợ may là những
chuyên gia
quần áo và
chắc hẳn có thể
cân chỉnh một
lỗ hổng gì cũng được.

Vậy nên, tớ phải ra đường với một cái quần kaki vốn chẳng có việc gì phải ra đường vào ngày thứ Sáu. Đó là quần kaki ngày Chủ nhật. Đương nhiên, nó từng là quần ngày thứ Sáu, nhưng khi tớ mua những chiếc ngon lành hơn thì quần kaki bị thất sủng.

Tớ mặc kèm nó với một cái áo cực kỳ thứ Sáu, hy vọng có thể nâng cao tự tin cho cái quần kaki và cho nó cảm giác mình có thể sẽ nhờ sao đó mà trở nên thời trang hơn. Tất nhiên cách này hiệu quả tuyệt đối, vì lũ quần rất ngốc. Một cái quần kaki lẽ ra

Đào Tiểu Vũ eBook

phải để ý thấy loại quần phổ biến nhất trường tớ hiện tại là quần jeans, màu đến một sắc xanh vừa phải chứ nhì.

CÁC GIAI ĐOẠN TRONG CUỘC ĐỜI MỘT CÁI QUẦN

GIAI ĐOẠN 1:
Mới tinh và
sành điệu. Thời
hạnh phúc nhất
trong đời
một cái quần.
Lúc nào cũng
mặc được.

GIAI ĐOẠN 2:
Hồi lạc mất
hoặc bị dây xối
bánh tạc lên.
Chìm mặc
vào Chũn nhạt

GIAI ĐOẠN 3:
Phần mông bị ché
hoặc thợ may
găm mắt.
Chìm mặc khi định
hóa trang thành
dâm dẫu
đường xê chạ.

Tất nhiên, tớ chẳng **CÓ** cái quần jeans nào có sắc xanh hoàn hảo hết. Nếu một buổi sáng nào đó tớ thức dậy và phát hiện ra mình có một chiếc quần **VỚI** sắc xanh đúng kiểu, tớ sẽ mặc nhiên cho rằng đó không

Đào Tiểu Vũ eBook

phải quân của tớ, đây không phải nhà tớ, và đưa vừa thức dậy không phải là tớ.

CÁC DẤU HIỆU KHÁC CỐ KHẢ NĂNG CHÚNG TỎ
TỔ ĐANG Ở NHẪM NHÀ...

Bố khuyến khích
trang điểm bự phấn

Chó không xấu tính
và dành ra vài phút
trong ngày không
tự liếm mình

Mẹ làm món
thịt hầm không bốc mùi
và cả nhà tự nguyện ăn

Thứ Bảy ngày 07

Nhật Ký Ngốc Xít thân mến,

Hôm nay chuyện lạ lùng nhất đã xảy ra. Isabella và tớ trông thấy Angeline, nhưng không phải ở trường. Thật kỳ cục, lúc nào cũng vậy, khi cậu chỉ biết ai đó ở trường rồi lại thấy họ trong thế giới thực. Chuyện đó cũng giống như khi cậu bước vào thì bắt gặp chú hề đang mặc độc mỗi quần chíp thôi vậy. (Chuyện dài lắm: Một kinh nghiệm tồi tệ trong lễ sinh nhật. Không thích hề nữa.)

Quay lại chuyện vừa nãy, lúc đó Angeline ở

công viên, đang chơi với hai đứa trẻ mà tớ và Isabella đoán là em gái nó. Nhưng hai con bé đó không có được diện mạo tuyệt vời như Angeline (**Dù sao thì cũng không ai thêm quan tâm đâu, Angeline ạ!**), và điều đó xác nhận điều bọn tớ vẫn luôn nghi ngờ Angeline: **NÓ ĐÃ PHẪU THUẬT THẨM MỸ**. Có khi chẳng có gì trên người nó là đồ thật ấy chứ.

Chắc phải tiêu tốn đến cả gia tài để phẫu thuật thẩm mỹ một đứa có khởi điểm xấu xí như (bọn tớ hy vọng!) Angeline-trước-kia, nên bọn tớ suy ra bố của Angeline phải là một bác sĩ cỡ bự.

Trên hết, có lẽ nó **GIÀU**.

Đúng lúc tờ tưởng đã biết mọi chuyện bức mình

về Angeline thì, không những thế, nó hóa ra còn giàu sụ.

Angelne tắm trong TIỀN TÍNH KHIẾT

Chủ nhật ngày 08

Nhật Ký Ngốc Xít thân mến,

Hôm nay là Chủ nhật. Còn được biết tới với tên **Ngày Của Bài Tập Về Nhà**. Cuối tuần nào tớ cũng tự bảo, mình sẽ làm xong bài tập ngay khi về đến nhà vào chiều thứ Sáu, rồi lại tự nhủ đến sáng thứ Bảy sẽ làm, sau đó lại khuyên mình đừng nên tự trách bản thân, sao cứ tự đẩy nghiền mình mãi thế, tiếp đó tớ tự gọi mình bằng cái tên xấu xí nào đó rồi lại phải xin lỗi chính mình.

Thế rồi tớ phải làm tất cả bài tập về nhà vào Chủ nhật.

Ngày mai lại đi học rồi và tớ không thể liều lĩnh để một món đồ nữa lại bị Stinker nhai rau rầu, nên tớ đã cho nó chỗ thức ăn thừa.

CÁCH BỌN CHỖ SẴN THỞ TẬN HƯỞNG MIẾNG THỨC ĂN THỪA CỦA CHÚNG

Nghĩ ngơi
đánh hơi
trong vòng
mười một phút

Cẩn trọng
dùng răng của
nhật lên

Nướu chùng
một phát
và ghen
suyt chết
một lát

Thứ Hai ngày 09

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

OK. Ai muốn mua rẻ một con chó săn thỏ nào? Nhớ hôm nọ nhà tớ ăn đồ Tàu không? Stinker không được cho chỗ thức ăn thừa và đó là lý do nó chén cái quần của tớ.

Tối qua tớ đã cho nó phần xương xẩu, nhưng mẹ lại nấu một món gì đó kiểu như **Thịt hầm Nhũn** và không hiểu sao một ý nghĩ lại vụt qua đầu tớ là rất ít sinh vật sống, trừ vi khuẩn, thích những món ăn của mẹ. (Mẹ là một người mẹ tốt và mọi thứ, nhưng mẹ không giỏi những việc truyền thống của một bà mẹ, như nấu nướng, dọn dẹp hay giặt giũ.) Thế nên thử **đoán** xem Stinker đã làm gì?

Có vẻ như Stinker đã rón rén đi khắp căn nhà, cẩn thận phân loại đồ mẹ vừa giặt xong, tìm thấy cái quần trông **ngon nhất** mà tở có, và chén thủng một lỗ thậm chí còn to hơn. Lần này thì ở đẳng trước!

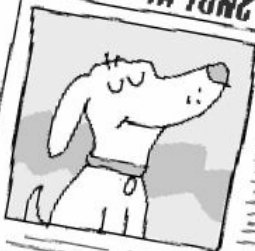

Có ai **biết** tại sao chó lại làm những thứ chúng vẫn làm không? Tớ nghĩ chúng làm vài việc trong số đó (như việc **cậu-biết-là-gì-rồi-đấy**) chỉ để xem mình có được đăng ảnh lên báo với tư cách **CON CHÓ THÔ THIỀN NHẤT QUẢ ĐẤT** không.

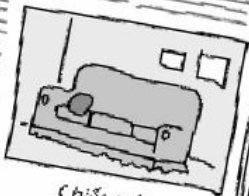
Nhưng sao Stinker lại chén thủng quần tó thì vẫn là một ẩn số.

Tin tức hàng ngày

CON CHÓ LÀM TRÒ THỎ THIỀN NHẤT TA TỪNG NGHE THẤY

"Tôi đang tập thiền đây"
đàn chó địa phương các nhà

Chiếc sofa
che nơi gây án

mỗi tội nó sẽ kéo sự chú ý của mọi người về phía quần tó, mà hôm nay tó lại phải mặc quần kaki.

Giờ khoa học của tó diễn ra như thế này: Ai cũng có một đối tác phòng lab. Đối tác phòng lab là người mà cậu sẽ cùng thực hiện mọi thí nghiệm trong khi cả hai đều ước gì đũa kia là Sally Winthorpe - một con bé thiết tình là giỏi, có lẽ trên bộ phận nào của cơ thể nó cũng có nảo vì nó khá nhỏ con, mà đầu nó thì không đủ to để nhét được ngàn ấy trí thông minh. Dù tó cũng không chắc trí thông minh cỡ đó có thể mang lại cho cậu điều gì nữa.

Sally là đối tác của Isabella trong một thời gian dài, nhưng rồi tụi nó bị tách ra. Tất nhiên, giờ nó đã trở thành đối tác của Angeline, nên tó chắc Angeline chẳng bao giờ phải đụng tay vào việc gì hết. Điều này đối với tó, cộng thêm việc nó giàu nứt đổ đổ vách, thực sự giống như những cú cắn đau tê tái vậy.

Isabella nói làm quá nên
cô Palmer tách túm nó ra

Hiện tại thì đối tác phòng lab của tớ là Isabella - con bé có quả đầu cực to - nhưng có khả năng là nó dùng một phần đầu làm hộp đựng đồ ăn trưa hay giỏ đựng đồ giặt mát rồi. Nó đang tiến hành một thí nghiệm khoa học tuyệt mật liên quan đến việc thu thập từng mẫu thử nước hoa đính kèm trong các tạp chí rồi kết hợp chúng lại thành một **SIÊU HƯƠNG THOM** đậm đặc mà theo lời nó thì người sẽ tuyệt diệu như toàn bộ mùi thơm được biết tới trong vũ trụ này cộng lại. Nó làm vụ này trong giờ khoa học vì đã có trong tay bảy mươi mẫu nhét đầy một lọ đựng đồ ăn trẻ em cũ giấu ở một ngăn tủ trong phòng khoa học.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chỉ nhắc nắp lọ ra cho thêm một mẫu giấy nữa vào thôi cũng đòi hỏi nó phải đeo kính bảo vệ của lớp khoa học rồi.

Xoang của Isabella có vấn đề, nên hầu như nó chẳng nghĩ thấy gì hết. Nhưng nó bảo nếu không đeo kính an toàn thì hơi bốc lên từ cái lọ còn có thể khiến nó mù suốt đời.

Hôm nay, Angeline và đối tác thiên tài của nó, Sally, đã trông thấy bọn tở đang làm sập thom. Angeline, dù xinh đẹp và bởi thế về cơ bản là xấu xa,

đã không đi buôn lung tung. Gọi nó là đồ **kiêu ngạo** đi. Gọi nó là đồ **tinh vi** đi. Gọi nó là đồ coi mình như **rón vũ trụ** đi. Tớ nói thật đấy. Ai đó đi lấy điện thoại mà gọi cho nó đi.

Nhưng sự thật vẫn là lẽ ra nó có thể hát lèo

nhưng đã không làm thế. Giả thuyết của tớ là ở mức **NỔI TIẾNG SIÊU CẤP** cao ngất ngưỡng như Angeline, làm một đứa mỏ nhọn sẽ không hay hóm gì. (Có lúc, tớ đã nghĩ có lẽ mình còn thấy nó hơi cười mím, nhưng tớ cũng từng thấy bọn cá sấu làm vậy, nên không dám chắc như thế nghĩa là gì.)

TRẮC NGHIỆM:

Đâu là
loài bò sát
máu lạnh?
Đâu là
cá sấu?

Thứ Ba ngày 10

Đào Tiểu Vũ eBook

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Bệnh xoang của Isabella vẫn đang hành hạ nó. Nó không thể ngửi thấy **bất cứ mùi gì**. Nó bảo xoang của nó đã tệ tới mức đủ tiêu chuẩn đỗ xe trong chỗ dành cho người tàn tật rồi, nếu đủ tuổi lái xe. Nhưng vì chưa đủ tuổi nên nó nói luật chỉ cho phép nó đứng ở chỗ ấy.

Thứ Tư ngày 11

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Đào Tiểu Vũ eBook

Hôm nay Isabella cần làm một cục sáp thơm nữa. Tớ đứng che trước nó để cô Palmer, cô giáo dạy môn khoa học, không nhìn thấy bọn tớ đang làm gì. (Cô Palmer dạy thay cho thầy Tweeds, thầy giáo cũ của bọn tớ, thầy ấy bị ngã bể xương hông - người già ai chẳng phải bị thế, chẳng chóng thì chầy, vì xương cốt họ giòn và dễ vỡ như bánh quy ổng vậy. Mà thầy thì cũng 48, 50 rồi.) Nhưng hóa ra cô Palmer, như hầu hết người lớn, thực sự chẳng hề quan tâm xem **chính xác** thì cậu đang làm gì mỗi lần cậu giấu giếm làm gì đó. (Người lớn giống như lũ ếch ấy, thè lưỡi tóm lấy lũ côn trùng đang bay ngoài không khí mà không thèm xem xét trước: Có thể là một con bướm. Cũng có thể là một gã ong sát thủ.) Thế nên cô Palmer cứ thế mà tách bọn tớ ra không cho làm đối tác phòng lab của nhau nữa.

Cô Palmer tin rằng việc đổi cặp thí nghiệm mỗi lần có chuyện xảy ra là ý hay. Cho đến hôm nay thì tớ chưa từng tin cô.

Cô Palmer là một cô giáo nên theo bản năng
tất nhiên cô sẽ chẳng làm việc gì tử tế
với mình. Nhưng...

Cậu biết tớ đã nói thế nào về chuyện người lớn giống ếch rồi đúng không? Sau đây là một khía cạnh khác về tính ếch của họ: Đôi khi sâu thẳm bên trong con ếch lại là một chàng hoàng tử. Hoặc công chúa, trong trường hợp của cô Palmer. (Dù công chúa này có lẽ phải cần đến một cái ngai vàng cỡ-bà-hoàng cho **Quả Mông Hoàng Gia** của cô.)

Cô Palmer phải tách một cặp đôi phòng lab nữa ra để chia rẽ Isabella và tớ. Đương nhiên, lẽ ra cô **có thể** bắt tớ cặp với Margaret Parker, một đứa hoàn toàn bỏ đi. Nhưng cô đã không làm thế. Cô Palmer thân mến, đáng yêu ấy đã đem đến cho tớ, như một đĩa bánh quy khổng lồ, đôi tác phòng lab mới, **HUDSON RIVERS**. Cô giao đôi tác cũ của Hudson, Margaret Parker, cho Isabella, như một cái đĩa toàn tất ướn.

Đừng hiểu lầm tở, Nhật Ký Ngốc Xít, Margaret cũng ỏn, tở đoán thế. Nó cũng khá tử tế, chỉ có điều nó là **đưa chuyên nhai bút chì**, và hầu hết những sinh vật không phải hải ly đều thấy như thế hơi gỏm. (Isabella nói Margaret là một “**GẬP DỊ**,” tức **GÁI LẬP DỊ**.)

CÁC THUẬT NGỮ CỦA ISABELLA DÀNH CHO CON GÁI

GẬP DỊ
(Gái lạp dị)

GẠ ĐÀ ĐÀ
(Gái đầu đất)

GAMETHETHA
(Gái mê thể thao)

BÒ CÁI
(Bò đực gái)

Isabella tận dụng ngay cơ hội này để (lại) chia sẻ
Đào Tiểu Vũ eBook

thêm với tứ mớ lý thuyết Nổi tiếng học của nó. Nó bảo Mờ nhạt là một bệnh truyền nhiễm, và cậu có thể bị nhiễm nó y như nhiễm **Cảm cúm** hay **Bệnh Khiêu vũ xấu** vậy. Tuy vậy, thành thật mà nói, tớ không tin rằng Mờ nhạt là một Lực Tự nhiên thực thụ, như Lực hấp dẫn hay Sự ngon lành. Tớ bảo nó nên nghĩ thoáng hơn một chút về đối tác mới. Và rằng tận sâu thẳm tâm hồn, có lẽ Margaret là một người tốt.

Rồi tớ nhận ra điều mình vừa nói thật hay ho và cảm động, tưởng tượng rằng một ngày nào đó có lẽ tớ sẽ mở một khu bảo tồn lớn nơi **Những Sinh vật bị Xã hội Ruồng bỏ** có thể sống, chạy tung tăng và không bao giờ còn phải lo lắng về những đôi giày cục mịch nữa. Thêm nữa, tớ có thể bán vé cho những người đến xem.

Thứ Năm ngày 12, 3h45' sáng

Nhật Ký Ngốc Xít thân mến,

Không thể tưởng tượng nổi tờ đã thức khuya tới mức này. Giờ chắc cũng phải nửa đêm rồi. Tối nay trên tivi chiếu phim kinh dị, phim kể về một cô bé phát hiện ra con búp bê cũ kỹ của mình bị ma ám, ai

Đào Tiểu Vũ eBook

xem cũng biết ngay là con búp bê ấy sẽ bị ma ám vì cô bé rất dễ thương, nó lại cực kỳ yêu con búp bê, và không đòi nào phim lại để cô bé dễ thương được sống hạnh phúc cùng con búp bê cả. Kiểu gì thì phim hay cũng không như thế.

Nhưng giờ thì tớ đang gặp một vấn đề nghiêm trọng vì vẫn còn bài tập khoa học về nhà phải làm và tớ đồ tội tại mẹ vì đã cho phép để cái tivi này trong phòng tớ sau hai năm tớ năn nỉ không ngưng nghỉ. (Ý tớ là, một đứa trẻ thì đâu thể tự làm mình hư hỏng được, đúng không? Tớ mà hư hỏng là tại mẹ tớ.)

Tớ muốn viết thêm, nhưng tớ đã mệt lắm rồi mà còn phải làm cho xong bài tập nữa.

Nếu tớ không làm xong,
cô Palmer sẽ vật...

Thứ Sáu ngày 13

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Đúng thế đấy. Đêm qua tớ đã ngủ gật mà chưa làm xong bài về nhà. Điều đó có nghĩa là, đúng như dự đoán, cô Palmer đã vặt đầu tớ. Sau đó mọi chuyện còn trở nên tồi tệ hơn. Cho rằng vấn đề nằm ở chuyện sắp xếp đối tác phòng lab mới, cô lại đổi chỗ Hudson cho Margaret. Giờ thì Margaret là đối tác phòng lab của tớ, còn Isabella thì được hưởng Hudson.

Triệu chứng của Quá Trình Cal Nghện Hudson (chỉ triển lãm bí mật)

Và vì tớ chưa làm bài tập hôm ấy, cô Palmer khuyên mấy ngày nghỉ cuối tuần này tớ với Margaret nên học cùng nhau cho tớ đuổi kịp chương trình. Và Margaret nói, ở đó, ngay trước những đôi tai Nổi tiếng, giữa những tiếng nhai ròn rột một cái bút chì ướm: “Tuyệt. Tớ nên đến lúc mấy giờ Jamie nhỉ?”

Nếu như tớ không mệt thế này, và ăn mặc tự tin

hơn (cảm ơn, Stinker), có thể tớ đã nảy ra một câu trả lời hay ho. Có khi còn là một câu hay ho nhất từ trước tới giờ ấy chứ, nhưng chúng ta sẽ chẳng bao giờ biết đến nó, vì tớ chỉ ngái ngủ đáp, “Sao cũng được,” và Mike Pinsetti - từng hoạt động trong ngành đặt biệt danh cho mọi người, hiện đang thử nghiệm một dạng quấy rối khác - liên giả tiếng hôn chụt chụt âm ỉ. Như hầu hết mọi người đều biết, ở một số vùng trên thế giới, tiếng hôn chùn chụt, dù chỉ là của một kẻ hay bắt nạt người khác, cũng đủ để luật pháp công nhận hai người nào đó đã kết hôn.

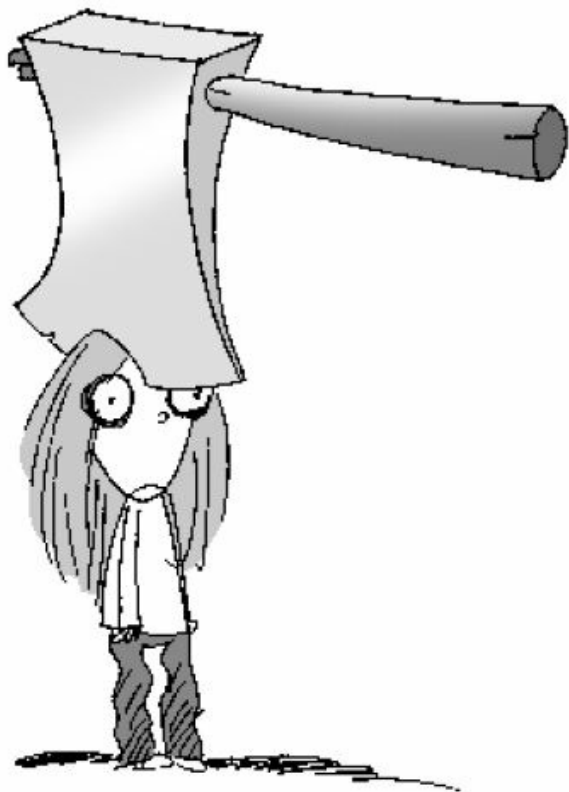

Trong trường hợp này, tiếng hôn ấy có ý bảo giờ tớ và Margaret đã trở thành bạn thân nhất của nhau, và tớ có thể cảm thấy Sự nổi tiếng đang bay xa khỏi mình như đám cánh mỏng manh của một bông hoa

Đào Tiểu Vũ eBook

đẹp mà ai đó cắm vào những cánh quạt đang quay tít mù.

Sau đó, dĩ nhiên, Isabella không bỏ lỡ cơ hội lên lớp tớ rằng tớ nên suy nghĩ thoáng hơn với đối tác phòng lab mới của mình. Tớ bảo nó chỉ khi bị một cái rìu bổ toác đầu thì người ta mới suy nghĩ thoáng hơn được, còn tớ thấy mình thoáng thế này là quá đủ rồi.

Dù sao đi nữa, Nhật Ký Ngọc Xít à, mai Margaret sẽ qua đây.

Thứ Bảy ngày 14

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

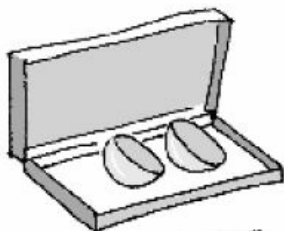
Y hẹn, Margaret đã đến. Bọn tớ làm xong mớ bài tập chết tiệt, và tớ phát hiện ra dù cho ban đầu tớ nghĩ Margaret là một kiểu Ngớ ngẩn Mờ nhạt, nhưng sau khi biết nó thêm một chút, tớ nhận ra rằng tận sâu thẳm bên trong, nó còn tệ hơn thế nhiều.

Nếu có dính dáng gì tới nguồn truyền bệnh Mờ nhạt này thì tôi mất.

May thay, Isabella ghé qua và bọn tôi có một phút để nói chuyện riêng trong khi Margaret vào toa-lét, làm bất cứ thứ gì mà mấy đứa Mờ nhạt hay làm trong đó. (Tự khiến mình trông **Bớt** chải chuốt hơn à?)

SẢN PHẨM DÀNH CHO KÈ MỜ NHẠT

Isabella ghé qua vì lo lắng. Nó lo cho lọ siêu hương thơm vừa mất tích, có thể cô Palmer đã phát hiện ra. Nó lo vì tờ phản ứng quá nhẹ nhàng trước vụ

Đào Tiểu Vũ eBook

nó được xếp cặp thí nghiệm với Hudson. Tớ trấn an nó rằng tớ đã bực, nhưng vì nó là bạn thân nhất của tớ nên tớ quyết định không suy nghĩ nhiều. Ngoài ra, điều nó lo nhất là Margaret có thể kéo tụt Độ nổi tiếng của tớ xuống, mà tớ lại là bạn của Isabella nên có thể ảnh hưởng đến cả Độ nổi tiếng của nó nữa.

Nhưng Isabella đã có giải pháp...

Và đó là một giải pháp xuất sắc:

HÓA TRANG TOÀN DIỆN

THẤY KHÔNG? HÓA TRANG TOÀN DIỆN
ĐÚNG LÀ HIỆU QUẢ!

Như trên tivi ấy. Bọn tớ sẽ giúp Margaret cải tạo một chút, và nhờ thế sẽ xóa sạch mọi tổn thất nó gây ra cho bọn tớ. Cũng như mọi kế hoạch khác của bọn tớ, đây chắc chắn là một ý tưởng vĩ đại.

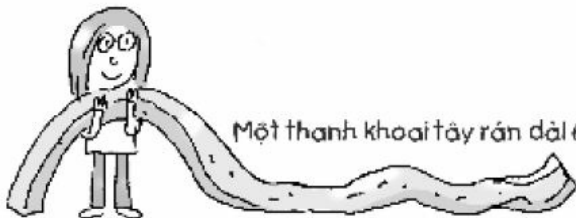
NHỮNG Ý TƯỞNG VĨ ĐẠI KHÁC CỦA BỌN TỚ

Một thanh khoai tây rán
dài 3m

Một loại thuốc
uống vào là khỏe liền

Một thanh khoai tây rán dài 6m

Tớ đang cố tìm ra một cách nhẹ nhàng để gợi ý
Đào Tiểu Vũ eBook

vụ hóa trang, nhưng Isabella đã nghĩ ra một cách thật lịch sự để giới thiệu với Margaret ý tưởng này.

Margaret tiếp nhận chuyện này không khó khăn như cậu tưởng. Nó còn có vẻ biết ơn dạt dào vì được chú ý. Tớ cảm thấy hơi tội lỗi và có lẽ đã rút lui ngay lúc đó, nếu không nghĩ đến việc sẽ vui biết bao nhiêu khi được trét đồ trang điểm lên mặt người khác. Ngày mai, Isabella và tớ, **Những Chuyên Gia Thời Trang Khét Tiếng**, sẽ bắt đầu **DỰ ÁN MARGARET**.

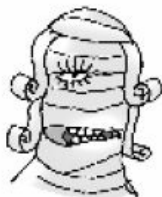
KỸ NĂNG HÓA TRANG SIÊU HẠNG CỦA TỜ
PHÁT HUY TÁC DỤNG.

FRANKENSTEIN

XÁC ƯỚP

NGƯỜI SỖI

Chủ nhật ngày 15

Nhật Ký Ngốc Xít thân mến,

Dự án Margaret bắt đầu.

Kỳ diệu là hôm nay mẹ lại hoàn toàn nhất trí đưa bọn tớ đến trung tâm mua sắm. Tớ đã chuẩn bị sẵn sàng cho một cuộc tranh luận lớn, theo sau là màn khóc lóc, xin lỗi, cuối cùng mới là đi mua sắm. Nhưng mẹ lại nói OK tấp lự và tiết kiệm được cho tớ chừng bốn phút.

Tớ còn tiết kiệm được cả THÙNG nước mắt nữa.

Trên đường tới trung tâm mua sắm, bọn tớ đi qua công viên và lại trông thấy Angeline lần nữa. Nhưng lần này mấy đứa nhóc đó trông hoàn toàn khác. Hiển nhiên là ông bố bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ đã bắt đầu cắt xẻo đám con để biến chúng thành

Đào Tiểu Vũ eBook

những bản sao thu nhỏ hoàn hảo của Angeline.

Trước đây trông chúng thế này

Còn bây giờ thì thế này

Bọn tớ đưa Margaret đi một vòng qua những cửa hiệu xịn nhất trung tâm mua sắm. Việc này khá cao quý, vì Margaret thậm chí còn chưa từng nghe tên phần lớn trong số đó. Isabella và tớ thấy như mình đang làm một chuyện thật sâu sắc, tuyệt vời, như kiểu đang dạy một con gô-ri-la ngôn ngữ ký hiệu vậy.

Margaret bắt đầu hơi run trước đồng quần áo cùng phụ kiện mà tớ và Isabella chọn ra. Nó lại găm mấy cái bút chì một cách khá điên cuồng, nhưng cuối cùng nó cũng chịu khuất phục vì bọn tớ đã dùng **Nhãn Lực** ngăn nó lại.

Cả là tớ biết
Margaret
đang nghĩ gì

Người lớn thường nghĩ rằng dùng Nhãn Lực có thể gây ảnh hưởng tới những gì trẻ con làm, nhưng thực ra nó còn uy lực hơn thế cả nghìn lần.

Mấy trò điều khiển tâm trí Jedi của Obi-Wan Kenobi cũng chẳng hơn gì Nhãn Lực. Nghiêm túc đấy. Isabella và tớ có thể bắt Darth Vader⁽⁹⁾ tét tóc và mặc váy ngắn trong khoảng năm phút.

Đi mua sắm về bọn tớ thả Margaret ở nhà Sally Winthorpe. Tớ đoán Sally đã rủ nó đến chơi hay sao đó. (Có lẽ là một Bữa tối đầy Bút chì Thịnh soạn.) Nhưng ai thêm quan tâm chứ? Vì vấn đề chính trong ngày hay, như người Pháp vẫn nói, *le vau de ching trong ngai*, là chiếc quần jeans mới **CỦA TỚ!** Lúc ở trung tâm mua sắm, mẹ đã tìm được cho tớ một cái quần jeans **Bellazure**. Đó là cái quần tuyệt nhất từng được sản xuất và mẹ lại mua cho tớ mà thậm chí không cần tớ xin xỏ. **Sao mẹ lại mua cho tớ cái quần cực xịn và cực đắt như thế??** Có lẽ tớ sẽ không bao giờ biết được.

Nhưng ai thêm quan tâm chứ?

Cảm giác sung sướng mê ly tột độ
nhờ cái quần jeans mới toanh

Là lá la. Nhiệm vụ với Margaret thế là đã xong. Có lẽ nó sẽ khá khảm hơn một chút. Còn *tớ* thì giờ đã sở hữu cái quần tuyệt vời nhất trên đời từ trước đến nay.

Stinker, tao hy vọng mày đang đọc mấy dòng này, vì tao muốn mày biết rằng một con bé đang điên tiết có thể túm cái đuôi múp míp ngắn cùn của con
Đào Tiểu Vũ eBook

chó sẵn thỏ mà phi một phát lên gò nếu con bé bị
chọc giận đủ độ.

Thứ Hai ngày 16

Đào Tiểu Vũ eBook

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Hôm nay tớ mặc quần mới đi học và cảm thấy như thể mình có nửa-dưới-của-một-cô-gái xinh đẹp nhất quả đất. Tớ đang chuẩn bị tinh thần uống hết mọi lời khen thì Margaret bước vào lớp khoa học.

Rồi tớ nghe thấy điều gì đó mà trước đó chưa từng nghe. Đó không phải là âm thanh người ta hay nghe thấy. Đó là một âm thanh dịu nhẹ, ẩm ướt, khẽ lép bép. Giờ thì tớ nhận ra đó là âm thanh của hai mươi sáu cái quai hàm rớt xuống, chính xác cùng một lúc.

Margaret, ừm, nó thật là **DUYÊN DÁNG**. Tóc của nó, nước hoa của nó, đồ trang sức của nó, quần áo mới của nó, kết hợp với nhau như một dàn nhạc giao hưởng gồm toàn những siêu mẫu hiếm hoi đủ thông minh để đọc được bản nhạc.

Isabella và tớ thấy tự hào chút chút trước tác phẩm đó, cảm thấy gần gũi như những người sở hữu con chó siêu tuyệt vời ở cuộc thi chó. Cậu biết tớ muốn nói gì rồi đây: Bọn tớ không phải chính con chó ấy, nhưng nếu không có bọn tớ thì giờ nó đang

liếm trư nước cứu hỏa đâu đó chứ không phải trông như một con chó triệu đô thế này. (Tức là **BẢY** triệu đô, tính theo tiền chó.)

Ghi chú: Hiện tại vẫn chưa ai có đủ căn cứ để buộc tội Margaret liếm trụ nước cứu hỏa.

Đào Tiểu Vũ eBook

Margaret trông rất hạnh phúc. Isabella hạnh phúc. Tớ hạnh phúc. Cả Hudson cũng hạnh phúc nữa. (*Grrrrr!*)

Thôi được rồi, tớ thì không. Trong không khí phảng phất cái gì đó chẳng lành, nhưng tớ không chắc là gì.

Thứ Ba ngày 17

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Đây là một hiện tượng khoa học kỳ lạ mà hôm nay tớ đã học được trên lớp và, như mọi khám phá khoa học quan trọng khác, nó liên quan đến việc lựa chọn lẫn khử mùi một cách thông thái.

Ví dụ, những lựa chọn này thì không hay cho lắm

Hôm nay Margaret mượn bút chì của tớ. Hẳn là nó đã quên bém việc mình không còn là một Gập di nữa, vì khi tớ nhìn lên, nó đã cho cái bút vào miệng và tận hưởng điều chỉ có thể diễn tả là *tình yêu*. Đó là khi cậu chợt thấy mình đang tìm thứ gì đó để choảng một người. (Khoảnh khắc này đến với tớ mười lăm lần một ngày.)

Nhưng rồi một làn gió dịu dàng mang theo hương thơm ngây ngất tỏa ra từ Margaret, và tớ cảm thấy, chà, thật dễ chịu. Đó là một hương lẫn nách tuyệt vời. Tớ thậm chí còn để nó tiếp tục gặm bút chì của tớ.

Nhưng niềm dễ chịu không kéo dài mãi. “Niềm dễ chịu” có phải là một từ đúng không nhỉ? Sao cũng được. Đến bữa trưa tớ đã không còn dễ chịu nữa. Còn Isabella thì run lên rõ rệt.

Đúng là lúc nào nó cũng run lên trông thấy như thế, nhưng hôm nay nó đang run với một tần số thật

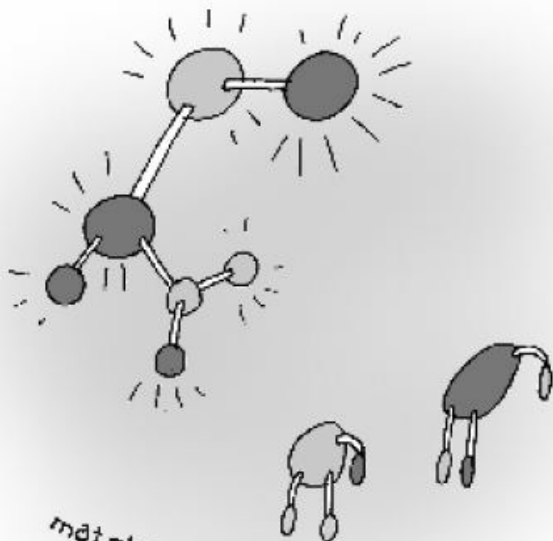
sự kỳ lạ. Bùa ngải xấu xa. Ma thuật tà ác.

Isabella, người cực kỳ nhạy với những thứ như thế, bước vào và ngay lập tức quan sát thấy **Trật tự Bàn Ăn Trưa** đã bị đảo lộn.

Nó nói có vài đĩa Nổi-Tiếng-Trung-Bình đang ngồi với vài đĩa Nổi-Tiếng-Dưới-Mức-Trung-Bình. Trong một thoáng tứ đã nghĩ nó bị dở hơi, cho đến khi thấy Margaret đang ngồi ở bàn SIÊU-SIÊU-NỔI-TIẾNG. Isabella nói điều này thực sự không nên xảy ra. Vì nếu Margaret leo hạng nhanh như thế, Trật tự Tự nhiên của Vũ trụ có thể bị hủy hoại, hoặc còn tệ hại hơn....

Isabella nói như thế có nghĩa là bọn tớ đã tụt một hạng. Bằng cách vô tình nhét Margaret vào một mức độ nổi tiếng cao đến vậy, bọn tớ đã thực sự đẩy mọi người ở dưới cấp đó xuống. Nó nói bọn tớ đang bất thành lĩnh trượt dài xuống Cái Hố Cấp Zero trên thang đo mức độ Nổi tiếng. Liệu nó nói có đúng không nhỉ? Mà thực sự thì có cái gì gọi là Sự Nổi tiếng không, hay tất cả chỉ là một mớ lý thuyết khoa học quái đản?

một phản ứng của sự nổi tiếng nguyên chất
có thường những phản ứng khác

Thứ Tư ngày 18

Đào Tiểu Vũ eBook

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Lại mặc Quần Mới nữa. Tất nhiên hôm qua thì tớ không mặc rồi. Cậu không thể **ngày nào** cũng mặc nó được, vì nếu không tụi nó sẽ bảo cậu chỉ có mỗi một cái quần tử tế, mà trong trường hợp này thì lũ ngọc đó nói đúng.

May mà Stinker vẫn chưa trút cơn thần kinh lên cái quần, nhưng tớ không biết đó là vì chúng tớ đã trở lại là bạn hay vì tớ đã treo cái quần trong tủ, nơi những cái chân ngắn cùn múp míp của chó săn thỏ không thể với tới.

Isabella và tớ có lẽ đã phá hủy **Toàn bộ Vũ Trụ**. (Tớ, với tư cách cá nhân, không tin rằng Vũ trụ lại mong manh nhường ấy, vì đó là nơi tớ cất giữ toàn bộ đồ đạc của mình.)

Nhưng sau đây là điều khiến tớ nghĩ bọn tớ đã phá hủy nó. Trong bữa trưa hôm nay, bàn Siêu Nổi tiếng thiếu một người. Isabella nói đúng. Bọn tớ đã cải tạo nhan sắc cho Margaret xuất sắc đến nỗi nó

Đào Tiểu Vũ eBook

đánh bật tất cả. Thậm chí còn đánh bật cả...
Angeline!

Đó là một khoảnh khắc thực sự tươi đẹp.

Angeline đã tụt xuống một hạng! Đó là bữa trưa tuyệt vời nhất từ khi cô Bruntford, quản lý căng tin, trượt chân trên một vũng cháo ngô rồi vô tình

trình diễn một màn trượt băng nghệ thuật kết thúc bằng hai cú xoay người trên không và tiếp đất bằng mặt trong tư thế trồng cây chuối.

Tớ yêu môn trượt băng nghệ thuật

Nhưng, cũng như khoảnh khắc đẹp dễ đổ - cái khoảnh khắc đã tan tành vì bọn tớ phải nhìn chăm

chấp vào cái quần lót khổng lồ của cô Bruntford cho đến khi mấy người lo chuyện y tế tới (Cậu không được phép di chuyển ai đó trong tình trạng này. Ngoài ra bọn tớ còn học được rằng ném khoai tây chiên Tater Tot vào cô không phải là ý hay.) - khoảnh khắc đẹp đẽ *này* cũng đã tan tành khi tớ nhận ra rằng nếu Angeline thất thế thì bọn tớ thậm chí còn ở hạng thấp hơn mình tưởng.

THÁP NỔI TIẾNG

Khi vô tình nhét Margaret vào đây, bạn tớ đã hủy hoại vị trí và tể hơn, còn hạ thấp mức nổi tiếng của chính mình.

Còn Angeline thì, với cái kiêu giả dối điển hình của mình, vẫn cư xử như thể nó thấy chuyện đó

chẳng nhằm nhò gì.

Khi đứng đó thay phiên buộc tội lẫn nhau vì lúc đầu đã cải tạo Margaret, bọn tớ chợt thấy Hudson tiến lại bàn Nổi tiếng Trung bình và, ngay khi cậu ấy đến nơi, cái quần của tớ - Nói thế nào nhỉ? - đã quyết định *tham gia vào cuộc nói chuyện* này. Hiểu không Nhật Ký Ngốc Xít? Cái quần của tớ thả bom. Thả một quả. Rồi cả một trận oanh tạc. Tưởng tượng ra không?

Tớ hiểu cậu nghĩ gì, Nhật Ký Ngốc Xít ạ, quần lấy đâu ra hơi mà xì. Nhưng mà...

May cho tớ là Isabella, thành viên của một gia đình đông con và cũng vì thế là một chuyên gia đổ lỗi chớp nhoáng cho người khác, đã vờ tỏ ra kinh tởm một đứa vô tội lơ ngơ đứng gần đó. Nó khiến Hudson nghĩ rằng tiếng động phát ra từ cái đĩa **Vô tội Lơ ngơ** kia, hay còn được gọi là thằng **Quần Thúi** - cái tên mà từ lúc ăn trưa tớ đã biết thế nào nó cũng bị gọi như vậy. Bởi tất cả mọi người.

Tất nhiên, tớ ngưỡng mộ Isabella vì nó quá giỏi đẩy người khác vào tình huống khó khăn, nhưng nó chẳng tin khi tớ bảo vụ đó là tại cái quần, chứ không phải tại tớ.

Isabella chắc **KHÔNG ĐỜI NÀO** tin rằng cái quần đã khiến tớ đi ngang qua bàn Siêu Nổi tiếng, và

Đào Tiểu Vũ eBook

rằng nó đã khiến tớ huých vào cái bàn một chút như thể tớ là một đứa gấu biển cáu tiết đang kiếm chuyện sinh sự. Dù đến giờ khi nghĩ về vụ này, tớ nhớ ra cũng từng có đứa luôn đâm sầm vào **mọi thứ**, kể cả bàn ăn trưa, và cả ngày chỉ đi tìm mỗi một thứ là cái mũ luôn bị giấu đi đâu mất.

Vậy tóm lại cái quần này bị làm sao nhỉ?

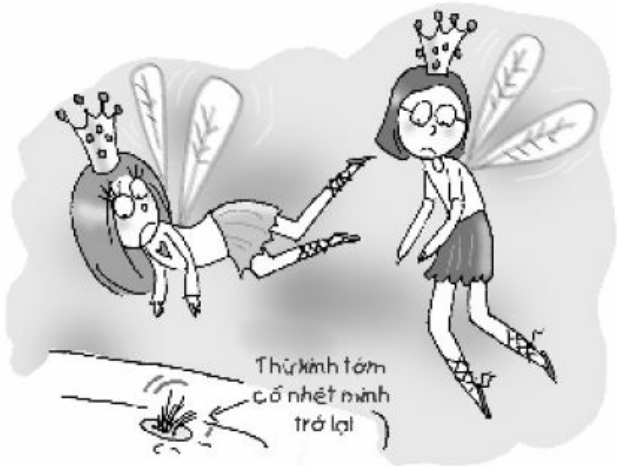
Liệu cái quần có khiến người khác nghĩ
cậu là đứa cực kỳ DỞ HƠI như cái đứa
đâm-vào-mọi-thứ ấy không?

Thứ Năm ngày 19

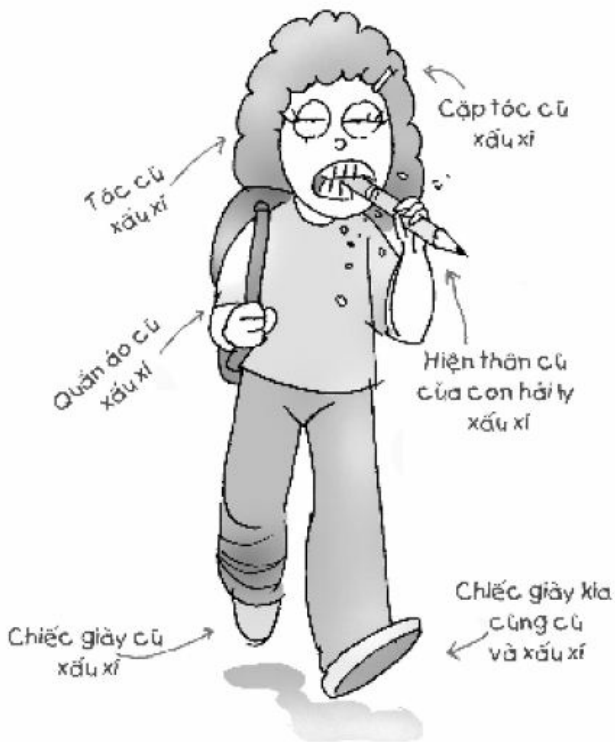
Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Đào Tiểu Vũ eBook

Nói cho tớ biết đi Nhật Ký Ngốc Xít, nếu cậu là một thứ gì đó nhỏ thó ghê ghê, như một sinh vật tí hìn lông lá sống trong lỗ thoát nước tắm, rồi chợt có hai cô tiên xinh đẹp bỏ thời gian từ lịch làm việc bận rộn của mình ra để biến cậu thành một con ngựa một sừng lấp lánh biết bay, móng kim cương, có thể bắn ra khỏi tai hàng đàn bướm bảy màu, liệu cậu có quyết định quẳng hết đi mà nhét mình trở lại cái lỗ thoát nước tắm đó không?

Ấy thế mà đó chính xác là những gì Margaret đã làm đấy. Hôm nay nó xuất hiện ở lớp khoa học, không quần áo mới, không trang sức mới, không trang điểm.

Isabella và tớ ngất trên cành quất. Điều này có nghĩa là mọi thứ đã trở lại bình thường. Tớ buột miệng reo to, còn cô Palmer đánh rớt cả cái bếp còn, làm cả phòng bốc mùi như thầy giáo dạy thay bị đuổi việc thảng trước do ngủ gật trong lớp.

Tất nhiên, cô Palmer áp dụng chiến thuật đổi chỗ tất cả các cặp đối tác phòng lab. Điều đó có nghĩa từ giờ đối tác phòng lab của tớ sẽ là Mike Pinsetti, Đào Tiểu Vũ eBook

còn Margaret thì bị cặp với đứa nào đó, tớ không nhớ nữa.

Nhưng tớ còn đang sung sướng với sự trừng phạt thích đáng dành cho Margaret đến nỗi thấy vụ đổi đối tác mới này chẳng hề hấn gì.

Thực tế là, khi bọn tớ đổi chỗ, tớ thậm chí còn cười với Mike Pinsetti, và việc này khiến nó cố cười đáp lại (**Tớ nghĩ thế**), nhưng trông nó giống như đang bị kẹp tay vào cửa ô tô hơn. Tớ có thể là người đầu tiên từng nhìn thẳng vào mặt Mike mà cười.

Đúng thế, mọi sự có vẻ khá tuyệt vời, cho đến giờ ăn trưa. Cũng là lúc bọn tớ trông thấy **CẢNH ĐÓ**.

PINSETTI có thể hiện nụ cười

Margaret đang ngồi ở bàn Siêu Nổi tiếng, nói chuyện với Chip, trong bộ dạng sinh-vật-lỗ-thoát-nước-tắm-ăn-bút-chì cũ của nó. Thậm chí hình như đến cả Sally Winthorpe cũng để ý. Cứ như Cái bánh mì Thực tại Tuyết vời đã bị dính đầy món Bơ lạc ảo tưởng, và bị làm mờ đi nữa bằng Thạch nho... ôi, tớ

cũng chẳng biết nữa, tớ chỉ đang cố khiến cho mọi thứ liên quan đến bữa trưa thôi mà.

Thực tế đơn giản là, theo Isabella, trên thang Nổi tiếng, bọn tớ đang ở mức thấp hơn rất rất nhiều so với trước đây, vì có vẻ như Margaret đang thăng hạng nhờ (ợ) giá trị của chính nó.

Thứ Sáu ngày 20

Nhật Ký Ngốc Xít thân mến,

Tôi nay Isabella qua chơi. Nó mang theo một bộ phim vừa thuê. (Tên phim là **Nỗi kinh hoàng Kề cổ**.) Bọn tớ bắt đầu xem, bộ phim kể về một chiếc vòng cổ bị ma ám và những chuyện tởm tẻ xảy ra với gia đình kể từ khi họ có nó. Suốt bộ phim, Isabella cứ nhảy dựng lên mà gào ầm ỹ rằng chiếc vòng cổ đó giống hệt cái quần của tớ, điều này làm Stinker sợ hãi cả tè. Có lẽ vì nó không quen nghe người ta la hét khi đang say giấc nồng. Nhưng tớ vẫn phải phát vào mông nó mấy cái vì chuyện này.

Dù sao đi nữa, Isabella nói không phải vụ hóa trang đã làm tăng đột ngột độ Nổi tiếng của Margaret đồng thời dí bọn tớ xuống thấp hơn. Mà chính là cái quần. Nó bảo không phải tiếng hét “yahoo” trong giờ khoa học đã khiến tớ bị chuyển sang cặp với thằng Đầu đất Khét tiếng, Mike Pinsetti. Mà chính là cái quần. Và nó nói không phải tớ là kẻ đã làm cái chuyện-cậu-biết-rồi-đấy ngay trước mặt Hudson

Rivers. **MÀ CHÍNH LÀ CÁI QUẦN.**

Tớ nói không hẳn là tớ đã xì hơi khắp người cậu ấy. Tiếp đó là một cuộc tranh luận, nhưng nó đảm bảo rằng: Cái quần phải chịu trách nhiệm. **CÁI QUẦN ĐÃ BỊ MA ÁM.**

Sáo khởi chiếu

CÁI QUẦN

VỚI SỰ THAM GIA CỦA NGÔI SAO JAMIE KELLY
TRONG VAI HOT GIRL VỚI MÃI TÓC RỐI VÀ ISABELLA
TRONG VAI CÔ GÁI KHÔNG HOT BẰNG CÙNG ANGELINE
TRONG VAI CÔ GÁI XẤU XÍ ĐỘT BIẾN SEN

Ngay lúc này, Isabella đang gọi điện xin phép mẹ ngủ lại nhà tớ. Tớ không nghĩ mình lại muốn ở trong phòng một mình với cái quần đó cả đêm, và bọn tớ lên kế hoạch ngày mai sẽ xua đuổi những oan hồn đó.

Thứ Bảy ngày 21

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Ý tưởng đầu tiên của Isabella là xé tan cái quần. Nhưng tớ muốn xem xét liệu có thể diệt trừ tà ma mà không có vụ xé xác này không. Ý tớ là, thôi nào... Dù sao đi nữa nó cũng là một cái quần khá sành điệu.

Ý tưởng tiếp theo của Isabella là dùng Băng cầu cơ để liên lạc với các những hồn ma khôn khổ đang trú ngụ trong cái quần, nhưng không có sẵn Băng cầu

Đào Tiểu Vũ eBook

cơ nên bọn tớ cố chế ra một cái từ Bàn cờ tỷ phú.
Buồn là bọn tớ chẳng đạt được mấy tiến triển, ngoài
việc quyết định làm vòng yếm bùa từ chó và xe đua
đồ chơi.

Những món trang sức lông lầy
khắc làm từ đồ chơi cũ

Vòng cổ ngọc trai đáng yêu
từ những quả bóng trong trò Hungry
Hungry Hippos™

Vòng cổ Bùa chú Đáng sợ làm
từ xương trong trò Operation™

Hoa tai làm từ những cái tai
trong trò Mr. Potato Head's™

Tớ nghĩ hai đứa nên thấp nền và tụng vài câu

kinh thần bí. Không thực sự am hiểu về kinh tụng nên bọn tớ đành đọc Lời Tuyên Thệ dưới cờ Tổ quốc, cái này, ừm, về mặt kỹ thuật không phải kinh tụng thần bí gì, nhưng nghe cũng sờn gai ốc phết khi cậu trầm giọng, lầm rầm kiểu xác ướp trong phòng tối, dưới ánh đèn pin. (Bố không cho thắp nến trong phòng nên bọn tớ đành kiếm đồ thay thế vậy.)

Cuối cùng, bọn tớ quyết định đơn giản là dùng vũ lực xua ma quỷ ra khỏi cái quần, vụ này diễn ra dưới dạng trái nó ra sân sau và giẫm đạp lên nó theo nhiều

động tác trừ khử tà ma mang phong cách karate. Rồi gần như đồng thời, bọn tớ chợt nhận ra trông mình mới ngu xuẩn làm sao, nên hai đứa mang cái quần vào nhà rồi tống vào máy giặt. Trông nó tơi tả phết rồi. Giờ có lẽ nó chỉ còn chịu đựng thêm được chút xả phòng nữa thôi.

Thời điểm bạn tỏ nhận ra
mình không phải đang đuổi tà mà
mà là hai con dã hơi ngoại hạng

Chủ nhật ngày 22

Nhật Ký Ngốc Xít thân mến,

Sáng nay tớ cùng Isabella cuộc bộ về nhà nó, và

Đào Tiểu Vũ eBook

khi băng qua công viên bọn tớ lại trông thấy Angeline. Có vẻ như bố nó lại phẫu thuật chỉnh hình cho mấy đứa nhóc ấy thành như cũ rồi. Sao có người lại làm như thế được nhỉ? Người ta không thể cứ phẫu thuật chỉnh hình cầu thả như thế rồi mổ lại từ đầu được.

Hay người ta có thể làm vậy?

Suy nghĩ nhanh cuối ngày

Liệu có cách giải thích nào khác, đơn giản hơn không? Tớ hỏi Isabella, và nó bảo không. Nó bảo câu trả lời hiển nhiên nhất là ông bố bác sĩ phẫu thuật của Angeline đã phẫu thuật đi phẫu thuật lại mấy đứa Đào Tiểu Vũ eBook

em gái nó nhằm biến chúng trông như những đứa trẻ khác nhau trong các dịp cuối tuần. Thêm nữa, có vẻ như ông ta còn có cách thay đổi cả chiều cao của chúng.

Cậu phải chịu Isabella thôi. Khi nó đúng, là nó đúng.

Khi về nhà, tớ nhòm vào máy giặt thì cái quần đã biến mất. Hmm... **Cái quần Ma Ám** đã mất tích một cách bí ẩn. Việc duy nhất có lý nên làm lúc này là vừa hét to vừa chạy lên phòng.

NHỮNG TRƯỜNG HỢP CẦN THIẾT PHẢI LÀ HẾT KHÁC

Quái vật rượt theo mà
giày cao gót của ấy
lại đóng yên quá
không bỏ lại được

Bị kiến ăn thịt

Ông nội
vô tình lỡ hàng

Thứ Hai ngày 23

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

CÁI QUẦN ĐÃ TRỞ LẠI. Khi tớ thức dậy

Đào Tiểu Vũ eBook

sáng nay, nó nằm ở đó, treo trên mắc, trông mới toe, và hoàn toàn bị ma ám. Nó đã tự chữa lành vết thương một cách bí ẩn. Và tớ nghĩ nó đang nhìn tớ chăm chăm.

Tớ từ từ, thận trọng đi vòng qua cái quần và thò tay vào tủ tìm cái khác, chỉ để phát hiện ra Stinker đã nhá một lỗ tổ chẳng tròn xoe trên chiếc quần không-bị-ma-ám cuối cùng của mình.

Không còn cái quần jeans nào nữa! Tớ điên tiết đến mức gạt mọi việc sang bên để làm một biển báo lớn. Trên đó đề, “Hôm Nay Bạn Đã Chơi Xấu Con Chó Nhà Bạn Chưa?” bằng bút nhũ. **BÚT NHỮ**, Stinker ạ. Có nghĩa là tao *thực sự, thực sự* không đùa đâu. Người ta chỉ dùng chữ lấp lánh trên biển báo khi họ cực kỳ nghiêm túc. Rồi tớ dán nó lên tường, để lúc nào con chó cũng có thể nhìn thấy.

Trước khi đi học, tớ cắt vụn bốn cái xúc xích (có khả năng là món yêu thích của Stinker) rồi để vào

đĩa của nó. Sau khi nó nhìn cho rõ, tở quăng tất cả ra sân để Stinker có thể cả ngày ngồi bên cửa sổ, ngắm bọn mèo hàng xóm ngồi ngoài đánh chén xúc xích của nó.

Thứ Ba ngày 24

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Margaret tiếp tục lượn lờ trong giới Siêu Nổi tiếng bất chấp Sự Gập dị (hay là Cái Gập dị nhỉ?) rành rành của nó. Bọn Ma Quần đúng là mạnh. Thực vậy, chúng đang vặn xoắn những sợi cấu tạo của Vũ trụ chúng ta. Trên thành dưới, trái thành phải, giờ thì chỗ kia trở thành chỗ kia (tớ đang chỉ trở đấy).

Bị cái quần jeans quỳ ồm

Isabella nói hy vọng duy nhất của bọn tớ là phẫu

thuật thâm mỹ. Nó bảo nếu bọn tớ nhờ được bố Angeline tác động một chút lên người thì hai đứa có thể bấu chặt vào thành mà bò lên, thoát khỏi cái hố Mờ nhạt đó.

vừa bấu vừa bò
lên khỏi hố
địch thì là việc
sát hại móng tay

Tớ thấy khá là dễ hiểu khi người ta thấy hài lòng

hơn với bản thân bằng cách để ai đó cắt xéo khuôn mặt mình, nhưng chính xác vụ đó có tác dụng ra sao thì tớ không dám chắc. Isabella trấn an rằng nếu bọn tớ không thích những gì bố Angeline làm, bác ấy lúc nào cũng có thể biến bọn tớ thành như cũ, như đã làm với mấy đứa em gái luôn-thay-đổi-diện-mạo của Angeline. Có lẽ tớ cũng nên cân nhắc chuyện này.

Tớ bảo Isabella nên hỏi Sally Winthorpe xem nó nghĩ thế nào, vì Sally đã đề nghị giúp Isabella và Margaret làm bài tập môn khoa học sau giờ tan trường.

Isabella nói Phẫu thuật Thẩm Mỹ
sẽ khiến bạn xinh đẹp

Tớ lại vừa thấy biển báo “Hãy Chơi Xấu Con Chó
Của Bạn”.

Tớ lôi Stinker vào phòng tắm, đặt nó lên bàn
cân và bảo nó thừa tới chục cân liền.

Đào Tiểu Vũ eBook

Thực lòng tớ không muốn chơi xấu Stinker chút nào nữa, nhưng vẫn phải dạy cho nó một bài học.

Ngồi đi.
ĐỒ BÉO I

Thứ Tư ngày 25

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Đào Tiểu Vũ eBook

Cái quần mạnh hơn chúng ta tưởng. Ngay cả khi bị nhồi xuống đáy tủ, nó vẫn có thể tạo ra một sức mạnh hủy diệt ở trường, và đây là cách nó làm:

Bài tập khoa học của Margaret và Isabella bị **SAI**. Sally chưa làm sai bài bao giờ. Cách giải thích duy nhất là tại cái quần xấu xa, hãm tài đó. Cô Palmer, như thường lệ, lại đổi cặp đôi tác, và lần này cô ghép Sally và Hudson với nhau, chuyện ấy có vẻ khiến Sally sung sướng. (Nếu không phải vì đã biết quá rõ thì tớ sẽ thề rằng nó hơi bị thích cậu ấy. Mà bọn con gái học giỏi có làm thế không? Tớ chẳng biết nữa.)

Sau giờ học, Isabella bắt tớ phải giúp nó tiếp cận Angeline. Cậu sẽ không thể tin được chuyện này hóa ra lại **KỶ CỤC** thế nào đâu, Nhật Ký Ngốc Xít ạ.

Isabella hơi ngốc, nên nó chỉ biết thò mặt ra hỏi Angeline liệu ông bố bác sĩ giàu sụ của nó có thể phẫu thuật thẩm mỹ cho bọn tớ được không.

Angeline trông khá lúng túng. Nó bảo bố nó làm việc ở văn phòng. Bác ấy là kế toán.

Tớ hỏi thế mấy đứa em gái mà bọn tớ trông thấy đi cùng với nó ở công viên thì sao. Bố nó cứ liên tục phẫu thuật cho chúng đẩy thôi.

Chúng không phải em gái Angeline. Angeline nhận trông tụi nhóc đó. Và không phải chúng liên tục thay đổi. Chúng **là** những đứa trẻ khác nhau.

Tớ biết cậu đang nghĩ gì rồi, Nhật Ký Ngọc Xít: Sao một đứa giàu sụ lại phải đi trông trẻ?

Hóa ra Angeline **KHÔNG HỀ GIÀU**. Nó đi trông trẻ thuê vì nó cần phải làm thế. Nó đang tiết kiệm tiền để mua - đoán được không - một cái quần jeans Bellazure.

Angeline muốn tắt những chuyện
mà chính tớ vẫn bị ra về nó

Nhưng vẫn chưa đến đoạn kỳ cục đâu. Đây mới là phần kỳ cục này: Angeline và tớ cùng mặc chính xác một cỡ quần jeans. Sao lại thế được cơ chứ? Trông nó như một bức tượng Hy Lạp, còn tớ thì cứ như bức tượng một cô gái mà ai đó tạc được nửa chừng thì bỏ dở ấy.

Isabella đề nghị bán cho Angeline cái quần của tớ với giá giảm một nửa, và Angeline ok ngay. (Chẳng ngạc nhiên mấy, thật luôn, khi thấy Isabella làm thế. Nó từng có bán giày của tớ, ngay khi tớ vẫn còn đang đi trên chân.)

Tớ vừa mở mồm bảo với Angeline là cái quần bị một kiểu thế lực siêu nhiên kinh khủng nào đó sở hữu, thì Isabella liền tặng tớ một phát cùi chỏ vào

mạng sườn. Nhưng tớ vẫn phải bảo cho Angeline biết, sau khi phát hiện ra rằng nó là **chị-em-cùng-cỗ-quần** của tớ.

Nó chẳng quan tâm. Nó nói không tin vào mấy thế lực siêu nhiên. Người tiêu đời rồi, Angeline ơi.

CÁC THỨ ĐỒ MAY MẶC MA QUỲ SIÊU NHẪN

QUẦN MA ÁM
(ở có thể chứng minh)

QUẦN CHỊP MA NHẬP
(dám có lần)

VÀY HOA MA
(Tớ hy vọng
cái này có thật.
Nghe vấn phết)

Thứ Năm ngày 26

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Đào Tiểu Vũ eBook

Một ngày tôi tệ. Một ngày tôi tệ.

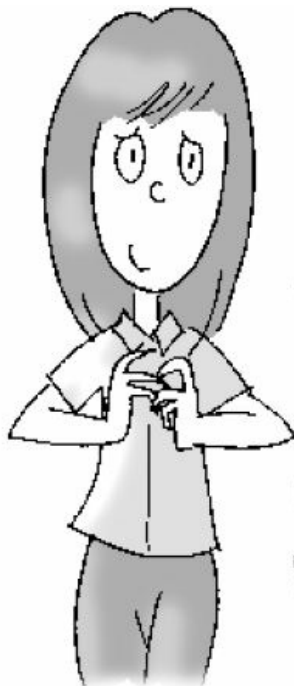
Mẹ vào phòng đánh thức tớ dậy đi học và chợt thấy biển báo chống-chó. Tớ giải thích với mẹ về chuyện Stinker đã làm gì với cái quần của tớ, nhưng nói thêm là dù sao tớ cũng chán chơi xấu nó rồi và chắc sẽ gỡ biển báo đó xuống sớm. Tớ đang tính sẽ thay nó bằng một biển khác dịu dàng hơn, “Hãy chơi xấu con chó của bạn khi nó đáng bị thế.” Còn nữa, tớ sẽ làm cho thông điệp bớt mùi đe dọa bằng cách dùng chữ ít nhũ hơn.

Rồi mẹ cho nổ một tin bom tấn. **KHÔNG** phải Stinker đã gây ra những cái lỗi.

Sau cuộc tranh luận nhỏ về áo quần giữa hai mẹ con vài tuần trước, mẹ tớ đã quyết tâm “theo kịp thời đại”. Mẹ phát hiện ra quần jeans xanh da trời nhạt đang là một hiện tại, và lực tung đồng tạp chí của tớ lên để tìm bí quyết tẩy màu quần jeans. Mẹ chẳng tìm thấy hướng dẫn nào, bèn quyết định thử tẩy lấy.

TỚ
YÊU
MẸ TỚ

NHUNG
MẸ...

CẬU
BIẾT ĐÂY...

HOÀN TOÀN

MẸ-TÍNH

Lần đầu mẹ đổ thuốc tẩy lên quần jeans của tớ,
thuốc tẩy đã ăn thủng một lỗ tròn bự trên vải. Mẹ thử

thêm vài lần nữa, nhưng cũng chẳng khá hơn, cậu nhớ rồi đấy. Mẹ thấy tội lỗi quá nên đã mua cho tớ một chiếc Bellazure mới.

À phải, **TỘI LỖI**. Và người ta nói nó là thứ xấu xa.

Sau đó, hôm Chủ nhật mẹ tìm thấy trong máy giặt cái quần Bellazure mà tớ và Isabella đã tiêu hủy. Vì không biết tớ và Isabella đã cố xua Tà Ma ra khỏi nó, mẹ cho rằng chính **MẸ** có lỗi vì trong khi giặt đã làm nó tan tác đến thế. Mẹ lao đến trung tâm mua sắm và mua một cái nữa mới tinh, chính là cái mẹ treo trong phòng. (Tức là **không phải** nó đã tự hồi phục một cách bí ẩn.)

Tớ nhìn sang Stinker, nó đang lắng nghe toàn bộ chuyện với một nét mặt chỉ có thể miêu tả là cau mày, dù tớ cũng không chắc một con chó với đôi môi chẳng khác gì mang cá kia **có thể** cau mày được không.

Tớ cũng tự hỏi liệu chó có biết thù dai không.

Bệnh xoang của Isabella đã khỏi. Sao chuyện này lại đáng nhắc đến ư? Ngày hôm nay càng lúc càng kỳ cục. Cậu sẽ hiểu ngay thôi, Nhật Ký Ngốc Xít ạ.

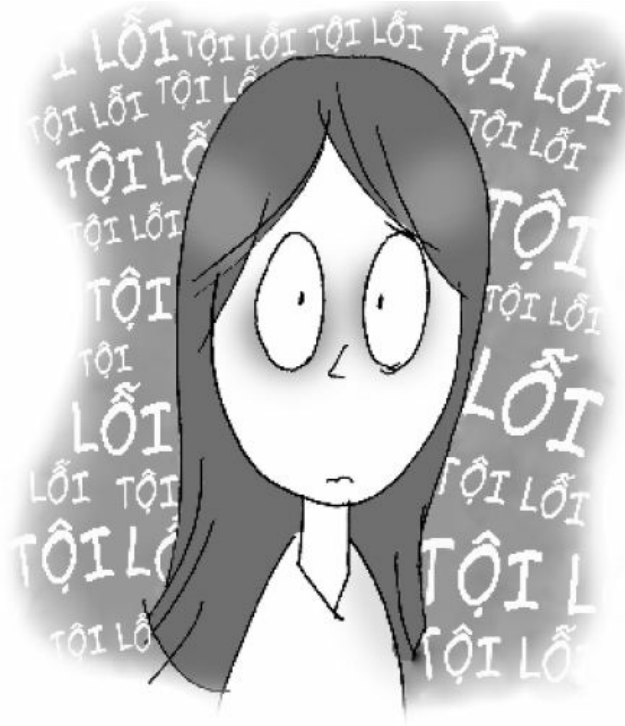
Mọi Isabella cuối cùng cũng có tác dụng gì đó

Hôm nay trong giờ khoa học, tớ thấy Margaret có vẻ ngày càng, tớ không biết nữa, Gập di.

Tớ cũng thấy Hudson và Sally Winthorpe, cặp đôi tác phòng lab mới tinh, đã thực sự buồn chuyện với nhau. Ý tớ là **RẤT NHIỀU** ấy. Tụi nó mỉm cười rồi cười âm ỉ, cứ như chỉ có hai tụi nó trong phòng vậy.

Rồi Sally liếc nhanh ra phía tớ, và tớ thấy trong mắt nó một thứ: **TỘI LỖI**. Tớ nhận ra đây giống hệt biểu hiện của mẹ tớ, chứ không phải Stinker, trước vụ cái quần.

Khi Isabella đi ngang qua Sally, nó dừng lại một

chút, và tớ nhận ra nó đang bối rối vì điều gì đó. Còn bối rối hơn về bối rối thường thấy của Isabella nhiều.

Những về rồi thường thấy khác

Giờ khoa học vẫn y như mọi khi: hóa chất này hóa chất khác. Khi chuông reo, tớ ra ngoài hành lang, Angeline liền rào bước theo tớ. Nó muốn cái quần, và tớ lôi từ ba lô ra đưa cho nó. Con bé lao ngay xuống WC mặc thử.

Từ lớp khoa học, tớ nghe tiếng Isabella và Sally Winthorpe đang quang quác chuyện gì đó. Rồi tiếng chai lọ vỡ, và chuông báo cháy reo.

Cả trường xếp hàng chạy ra ngoài, còn Isabella
lôi xềnh xệch Sally ra nói chuyện với tớ.

Isabella có lẽ đủ gấu để làm một đứa con gái
chuyên bắt nạt bạn (một GABANABA)

Isabella nói, “Tớ biết ngay mà. Nói với nó đi, Sally.”

Và Sally Winthorpe, con nhỏ thông minh nhất khối tớ (có lẽ còn nhất trường nữa) giải thích thế này:

Sally rất quan tâm đến **Dự án Siêu Hương thơm Tuyệt mật** của Isabella. Chính nó đã lấy cắp cái lọ chứa đầy mẫu thử nước hoa. Và nó làm thế là vì...

KỊCH TÍNH HÓA CẢNH PHẠM TỘI CỦA SALLY

HUDSON RIVERS!

Sally đã phải lòng cậu ấy. Nó bị các cuộc thảo luận với Isabella thuyết phục rằng lý thuyết về **Mức độ Nổi tiếng Vô hình** là đúng. Dựa trên giả thuyết đó, Sally tin rằng nó phải tiêu diệt được những đứa ở mức giữa giữa nếu nó có ý định leo lên cùng một mức với Hudson.

Vậy nên Sally đã thí nghiệm chế phẩm hương
thơm của Isabella trên Margaret bằng cách tuồn một
ít vào ba lô của con bé khi nó qua nhà học chung.

Siêu Hương thơm cực kỳ phức tạp và hấp dẫn đến mức đã thực sự làm tăng độ Nổi tiếng của Margaret, ngay cả khi nó đã bỏ hết mấy đồ hóa trang và trở lại làm sinh vật sống trong lỗ thoát nước tắm.

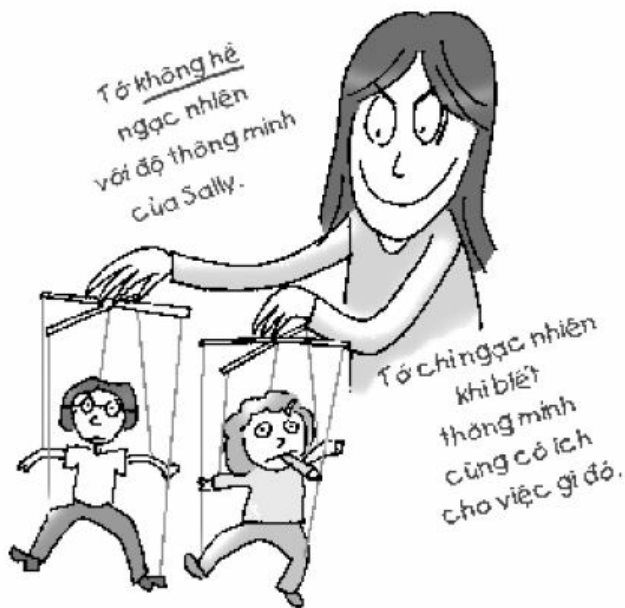
Độ Nổi tiếng của Margaret thăng hạng làm tó và Isabella rớt xuống mức thấp hơn.

Sau đó Sally, thiên tài xấu xa thô kệch, chỉ cần bảo đảm rằng Isabella và Margaret làm bài tập sai là có thể hy vọng được cặp với Hudson sau khi cô Palmer chuyển cặp thí nghiệm. Và đúng thế!

Tới lúc này, Sally bắt đầu sử dụng Siêu Hương

thơm cho chính mình, và nhờ đó thôi miên Hudson bằng mùi hương, một mùi hương êm dịu đến mức tó đã để yên cho Margaret gặm bút chì của tó.

Và nó sẽ thoát êm, nếu mũi Isabella không đột nhiên thông lại. Isabella đã đánh hơi được mùi đặc trưng của Siêu Hương thơm khi đi ngang qua bàn

Sally. Ngay sau giờ học, Isabella đã nhảy lên (Isabella mô tả là, “duyên dáng nhảy tới như một con mèo”, nhưng tớ đã từng xem nó chơi bóng chuyền rồi. Thế nên, tin tớ đi: tớ dùng từ “nhảy” là nhân đạo lắm rồi đấy.) và giật lấy cái lọ từ ba lô của Sally.

Tụi nó giành giật nhau, cái lọ rơi xuống vỡ tan, và cô Palmer, bị choáng ngợp bởi mùi hương, liền giật chuông báo động, tưởng rằng vừa xảy ra một tai nạn hóa chất. (Vụ này đáng xem đây. Như mọi đứa con gái xuất thân từ gia đình đông con khác, Isabella rất giỏi chiến đấu. Một lần, khi bị anh trai nhấc bổng lên, nó đã tát mạnh đến nỗi anh nó không còn ăn uống được gì suốt ba tuần liền. Sally thắng làm sao được.)

Giống hết cảnh trong phim Scooby-Doo. Trừ việc con chó của tớ là đồ bỏ đi, và bọn tớ không tổng được Sally vào tù. Nhưng bọn tớ *đúng* là những đứa trẻ trừ gian diệt bạo như trong phim ấy đấy. Cậu phải công nhận đi.

Ừm, mọi chuyện có vẻ khá ổn cho đến khi Hudson tiến vào và lôi Sally đi. Con bé quăng lại cho bọn tớ một cái liếc mắt như thể nói, “Thế thì sao nào? Tớ *vẫn* đang thẳng tiến, còn bọn cậu vẫn chỉ ở dưới đáy thôi.” Và nó đúng. Cả vũ trụ này chỉ toàn những sai lầm.

Thế rồi, **CHUYỆN ĐÓ** xảy ra. Tớ ngược lên và thấy Angeline bước ra khỏi cổng trường. Khi chuông

Đào Tiểu Vũ eBook

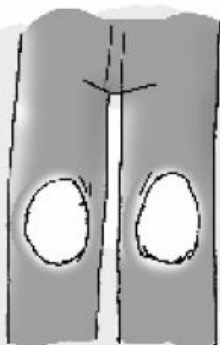
báo cháy reo nó vẫn đang thay đồ trong toa-lét. Cả trường đều đang ở bên ngoài. Và khi nó mở cửa bước ra, ai cũng ngấm nhìn nó. Đó là cách bước vào tuyệt vời nhất từ trước đến nay, cho dù trên thực tế, nó đang bước ra mới phải.

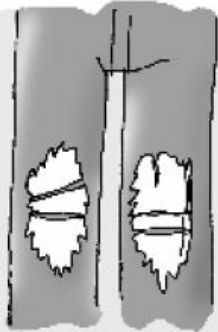
Angeline đang mặc quần jeans Bellazure. Nhưng nó bước đi (không hiểu làm thế nào) thật chậm. Thậm chí đến tóc nó cũng bay thật chậm. Mọi con mắt ở trường đều dán vào Angeline cùng cái quần jeans và phần đầu gối của nó: đầu gối thủng.

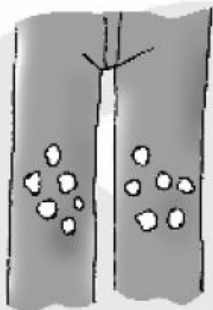
Là Stinker! Đó không phải là những lỗ tròn vành vạnh vì thuốc tẩy của mẹ; đây là những cái lỗ không ra hình thù gì được gặm bởi một con chó nhỏ xấu xa: thô thiển, nham nhở, te tua. TẠ SAO, STINKER? TẠ SAO?

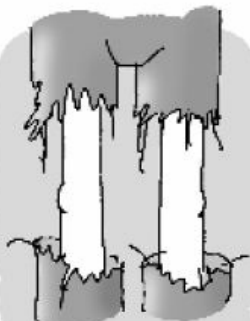
Thùng do thuốc tẩy

Thùng do chó săn thỏ

Thùng do đồ nạo dừa

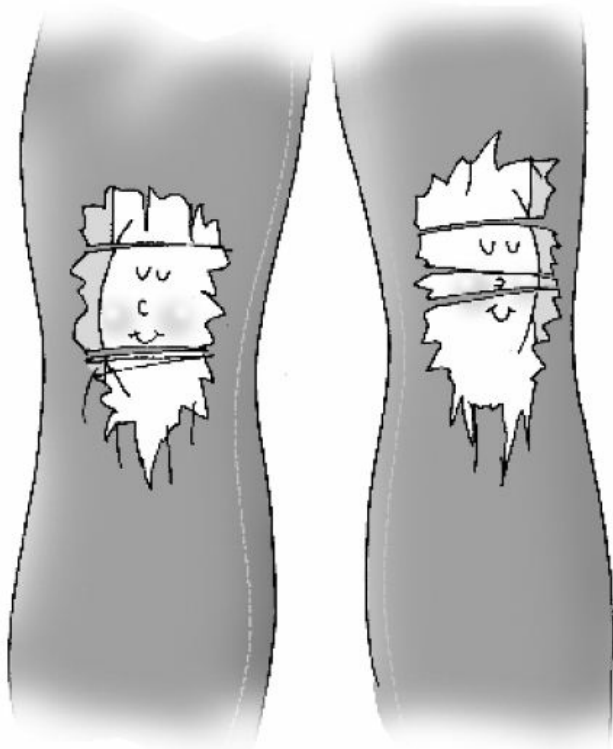
Thùng do củ mọt

Tớ chột hiểu tại sao. Mọi chuyện chột trở nên rõ ràng với tớ: vì tớ bảo Stinker nó bị thừa cả chục cân. Tính theo trọng lượng kiểu chó thì là **63,5 cân**. Thảo nào mà nó tức điên lên. Ai lại muốn bị bảo là cơ thể mình thừa những hơn sáu chục cân cơ chứ. Thế là cái quần jeans đã bị nó đem ra trút giận.

Nhưng rồi tớ trông thấy - tất cả đều trông thấy - đầu gối Angeline lấp ló sau chỗ rách. Trông chúng như những thiên thần đầu trọc bé nhỏ vậy.

Đào Tiểu Vũ eBook

Angeline đã tạo ra một mặt mới. Hay Stinker đã

Đào Tiểu Vũ eBook

làm điều đó. Dù thế nào thì mùi hương cũng chẳng còn ý nghĩa gì với ai nữa. Bọn tớ đều biết rằng mình có bốc mùi ra sao cũng chẳng xi nhê gì, miễn là có quần jeans như của Angeline.

Angeline đã tái chiếm vị trí xứng đáng của mình trong giới Siêu Nổi tiếng. Còn Isabella thì phán rằng như thế tức là bù phép của lớp hóa trang cho Margaret, của Siêu Hương thơm và cái quần ma ám đã được hóa giải.

Angeline bước tới trả tờ tiền mua quần. “Tờ mua,” nó nói.

Rồi Chip, Vua của bọn con trai, và Hudson (đã cho Sally leo cây ở đâu đó) tiến tới đứng cạnh Angeline.

“Quần đẹp đấy,” Chip nói.

Angeline nhìn thẳng vào tờ. Trong khoảnh khắc đó, biết bao chuyện có thể xảy ra. Nó có thể nói hầu như mọi thứ.

Nhưng điều nó nói lại là, “Cám ơn,” rồi chỉ vào tờ và Isabella. “Hai bạn này thiết kế đấy.”

Thứ Sáu ngày 27

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Hôm nay, giờ khoa học thật là, ừm, trật tự. Nửa số học sinh mặc quần jeans te tua đầu gối, trừ Mike Pinsetti, chú này xé áo chỗ khuỷu tay. (Một cố gắng

Đào Tiểu Vũ eBook

không tệ, so với nó.)

Isabella có vẻ thanh thản hơn tớ chứng kiến vài tuần nay. Cái quần không phải bị ma ám, và Vũ trụ dường như đã cân bằng trở lại. Trật tự Nổi tiếng đích thực đã được khôi phục. Ngoài ra, Isabella còn thích thú chỉ ra rõ ràng là cái quần không thể tự **Thả bom thú** trước mặt Hudson.

Là tớ. (Tớ đổ tại đồ ăn của mẹ.)

Margaret thì hạnh phúc tận hưởng bút chì, hết cái này đến cái khác.

Trông Sally có vẻ không còn thông minh lắm nữa, nhưng Isabella và tớ quyết định giữ kín chuyện này. Isabella bảo bọn tớ vừa tăng độ Nổi tiếng trên quy mô lớn rồi, nghĩa là đã trở lại mức bình thường, mà có khi còn cao hơn một chút, nhờ Angeline. Và lại Sally cũng chỉ theo đuôi điều mọi người đều theo đuôi thôi.

Ngoại trừ Angeline, vì nó có thứ đó rồi.

Dù sao đi nữa thì cũng cảm ơn vì đã lắng nghe,
Nhật Ký Ngốc Xít ạ. Giờ tớ phải đi đây. Tớ vừa nhớ ra
mình còn nợ ai đó bốn cái xúc xích.

Jamie Kelly

CẢNH BÁO

NGUY HIỂM KHÚNG KHIẾP
ĐANG CHỜ ĐỢI NHỮNG KẺ ĐỊNH ĐỌC TIẾP

TỚ LÀ CÔNG CHÚA HAY CON ÉCH

Dành tặng những chú chó ngoan, đặc biệt là mấy chú từng lững thững đi dọc con đường phía trước chúng tôi: Max, Truffles, Josette, Max, Mimi, Billy, Sadie và Henry

Xin gửi lời cảm ơn đặc biệt tới: Maria Bardo, Steve Scott, Susan Jeffers Casel, và Shannon Penny

Cuốn Nhật Ký Này là Tài Sản Của:

Jamie Kelly

TRƯỜNG: CẤP II MACKEREL

TỦ: 101

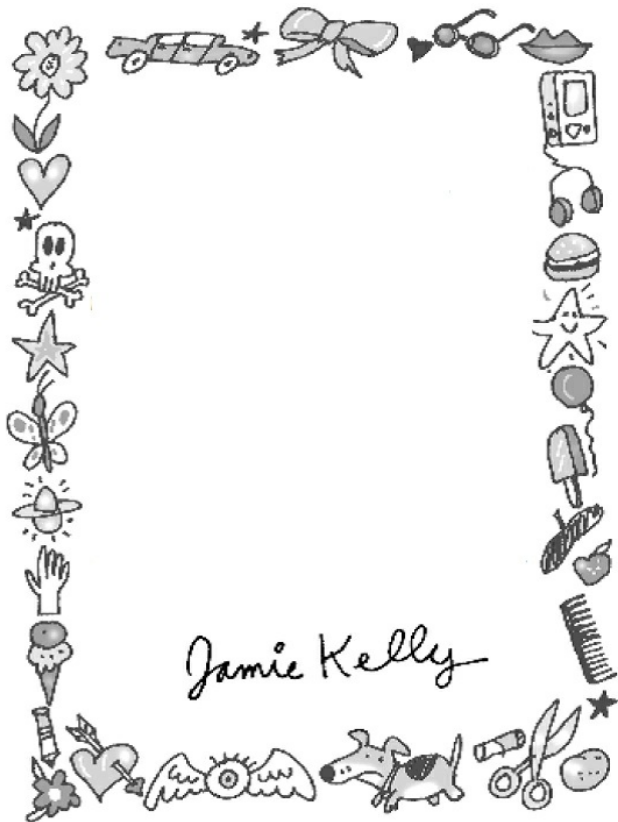
BẠN THÂN NHẤT: Isabella

ĐÌNH MỆNH: Trở thành công chúa hoặc
Gián điệp/Diễn viên Ba lê

THỨ CÙNG: Một con vật có hình thù
giống chó săn thỏ

Ta nghiêm túc
mà nói rằng:
Các người sẽ bị NGUYỄN RỦA
nếu đọc tiếp. Và người
có thể nhận ra sự nghiêm túc này
vì ta đang dùng từ "TA" và "NGƯỜI"!

Thân Gửi Ai Đó Đang Đọc Cuốn Nhật Ký Góc Xít Đây,

Cậu có chắc là mình được phép đọc nhật ký của người khác không? Nếu chẳng may tôi đã bảo cậu là được thì không sao. Nhưng nếu cậu mà là Angeline, thì tôi **KHÔNG** hề cho phép, nên hãy thôi **NGAY** đi!

Nếu là bố mẹ đang đọc, thì **VÂNG**, con biết con không được phép gọi người khác là ngu si hay điên hay ngốc nghếch hay thiếu năng hay không có óc và tất cả những thứ kiểu như thế, nhưng đây là nhật ký, nên thực ra con không “gọi” họ là cái gì cả. Con chỉ **Viết** về họ thế thôi. Và nếu vì thế mà bố mẹ phạt con, con sẽ biết ngay là bố mẹ đã đọc nhật ký này - mà việc này bố mẹ **đâu có** được phép!

Giờ thì, với sức mạnh được khoác lên mình, tôi xin hứa là mọi thứ trong cuốn nhật ký này đều là sự thật, hoặc ít nhất cũng thật như mức độ tôi nghĩ là cần thiết.

Ký tên,

Tái bút: Dù vậy, nếu đang đọc nhật ký của tôi là **Người-Cậu-Biết-Là-Ai-Rồi-Đấy** thì, ừm, hoàn toàn OK. Nhưng nếu chính cậu là **Người-Cậu-Biết-Là-Ai-Rồi-Đấy** thì tốt nhất là cậu nên đóng sổ nhật ký lại ngay, nếu không **Người-Cậu-Biết-Là-Ai-Rồi-Đấy** sẽ gặp phải **Điều-Cậu-Biết-Là-Gì-Rồi-Đấy** ở **Nơi-Cậu-Biết-Là-Đâu-Rồi-Đấy**. Hiểu chưa?

Tái bút nữa: Tôi biết cậu không tin vào chuyện thần tiên, nên có lẽ cậu cũng không tin sẽ có một bà tiên sẽ biến cậu thành ếch nếu cứ cố tình đọc tiếp. Nhưng tôi cá là cậu tin mấy cái bùa chú: tôi chắc là mình có một cái, và cũng chắc chắn biết đầu cậu ở đâu. Nói cho đơn giản: nếu quyết định đọc tiếp thì mấy bà tiên chưa phải là mối lo lớn nhất của cậu đâu.

Thứ Bảy ngày 31

Hôm nay Isabella ở nhà tớ gần như cả ngày và bọn tớ đã cùng nhau hình dung ra toàn bộ tương lai phía trước. Bọn tớ sẽ cưới hai anh em song sinh giống nhau như đúc, sống cạnh nhà nhau, có số con y hệt nhau (chín con gái, tám con trai), và bọn tớ sẽ tính toán thời điểm sao cho từng đứa con của bọn tớ sẽ trùng tuổi với nhau.

Bọn tớ sẽ mở một shop thời trang và sẽ không bán thứ gì tử tế cho những người mà bọn tớ ghét. Chồng bọn tớ sẽ làm lính cứu hỏa, bác sĩ hay gì đấy, nhưng phải làm cùng nghề, để bọn tớ không đứa nào giàu hơn đứa nào. Và nếu một trong hai anh chồng bị tai nạn mất một bàn chân hay thứ gì đó, anh chồng kia sẽ phải cắt bộ phận tương ứng cho công bằng.

Thực ra tớ không nghĩ mong đợi chồng làm thế là hợp lý, đặc biệt trong trường hợp không phải chỉ bị cắt bàn chân mà một trong hai anh lại bị tai nạn gì đấy như rớt khỏi máy bay chẳng hạn. Nhưng Isabella bảo rằng nó là chuyên gia về con trai, hơn tớ nhiều, và rằng đằng nào thì các anh chồng cũng sẽ say đắm bọn tớ đến mức tự đề xuất ý tưởng này thôi.

Chủ nhật ngày 01

Nhật Ký Ngốc Xít thân mến,

Một lần nữa, tôi nay lại mẹ phạm tội **Bữa tối** chống lại cả nhà. Như thường lệ, tớ lại ngồi đây, trong phòng mình, ôm bụng, tự hỏi không biết cảnh sát sẽ gọi tội ác thực phẩm này cụ thể là gì. Có lẽ là **Tấn công bằng Vũ khí Bánh mì?** Hoặc **Giết người**

Đào Tiểu Vũ eBook

bằng Thịt hun khói?

Thực sự tớ không biết **Món Thịt** đó làm từ thịt con gì, nhưng tớ đảm bảo mẹ có một cuốn sách dạy

Đào Tiểu Vũ eBook

nấu ăn để đầu đó, tên là 101 Món Ăn Chế biến từ Thành phần Tránh Ánh sáng Ban ngày.

Tớ và bố đã cố gắng không phàn nàn về đồ ăn vì vài tuần trước mẹ đã diễn một tập trong series Không-Ai-Hiểu-Nấu-Bữa-Tối-Vất-Vả-Ra-Sao-Rồi-Một-Ngày-Nào-Đó-Bố-Con-Anh-Sẽ-Phải-Biết-On-Những-Món-Tôi-Nấu. Giờ nhớ lại, có lẽ tớ và bố đã không nên vừa ăn vừa bịt mũi suốt bữa tối hôm ấy.

May mà tớ đã phòng trước, làm một cái vòng cổ từ thuốc trung hòa acid dạ dày Rolaid, nên coi như tớ đã tự điều trị cho mình sống sót qua bữa ăn. Bố thì không được may mắn như vậy.

Có thể mẹ sẽ chú ý nếu bỏ đeo
một cái Vòng Chồng nòn Tò đừng ra ăn tối

CẢNH BÁO CÁC CON TƯƠNG LAI: nếu tớ có con và chúng đang đọc nhật ký của tớ: mẹ muốn các con biết rằng các con không bao giờ, không bao giờ được ăn đồ ăn do bà ngoại nấu. Còn nữa, Các con Yêu quý Bé bỏng của mẹ ạ, các con bị phạt nhót vì đọc nhật ký của mẹ, nên hãy đi gặp mẹ ngay và thú

nhận những gì mình đã làm, vì chắc chắn các con sẽ bị phạt **CỰC NẶNG**.

Và mẹ sẽ mách ông già Noel.

Các con! Hãy cảnh giác
với món ị nướng của bà ngoại!

Vì hôm nay là Chủ nhật, Nhật Ký Ngọc Xít ạ,
nên tớ phải làm bài tập vì mai phải nộp, chứ không
Đào Tiểu Vũ eBook

được ngồi trên sofa xem buổi phát lại các show truyền hình thực tế, việc mà tớ thực sự muốn mình đang được làm lúc này. Như bố đã chỉ ra một cách đầy thiện ý, nếu tớ làm xong BTVN từ thứ Sáu thì giờ đã có thể xả láng rồi. Các ông bố thật là giỏi trong việc chỉ ra *Những điều mà Ai cũng Biết*.

Đằng nào thì bọn tớ cũng sắp học xong bài về thơ của môn tiếng Anh, và tớ phải viết một bài thơ chủ đề tình cảm. Đây là những gì mà hiện tớ có:

Mẹ thân yêu nuôi dưỡng con khôn lớn
Thành cô gái đẹp như hoa buổi sớm
Nên giờ con cũng muốn biết cho sớm
Sao mẹ cho con ăn gì phát gồm

Thứ Hai ngày 02

Nhật Ký Ngốc Xít thân mến,

Angeline lại thò cái đầu xấu xí của nó ra! Tất nhiên đầu nó thì không hề xấu, mà thậm chí tớ cũng chẳng định nói về thứ gì đang thò ra. Cậu hiểu ý tớ chứ?

Cậu nhớ tuần trước tớ đã kể vụ Isabella bảo tớ rằng Anika Martin - bạn của Amy Feinstein (thỉnh thoảng bọn tớ vẫn nói chuyện với con bé này mặc dù nó bị một khuyết tật bẩm sinh là thua bọn tớ một

tuổi), Amy chơi với một con bé tên là Vanessa Gì đây, Vanessa biết em họ của Angeline - đã nói với nó là nghe đồn Angeline vừa phát hiện ra một bí kíp gọi đầu tuyệt mật.

Rất có thể, Angeline đã sáng chế ra cái gì đó như kiểu phương thức **GỌI ĐẦU THEO VÙNG**. Ý tưởng này cho phép cậu gọi mỗi vùng đầu bằng một hương dầu gọi riêng biệt. Bất cứ lúc nào Angeline muốn, nó chỉ cần hất tóc qua một bên là một luồng hương thơm ngào ngạt sẽ bắn thẳng vào cái mũi ngờ ngạc của ai đó. Quỳ quyết hơn thế, nó có thể liên tục hất tóc và kết hợp các mùi hương sao cho người ta tưởng mình vừa ngửi thấy mùi bánh táo với kem hương quế vani, hoặc cũng có khi là sinh tố kiwi-dâu phảng phát vị kem chanh.

Sao lại có người muốn làm điều xấu xa này nhỉ?

Thế đây, Nhật Ký Ngocat Xít, tớ sẽ nói cho cậu biết tại sao người ta lại **KHÔNG** muốn làm điều này. Hôm nay tớ đã thử **GỘI ĐẦU THEO VÙNG**, và khi tớ định bắn cho Hudson Rivers (cậu bạn dễ thương thứ tám trong khối) một phát nòng nân Mâm xôi Đam mê (bên phải đầu) kết hợp với hương Dừa

Cuồng Nhiệt (vùng đầu phía dưới, bên trái), thì thầy tiếng Anh của tớ, thầy Evans - đúng lúc ấy đi ngang qua - trông thấy nỗ lực tấn công của tớ và nghĩ tớ đang bị động kinh. Thầy đưa ngay tớ vào phòng y tế, và cô y tá trường liền bắt tớ nằm xuống giường một lúc lâu.

Sau đó, trong giờ ăn trưa, Isabella thú nhận nó đã không nghe thủng câu chuyện và có lẽ đã bịa thêm ra một ít. Dù vậy tớ cũng không trách nó - chuyện đó nghe giống điều Angeline có thể làm tới mức nếu tớ có bịa ra thì tớ cũng tin.

Những chuyện khác mà Isabella không thể
nhớ nổi là mình đã nghe nói thật hay chỉ bịa ra

Người ta có thể
hưởng xúc xích
hơn khế
trong đầu DVD.

Một số loại
nước hoa có chứa
chất nân
của cá voi.

Ở Mỹ, chúng ta
tụng gạo trong
các đám cưới,
còn ở Nhật,
người ta ném
hamburger.

Về mặt y học,
không thể
ngâm móng
trong lúc chải
mascara được.

Thứ Ba ngày 03

Đào Tiểu Vũ eBook

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Hôm nay, tớ là người đầu tiên đọc to bài thơ của mình trong giờ của thầy Evans. Thầy thích nó, tớ nghĩ thế, và thầy nói gì đó về cái gì đó, rồi gì đó nữa về cái gì đó nữa, và tớ nghĩ có thể sau một hồi thầy còn tiếp tục nói về cái gì đó nữa, kết thúc bằng cái gì đó về cái gì đó. Tớ biết mình nên chú ý nghe thầy hơn, nhưng lúc đó tớ còn đang cố quan sát Angeline qua một khước mắt nên không nghe được hết lời thầy.

Đồng thời lúc đó tớ còn cố quan sát Hudson qua khe mắt còn lại, vụ này, theo cách nhìn của thầy Evans, **TRÔNG** như tớ lại đang lên cơn động kinh - kiểu như hôm qua ấy - thế là tớ lại bị đưa xuống văn phòng lần nữa để nằm-nghỉ một chút trên chiếc giường xếp.

Angelina

Hudson

PHOT

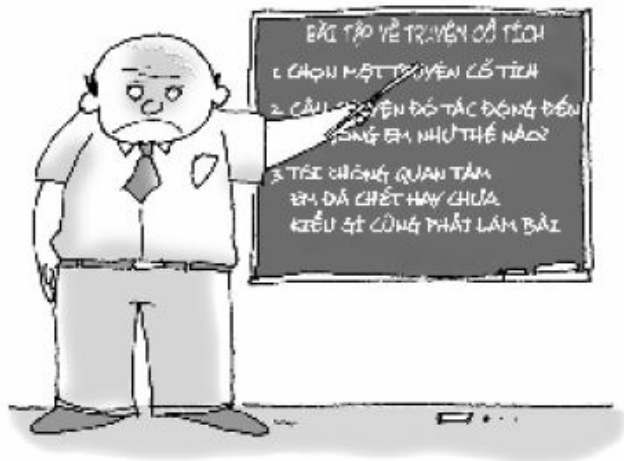
PUP

Cho dù đã khá chắc chắn rằng tớ sắp bị thần
Đào Tiểu Vũ eBook

kinh, thầy Evans vẫn muốn đảm bảo trên đường ra khỏi lớp tớ nghe thấy tin về bài tập lớn tiếp theo. Giờ khi đã xong phần thơ thần, bọn tớ phải chọn ra một truyện cổ tích phổ biến rồi viết thu hoạch về nó.

Thấy không, có những giáo viên chẳng thèm quan tâm cậu ốm hay khỏe gì hết - họ vẫn bắt cậu làm bài tập như thường. Tớ nghe nói một lần có đứa bị máy dọn tuyết cán cụt chân trên đường đi học, nhưng vì hôm đó có giờ của thầy Evans nên nó đã bất chấp tất cả mà cố lết đến trường, vậy mà thầy ấy vẫn khát khe đến nỗi ghi vào sổ là nó nghỉ **một nửa**[\(10\)](#).

Thứ Tư ngày 04

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Như cậu biết đấy, Nhật Ký Ngọc Xít (vì ngày nào tớ cũng thích bôi vẽ lên mặt cậu), nghệ thuật là một trong những môn học tớ yêu thích. Nhưng hôm nay trong giờ nghệ thuật, cô Anderson (cô ấy xinh Đào Tiểu Vũ eBook

đến nỗi đi làm bồi bàn cũng được) bảo bọn tớ sắp phải thực hiện một dự án liên quan tới nhiếp ảnh, cũng là một môn nghệ thuật, theo ý cô.

Tớ nghĩ nói thế khác gì bảo ghi âm một bài hát với hát là hai việc giống nhau, nhưng vì cô Anderson là một trong số ít giáo viên tớ thực sự, thực sự thích nên khi cô nói thế, tớ chỉ dành cho cô một bộ mặt hơi chán ghét tí thôi.

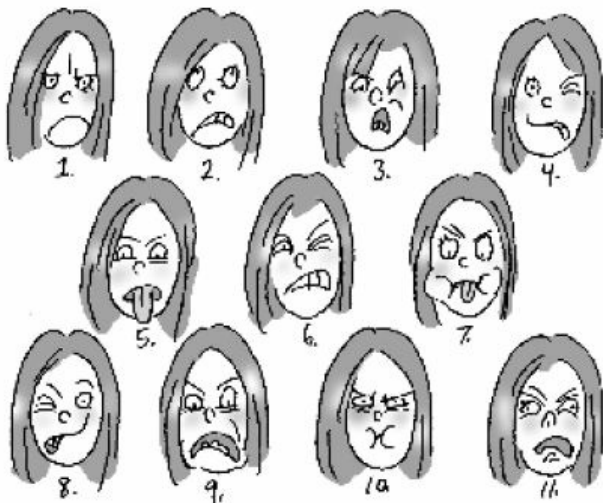

Giá tớ biết cô chuẩn bị xếp tớ làm chung cặp với

Angeline, tớ đã dùng đến bộ mặt chán ghét hơn nhiều. Thậm chí có thể là **Bộ mặt Chán Ghét Số Mười một**.

(Ghi chú: Việc tập luyện các kiểu mặt chán ghét và đánh số chúng là rất quan trọng. Đừng bao giờ cố trộn lẫn chúng với nhau. Có lần tớ đã kết hợp đồng thời kiểu số 8 và kiểu số 4 với nhau, và kết quả là mặt tớ trông như đang cười. Kể ra thì dài lắm, nhưng nụ cười tình cờ ấy lại là lý do cho một lần tớ bất đắc dĩ phải đi mua mấy cái áo lót to bự cũ kỹ cùng bác tớ.)

KHO CÁC BỘ MẶT CHÁN GHÉT CỦA TỚ

Cuối tháng này các dự án ảnh của bọn tớ sẽ được trưng bày ở phòng ăn trưa để cả trường thưởng thức. Angeline đã có ý tưởng cho bọn tớ rồi, và trước khi nói với tớ, nó đã buột miệng bô bô với cả lớp. Đúng thế đấy, Nhật Ký Ngọc Xít ạ, Nó đúng là đã “xì ra ý Đào Tiểu Vũ eBook

tương” như cách người ta xì bom thúí ấy.

Angeline gợi ý rằng tớ và nó nên thu thập ảnh của tất cả các giáo viên hồi họ còn nhỏ rồi biến chúng thành một tác phẩm ảnh ghép lớn để ai ai cũng tận mắt chứng kiến sự trừng phạt của thời gian trên cơ thể con người. Tất nhiên, cô Anderson thích ý tưởng đó. Như bất cứ ai cũng dễ dàng nhận thấy, giờ cô mà xinh đẹp như thế thì chắc trước khi trở thành giáo viên cô còn xinh đẹp hơn (vì làm việc với trẻ con chẳng đời nào lại cải thiện được dáng vẻ của ai cả).

Vậy là cô bảo bọn tớ bắt tay vào làm đi.

NGƯỜI PHỤ NỮ PHẢI LÀM VIỆC VỚI TRẺ CON

NGÀY 1

NGÀY 2

Tớ biết cậu đang nghĩ gì, Nhật Ký Ngọc Xít ạ. Cậu đang nghĩ, “**Chà, Jamie. Cậu thật là xinh và nhảy đẹp quá chừng.**” Tớ không định bảo cậu sai đâu, Nhật Ký, nhưng tập trung vào vấn đề chính đi đã nào. Bi kịch ở lớp nghệ thuật vẫn chưa kết thúc đâu.

Đứa được coi là bạn thân nhất của tớ, Isabella -
đứa có lẽ cơ thể đã bị thiếu bộ phận lưu giữ linh hồn
Đào Tiểu Vũ eBook

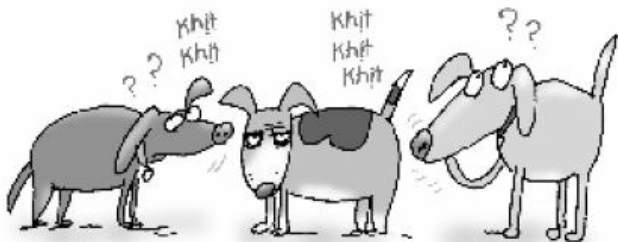
(có lẽ người ra gọi bệnh này là Thủng Linh Hồn. Tớ đâu phải bác sĩ.) - tuyên bố rằng dự án ảnh của *nó* sẽ là thu thập ảnh của mọi người trong lớp và ảnh thú cưng của họ nhằm chỉ ra sự giống nhau giữa con người và vật nuôi.

“*CHỦ NÀO TỚ NẤY,*” nó nói.

Trước tiên, thú cưng của tớ là một con chó, mà chó là biểu tượng quốc tế cho hình ảnh *Cô gái Xấu xí*, đã thế mỗi lần trông thấy chó nhà tớ, những con chó khác lại thấy vô cùng biết ơn vì ít ra trông chúng cũng không tệ đến như vậy.

Tớ không muốn nói Stinker xấu xí, nhưng lý do duy nhất khiến những con chó khác đến gần nó chỉ là để xem mặt nó kết thúc ở chỗ nào.

Thế nên, cảm ơn nhiều, Isabella.

Tái bút: Hôm nay tớ đã cố gắng bí mật ngửi ngửi Angeline từ hai bên xem nó có thực sự Gọi đầu Theo vùng không. Tớ không thấy có gì khác biệt. Chắc là không có chuyện đó đâu.

Tái bút nữa: Tuy nhiên, một trong những cách khiến người khác thấy rùng mình là cố ngửi cả hai bên đầu họ.

NHỮNG VIỆC TỐ LÀM KHIẾN NGƯỜI KHÁC THẤY GHÊ TRƯỚC ĐÂY

Cố gắng tỏ ra tự nhiên
khi liếc nhìn cái mông của cậu tỏ

Nêm lược

Bị bắt quả tang
đang tập hôn
với cánh tay

Thứ Năm ngày 05

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Đúng vậy. Hôm nay là thứ Năm. Và thứ Năm, ở trường Cấp II Mackerel này cũng như mọi nhà tù khác, là ngày Thịt Băm Nướng truyền thống. Như vậy đây cũng là ngày theo truyền thống bọn tớ sẽ phải khôn khéo với cô Bruntford, quản lý căng tin, nếu không ăn hết phần thịt của mình.

Hôm nay, tớ đã thì thầm nói rằng những người trên chương trình *truyền hình mạo hiểm thực tế* chắc cũng chẳng ăn nổi chỗ thịt này của bọn tớ. Rõ ràng là tớ đã nói đủ to để đôi tai chó săn của cô Bruntford nghe thấy, vì cô đến ngay chỗ bàn tớ và nói, “Sao? Món thịt băm nướng này thì làm sao mà khủng khiếp thế?”

Và rồi, Nhật Ký Ngọc Xít ơi, cô cắn thử một miếng.

OK, vấn đề là: tớ không ghét các thầy cô giáo. Tớ thực sự thích vài người trong họ. (Một lần tớ thậm chí còn thấy một cô giáo ở trung tâm mua sắm và cô ấy đang mua đồ lót mà những người bình thường vẫn hay mặc.)

Nhưng khi cô Bruntford cắn thử một miếng thịt băm, mồm cô ấy đầy cái vị mà người ta mô tả là sự

kết hợp của chuông thú tháng Bảy và một túi tóc đang cháy, thì, tớ phải nói với cậu rằng, đó là một khoảnh khắc cực kỳ, cực kỳ đẹp.

Thậm chí tớ còn không biết phải mô tả chính xác thế nào. Tớ nghĩ tự cô Bruntford đã tóm tắt sự việc đầy đủ nhất khi cô gào lên...

Thứ Sáu ngày 06

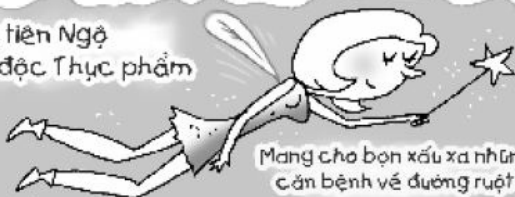
Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Tớ không chắc chuyện gì đã xảy ra với cô Bruntford. Hôm nay cô không đến trường và toàn bộ chuyện này dễ chịu đến mức tớ tạm thời tha cho Isabella vụ ý tưởng người-chó giống nhau ngu ngốc của nó và bọn tớ lại cùng ăn trưa với nhau. Isabella nói nó nghe tin cô Bruntford đang nằm viện vì bệnh **Viêm Ruột Thừa Tự Phát** hay sao đó. Đây là một trong những bệnh của người già khiến họ cứ đem chuyện đường ruột của mình ra nói với người khác. Isabella bảo tuần sau bọn tớ sẽ có quản lý căng tin mới

Tớ chưa từng ước cô B. bị ốm. Ít ra thì tớ cũng chưa từng ném nhiều hơn ba đô đồng hai mươi lăm xu xuống đài phun nước để ước điều đó. Nhưng nếu cô ấy ốm bẹp giường vì ăn thịt băm nướng thì đây cứ như là **Công lý đã được Thực thi** vậy.

Chuyện này gần như khiến tớ tin rằng ngoài những cô tiên như Cô tiên Răng còn có Cô tiên Ngộ độc Thực phẩm.

Cô tiên Ngộ
độc Thực phẩm

Mang cho bọn xấu xa những
căn bệnh về đường ruột

Cô tiên
Xấu xí

Mang độc điểm của lợn lòi
tới cho bọn kệnh kiệu

Cô tiên
Lộn xộn

Mang sự lộn xộn
tới nhà bà nội

Trong khi Isabella và tớ đang ăn, Mike Pinsetti

Đào Tiểu Vũ eBook

xông xộc tiến đến bàn bọn tớ.

Mike Pinsetti, có lẽ cậu còn nhớ, là đứa chuyên đặt biệt danh ở trường. Nó có khả năng xấu xa là nghĩ ra những biệt danh vừa thú vị lại vừa dính. Sau đây chỉ là một vài sáng tạo của nó:

Quả chuông
Bốc mùi

Cải khóa Mốc meo

Cà kheo Da Bingo

lần tình cờ cười với nó, và tớ e giờ nó đang ảo tưởng rằng tớ đang nghĩ nó là, cậu biết rồi đây...

MỘT
CON
NGƯỜI

Thế là Pinsetti đứng đó với Isabella, còn tớ chỉ chăm chăm nhìn nó, nghĩ nó đang cố nói gì đó với mình. Nhưng đúng lúc tớ sắp sửa trình diễn **Bộ mặt Chán Ghét Số 4** thì Angeline đi ngang qua, và chắc chắn nó đã búng thẳng vào bọn tớ một phát **Mâm Xôi Tuyệt Vời** tâm cỡ vũ khí chiến tranh từ một trong những Vùng Dầu Gội bất hợp pháp của nó.

Pinsetti và tớ cùng choáng váng trước đòn tấn công ngọt ngào khôn lường của Angeline, dù không hề muốn, và bọn tớ đều gần như mỉm cười vì - ý tớ là, hãy thực tế đi nào - cậu không thể làm gì khác ngoài khẽ mỉm cười khi được tắm trong một đám mây làm từ **Sự tuyệt vời** của **Quả mâm xôi**.

Thế là sau đó, nhờ Angeline, Pinsetti và tớ bắt gặp mình đang nhìn vào mắt nhau với nửa dưới của khuôn mặt đang mỉm cười, và bọn tớ - tớ sắp nôn đây - đang cùng *chia sẻ* khoảnh khắc ấy. Đã thế, đồng thời bọn tớ còn bị mắc kẹt trong - tớ nôn thật đây - một màn sương sắc mùi Angeline.

Isabella nói thực tế nó có thể thấy **Tình yêu Thuần khiết** đang phụt ra khỏi tai của Pinsetti. Tớ nói đó là dành cho Angeline, nhưng Isabella bảo đó là dành cho tớ. Vậy nên đừng có hoảng lên, Nhật Ký Ngọc Xít, nếu đêm nay tớ la hét rồi tỉnh dậy vài lần.

Thứ Bảy ngày 07

Nhật Ký Ngốc Xít thân mến,

Thứ Bảy lúc nào cũng tuyệt đến mức tớ chẳng bao giờ hiểu nổi sao người ta chỉ đặt ra mỗi một ngày như thế trong tuần. Đây là ý tưởng của tớ về thứ tự các ngày:

THỨ BẢY

Tớ không thể mong đợi thứ Bảy tuyệt vời hơn nữa nên sẽ không thay đổi nó

THỨ BẢY NHẬT

Đây sẽ là một ngày thứ Bảy nữa, nhưng nó còn có đặc tính và bố của một ngày Chủ nhật

THỨ BẢY HAI

Cậu không thể tận hưởng mọi trò vui chỉ trong hai ngày thứ Bảy, nên đây là ngày thứ Bảy khuyến mọi

NGÀY THƯỜNG

Chẳng ai thích mấy ngày thường (Đó là lý do người ta gọi chúng là "ngày THƯỜNG")
Cho hết mấy ngày này vào một ngày thôi

THỨ SÁU

OK, đó là một ngày thường, nhưng thứ Sáu rất quan trọng, dành để lên kế hoạch cho thứ Bảy

THỨ ĐÊM THỨ SÁU

Không có gì ngoài một đêm thứ Sáu kéo dài cả ngày

Tớ gọi Isabella hỏi xem hôm nay nó có muốn làm gì không, nhưng mẹ Isabella nói nó đang ở trung tâm mua sắm với bố. **Tớ gần như không thể tin được chuyện này!** Isabella đã chỉ ra năm điều đáng xấu hổ nhất mà một ông bố có thể làm ở nơi công cộng, và bố nó đã làm bốn trong số đó:

NHẢY

Để người khác thấy
mình đang mặc đồ bơi

Hóa trang thành một
cô gái trong lễ Halloween

Nói chuyện

Thế là cả ngày, mỗi lần điện thoại reo là tở lại vô lý, nghĩ rằng Isabella gọi lại cho mình. Chiều muộn,

một cô nào đó giọng rất quen gọi điện cần gấp mẹ, nhưng tớ không nhớ nổi giọng đó là của ai. Lát sau, mẹ rất phấn khởi nhưng không cho tớ biết ai đã gọi và gọi để làm gì. Chắc lại là một chuyện ngốc xít nào đó của các bà mẹ, đảm bảo luôn, như kiểu họ sắp đi mua chuông gió hay gì đấy.

NHÔNG THỦ NGỜ NGẮN KHẮC MÀ CÁC BÀ MẸ SỞ HỮU

Như cầu mưa bốn nước
Cho chim tắm

Niềm đam mê với mấy cục
xà phòng bé tí chỉ để trang trí
chứ không bao giờ dùng
thật được

Niềm vui như trẻ con
khi sử dụng bao lót tay
hình con giống

Chủ nhật ngày 08

Nhật Ký Ngốc Xít thân mến,

Đào Tiểu Vũ eBook

Thứ Bảy thật hết sảy! Nhưng tớ cũng chẳng nề hà gì ngày Chủ nhật. Nó như cô em gái của thứ Bảy, có điều ít nổi tiếng và không hấp dẫn bằng. Nó cố gắng được hay ho như cô chị, nhưng vẫn luôn nhắc nhở rằng cậu còn bài tập phải nộp ngày mai, cậu chẳng có gì để mặc đi học và rất có nguy cơ là bố cậu sẽ chiếm tivi cả ngày.

Nếu ngày tháng là con người...

Thứ Bảy

Chủ nhật

Thứ Tư

Sáng nay khi tớ xuống nhà ăn sáng, mẹ đang lảng xảng trong bếp, rồi rít và cuống quýt, lại còn bảo tớ có thể ăn kẹo thay bữa sáng nếu tớ chịu ra ngồi trước tivi mà ăn.

Theo tớ nhớ thì mẹ sẽ hành động kiểu Bà mẹ Vô trách nhiệm này bất cứ khi nào mẹ muốn tớ biến đi cho khuất mắt. Một lần, tớ vào phòng mẹ đúng lúc mẹ đang cố nhét quả mông kiểu các bà mẹ vào một cái mini jupe cũ và mẹ đã ngượng đến mức bảo tớ có thể ra ngoài ném táo vào ô tô chạy ngang qua nếu tớ để mẹ yên.

Tớ biết lúc nói thế khả năng suy xét của mẹ còn đang ở đâu đó rất xa nên tớ không chấp, nhưng ăn kẹo thay bữa sáng có vẻ chỉ hơi hại người một chút. Tớ chấp nhận điều kiện của mẹ và để mẹ được tận hưởng khoảng thời gian bí mật nực cười của mình trong bếp.

Lát sau, mẹ nấu ra cả một con bão. Như hầu hết các con bão, chúng ta luôn lường trước được sự tàn phá khủng khiếp của nó ở mỗi nơi nó đi qua. Cậu cũng sẽ nhớ ra rằng mẹ đã từng nấu vài con bão đáng nhớ trong quá khứ...

Nhưng kỳ cục là thế này: Đúng là mẹ nấu, nhưng lại không hẳn bắt bố con tớ ăn. Cả nhà ngửi thấy đồ mẹ nấu, nghe thấy tiếng mẹ nấu. Stinker thậm chí còn thực hiện hành động đề phòng quen thuộc là giấu cái đĩa của nó đi. Nhưng vì một lý do nào đó, mẹ chỉ gói tất cả lại vào một bao Tupperware, nhét vào tủ lạnh, rồi gọi một cái pizza.

Tin tốt đi: Bố con tớ không thắc mắc tí gì. Thắc mắc lúc này thì khác gì nhắc tên đao phủ hành quyết cậu đừng quên mang rìu vào ngày mai!

Đào Tiểu Vũ eBook

Thứ Hai ngày 09

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Hôm nay trong giờ tiếng Anh, thầy Evans đã bắt đầu dạy về truyện cổ tích. Cả lớp tớ thảo luận về vài truyện cũ được ưa thích xem thầy muốn bọn tớ viết gì trong bài thu hoạch. Thầy bắt đầu với *Hansel và Gretel*, câu chuyện về mụ phù thủy muốn ăn thịt hai đứa trẻ hỗn xược bần thiêu cho dù cả căn nhà của mụ được làm bằng kẹo. Tớ bảo có lẽ mụ ta đang cố giảm vài cân: **Trẻ con chứa nhiều đạm, ít chất bột-đường.**

Sau đó chúng tớ thảo luận truyện *Nàng Bạch Tuyết*, *Nàng Công chúa Tóc dài*, và *Cô bé Quàng Khăn đỏ*, rồi khi thầy Evans hỏi bọn tớ nghĩ gì về những câu chuyện này, tớ phát biểu rằng rõ ràng hồi xưa, nếu ai đó sở hữu một cái tên gốc xit kỳ cục thì thể nào cũng bị tai họa giáng xuống đầu. Ý tớ là, cậu chẳng bao giờ nghe đến *Jennifer và bảy chú lùn* hay *Steve và ba con gấu* phải không? Có thể trong bụng,

thầy Evans cũng đồng ý với tớ, nhưng dù thế thầy vẫn hướng cái Đầu Bự Xấu Xí Nổi Đầy Mạch Máu của thầy về phía tớ.

Hôm nay, giờ ăn trưa thật sự hay ho Nhật Ký Ngọc Xít ạ. Thậm chí còn hay hơn cả lần nổ ra vụ cãi nhau giữa mấy cô cấp dưỡng, bắt đầu bằng lời qua

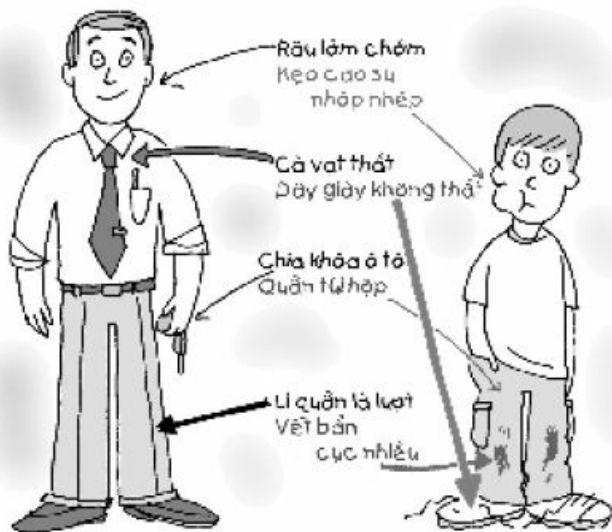
tiếng lại xem ai đội lưới trùn tóc xinh hơn, rồi kết thúc bằng việc mấy cô y tá phải dùng ống thông dẫn dịch ra khỏi thực quản bán tắc của một cô cấp dưỡng. (Ghi chú: Trong các tình huống như vậy, nên nhớ luôn đặt cược vào cô cấp dưỡng nào bụi con hơn.)

Như tớ nói lần trước, nhà trường đã phân công ai đó thế chỗ cô Bruntford trong lúc chờ các cơ quan nội tạng của cô hồi phục hay gì đấy. Người đó là thầy Prince (“Hoàng Tử!” - Ngất ngây chưa?) Thầy là một giáo sinh, là người sẽ trở thành giáo viên nếu tận phút Đào Tiểu Vũ eBook

chót vẫn không có gì tốt đẹp hơn xảy đến với thầy.

Thầy là người lớn, nhưng vẫn chưa già hẳn, có nghĩa là một tuần thầy có thể chỉ cạo râu hơn hai lần mà râu vẫn không mọc đầy tai.

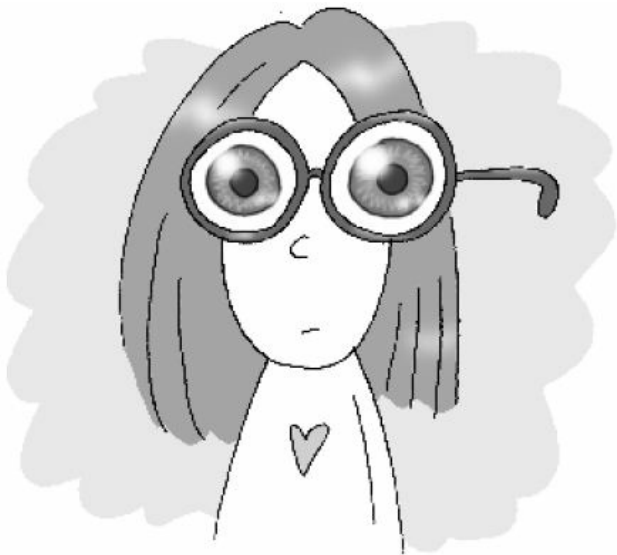
So sánh giữa thầy Prince và Hudson Rivers

Thêm vào đó, lúc Angeline đi ngang qua thầy Prince (Có lẽ nó đã sử dụng một Vùng hương thơm của nó với thầy chẳng? Điều này vẫn còn là giả thuyết) vậy mà thầy thậm chí còn không thèm nhìn

Đào Tiểu Vũ eBook

nó, tớ nghĩ đây là bằng chứng cho thấy thầy không hứng thú với một đứa duyên-dáng-với-mái-tóc-vàng-hoàn-hảo. Nhưng ai trách thầy được cơ chứ? Chẳng ai thực sự quan tâm.

Isabella nói có lẽ thầy thích những cô gái tóc sẫm màu đeo kính tròn, và tớ phải nhắc nó là tớ không đeo kính.

Nhưng Isabella đã bóng gió một cách bất lịch sự rằng thầy Prince sẽ thích nó hơn tớ, điều này thật thô lỗ vì tớ đã bắt đầu nghĩ là thầy ấy sẽ thích tớ hơn nó rồi, và tớ thấy mình phải nói cho nó biết, đồng thời thực hiện phiên bản nhẹ nhàng của **Bộ mặt Chán Ghét Số 3**. Thêm vào đó, có lẽ tớ nên nói thêm rằng

cái đầu nó tròn ung ủng, mà nó **KHÔNG** tự tin với cái sọ tròn của mình chút nào.

BỘ MẶT CHÂN GHÉT SỐ 3

Đó hóa ra lại là một ý tưởng khá tệ hại vì - trước đây tớ đã từng chia sẻ điều này với cậu rồi đấy, Nhật Ký Ngọc Xít - Isabella có mấy ông anh trai liên, có nghĩa là nó cực giỏi chiến đấu dưới mọi hình thức.

Isabella đứng lên giữa căng tin, cười với tớ và

nói, với một vẻ cực kỳ nham hiểm: “Để xem thầy còn thích cậu được bao nhiêu khi xem những bức ảnh chụp cậu treo trên tường căng tin bên cạnh hình con chó săn thỏ béo lùn của cậu nhé.”

Khi về nhà, tớ nhìn Stinker thật kỹ. Nó quá già và quá béo đến nỗi không chạy được nữa, và nó chẳng ngần ngại thể hiện tình yêu cực đoan, bất chợt với cơ thể mình kể cả khi nó biết có người đang ở

ngay trong phòng nói chuyện với nó. Tớ không thể chịu nổi ý nghĩ mình bị đem so sánh với con chó này.

Tớ sẽ cố ngọt ngào thuyết phục Isabella từ bỏ dự án này của nó.

Con chó Stinker của tớ

Thứ Ba ngày 10

Nhật Ký Ngốc Xít thân mến,

Đào Tiểu Vũ eBook

OK, cậu không thể ngọt ngào thuyết phục Isabella từ bỏ dự án đó được. Hôm nay tớ đã giải thích với nó là tớ sẽ xấu hổ và nhục nhã cực kỳ khi tác phẩm của nó được trưng lên, nhưng thay vì thông cảm và đồng ý hủy toàn bộ ý tưởng như một người bạn tốt, Isabella giả vờ khóc rồi nói rằng tớ đang chỉ trích dự án nghệ thuật của nó.

Trước một người giả vờ khóc giỏi như Isabella, nhất là khi trông nó thực sự buồn, tớ chỉ còn nước rút lui.

Đề bào chữa, tớ cho rằng mình bị lừa cũng phải, vì Isabella giả vờ khóc còn giỏi hơn hầu hết mọi người khi khóc thật, thứ kỹ năng mà có lẽ nó đã luyện đến hoàn hảo để đẩy mấy ông anh vào rắc rối.

Tớ tính sẽ mời Isabella qua nhà ăn tối, để thử một chiến thuật khác dụ nó đổi ý, nhưng Isabella, như tất cả đám bạn của tớ, không biết nên hiểu lời mời đó như thế nào. Ai cũng cảnh giác với những món ăn đầy tính thử thách của mẹ tớ, kể cả các thầy cô giáo.

Như thể cậu là con gái của Dracula và cậu mời ai đó đến nhà để hút máu cho người ta vậy.

Nhưng mấy chuyện đó chẳng xi nhê gì, vì giờ ăn trưa hôm nay tớ đã được nói chuyện thật lâu với thầy Prince. (**Ngất ngây chưa?**)

Chuyện xảy ra khi tớ mang khay đồ ăn ra phía thùng rác. Hôm nay tớ đã rất xuất sắc trong việc hành hạ chỗ thức ăn thừa của mình. Tớ cuộn mì ống và pho mát thành một đồng bụi nhùi, cắm một thanh cà rốt chống lên trên, rồi đổ sữa sô cô la lên tất cả.

Thầy Prince (**N.N.C.?**) đang đứng bên thùng rác, và khi tớ bước tới để gạt hết đồng đồ thừa vào thùng, thầy nhìn nó rồi nói, “Mô hình tháp Eiffel đây à?” và khẽ cười.

“**Sí,**” tớ đáp, không muốn bỏ qua ý nhắc tới Mọi Thứ Pháp của thầy. Rồi tớ trút rác vào thùng và chạy biến.

Thôi được rồi, Nhật Ký Ngốc Xít, tớ biết. Tớ biết. Nghiêm khắc mà nói thì “sí” không chính xác là “vâng” trong tiếng Pháp. Đó là tiếng Tây Ban Nha. Nhưng Tây Ban Nha hay Pháp thì đều là Nước Lớn Ở Bên cả, và tớ hơi bối rối khi thầy muốn nói chuyện lâu với mình. Bên cạnh đó, tớ tự tin rằng, mặc dù đó không thực sự là tiếng Pháp, thầy vẫn biết tớ có ý nói thứ tiếng này.

Đó là một khoảnh khắc, Nhật Ký Ngọc Xít ạ. Tớ và thầy đã cùng chia sẻ một khoảnh khắc.

Một số từ tiếng Pháp khác
mà tớ nghĩ là mình biết

La Mông

La Bê rê

La Gâu gâu
au La va bô

Thứ Tư ngày 11

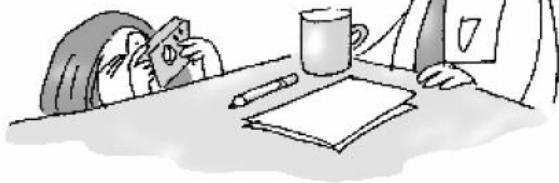
Đào Tiểu Vũ eBook

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Hôm nay lại có giờ nghệ thuật. Angeline đã thu thập được gần nửa số ảnh hồi bé của các thầy cô giáo. Tớ thực hiện phần việc của mình trong dự án này bằng cách dán chúng lên bảng tin và viết tên thầy cô giáo dưới mỗi cái ảnh.

Tớ để ý thấy những thầy cô cực xấu thì luôn đưa bọn tớ ảnh của họ khi còn rất nhỏ, trước khi sự xấu xí ấy đạt đến trình độ cao hơn.

Tớ cũng chụp ảnh vài thầy cô.
Tớ thường cố chụp lấy lúc
họ đang ợ hay gì đó tương tự

Ảnh của cô Anderson hóa ra lại là bức chụp lúc cô khoảng mười bảy tuổi rồi. Tình cờ lúc đó cô lại đang ở bãi biển và tình cờ đứng trong một tư thế điệu đà. Tớ đã được xem nhiều bức ảnh cùng tư thế điệu đà này đến mức bắt đầu nghĩ rằng những cô gái cực xinh lúc nào cũng tạo dáng như vậy, đề phòng có ai đó rút máy ảnh ra.

KỂ TẠO DẪNG ĐIỀU ĐÀ

Cô Anderson nhắc nhở là tất cả bọn tớ đều phải nộp ảnh cho dự án của Isabella, những ai không có thú cưng thì chỉ cần đưa cho Isabella hình chụp con

gì đó giống giống thế là được.

Tất nhiên, tớ đã trông thấy cơ hội của mình trong câu nói đó, thế là sau bữa tối tớ động viên Stinker bỏ nhà ra đi. Lẽ ra tớ đã làm trót lọt vụ này nếu mấy bà hàng xóm bên kia đường không gọi bố mẹ tớ và mách chuyện tớ đã để mở cửa ra vào và quăng cả tảng sườn lợn trị giá mười hai đô la sang bãi cỏ nhà họ.

Thiệt tình! “Sao một con chó săn thả béo ị xấu xí lại *không* đuổi theo một tảng sườn lợn trị giá những mười hai đô chứ?” tớ gào lên trong lúc nhặt tảng thịt cho vào túi rác, giữa trời mưa, một mình trong bóng tối. Hàng xóm nấp sau rèm quan sát tớ, đúng kiểu mấy bà xấu tính hay buồn dừa lê.

Đào Tiểu Vũ eBook

Dù giờ khi nghĩ lại, tớ hiểu ra rằng ngay cả khi Stinker có bỏ nhà đi thật, nó cũng chỉ đi ba bốn ngày thôi. Trước đây nó đã từng làm thế, và thường chỉ từng ấy ngày là cu cậu đã quyết định quay về.

Thứ Năm ngày 12

Nhật Ký Ngốc Xít thân mến,

Đào Tiểu Vũ eBook

Hôm nay thầy Evans lại nhắc bọn tớ rằng vài tuần nữa sẽ hết hạn nộp bài thu hoạch về truyện cổ tích. Sau đó, bọn tớ đọc thêm vài truyện nữa và thảo luận.

Bọn tớ bắt đầu với truyện *Nàng công chúa và hạt đậu*, một câu chuyện có lẽ là hấp dẫn và kịch tính nhất từng được viết về một người mắc chứng mất ngủ thể nhẹ. Tớ phát biểu rằng câu chuyện dạy chúng ta rằng có lẽ không ai muốn ngủ trên chiếc giường mà người khác đã tè lên.

Câu này *nghe* rất khác lúc viết [\(11\)](#), nhưng tớ nghĩ thầy Evans đã dễ tính với tớ hơn vì giờ thầy nghĩ tớ đang bị lên cơn.

Này NK Ngốc Xít, có tin mới: đây là thứ Năm đầu tiên kể từ ngày tớ học trường Mackerel, bọn tớ không bị ép phải ăn thịt băm nướng. Tất cả đều thấy khó hiểu, nhưng không ai phản nản gì.

Và còn một tin mới nữa (dù lẽ ra không nên có tin này). Hôm nay khi tớ tới chỗ tủ đồ của mình, ai đó thật lẳng mạn đã nhét một mẫu giấy vào qua khe thông hơi.

Tớ không thể tin được! Nó đây:

TÌNH YÊU BẤT KHẢ THÀNH

Một khoảnh khắc sẽ chia,
một nụ cười tỏa sáng
Rạng rỡ như mọi nụ cười có thể,
U sầu là thế nhưng say mê đến thế
Một tình yêu chẳng thể nào thành

Ký tên,
M.P.

CẬU CÓ TIN NỔI KHÔNG? “M.P.” Đó là tên viết tắt của **Mr. Prince**! Tớ muốn giở mẫu giấy này vào mặt Angeline và giở nhẹ hơn vào mặt Isabella.

Chính **TỚ** mới là người thầy đề ý. Không phải Tóc Vàng, không phải Đầu Tròn. **TỚ!** Và dù thầy viết rằng tớ và thầy sẽ không bao giờ được ở bên nhau - vì tớ ở tuổi bình thường còn thầy thì đã già - thầy vẫn cần phải bộc bạch tiếng lòng. Thầy hẳn đã phải đau đớn và khổ sở biết bao. Tớ tự hỏi không biết thầy có mong nhớ tớ không. Đây có thể là lần đầu tiên tớ gây ra nỗi nhớ mong. (Hay “**sự nhớ mong**”? “**lòng nhớ mong**”? “**trạng nhớ mong**”?)

Tớ đã cho Isabella xem bài thơ và nghĩ có lẽ nó hơi ghen một tẹo. Tớ băn khoăn không biết liệu thầy Prince có chờ cho tới khi tớ lớn hay không?

Nên cho phép người ta đọc sách hoặc
trật tự nghe radio trong khi chờ đợi lớn

Thứ Sáu ngày 13

Đào Tiểu Vũ eBook

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Tớ lại tha thứ cho Isabella. Thật ngạc nhiên khi chuyện thầy Prince viết thơ tình cho mình đã khiến tớ tự tin đến thế. Sự hẹp hòi mà Isabella dành cho tớ giờ như đã bị dẹp tan đi như những mảng nước xốt quả sim xanh bám trên quảng cáo răng giả. (Ghi chú dành cho người già: Vẫn còn nhiều loại bánh ít nhoe nhoét hơn để thưởng thức.)

Ngoài ra Isabella còn có khả năng thuyết phục rất mạnh nữa.

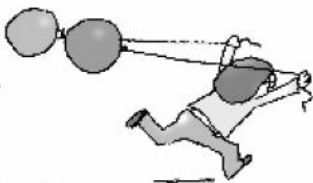

Có lẽ ai đó nên phạt mình ra
bánh kem đánh răng cho những người đeo răng giả

Tớ rủ Isabella cuối tuần này đi trung tâm mua sắm với tớ, nhưng nó bảo sẽ lại đi với bố. Tớ chế nhạo nó vì vụ này - trêu nó cực kỳ ầm ĩ - nhưng nó không thèm nói lại. Isabella đang có kế hoạch gì đấy, Nhật Ký Ngốc Xít ạ. Tớ có thể khẳng định như thế.

Một vài âm mưu của Isabella

Cố gắng bay
bằng bóng bay
(hồi lớp 1)

Nỗ lực làm cho da rám nắng
bằng đèn pin
(tiêu tốn hơn 40 cục pin)

Giả dạng
cô dự báo thời tiết
định lừa thầy hiệu trưởng
tuyên bố nghỉ học
vì tuyết rơi dày
giữa tháng Năm

Hôm nay tớ lại làm một tác phẩm điêu khắc rác
nhỏ nhỏ nữa cho thầy Prince. Lần này là một đồng
ngôn ngôn làm từ bánh mì pho mát với mấy miếng

khoai tây chiên cắm vào tượng trưng cho cái đầu của tượng Nữ thần Tự do (tiếp tục cảm hứng dễ thương liên quan tới Pháp của thầy và tớ). Trước khi gạt tác phẩm vào thùng rác, tớ cố gắng thu hút sự chú ý của thầy Prince bằng cách gật gật đầu và nhướn mày liên tục cho tới khi trông thấy thầy Evans lao tới với ánh mắt **Em-lại-lên-cơ-nữa-rồi**. Tớ đành tổng kết vào thùng rác rồi bỏ chạy.

Thầy Prince và tớ thực ra giống hệt Cinderella và hoàng tử Charming, trừ việc trong trường hợp của tớ và thầy, Cinderella phải cắt xén đồ ăn của mình để gây chú ý và biểu hiện những triệu chứng giả động kinh, còn hoàng tử Charming thì chẳng hề bị giày ám

ảnh. Nhưng còn nữa...

Thiệt tình, chẳng lẽ Hoàng tử
lại không thấy nhận ra
MẬT Cinderella dễ hơn nhận ra
chân nàng sao?

Chiều nay, tớ đầu tư suy nghĩ thêm về việc giúp Stinker trốn khỏi nhà. Đi học về, tớ bắt nó xem một chương trình về chó sói trên kênh Discovery, hy vọng chương trình đó sẽ khiến nó muốn được tự do

hoang dã và có lẽ sẽ lên cái mông mạp của mình lên một ngọn núi nào đó mà tru lên vào lúc giữa trưa. Nhưng tớ không nghĩ là nó hiểu.

Nó không hiểu ngay cả khi tớ lấy một cái gói tròn cỡ bự dứ dứ trước mặt nó, cố bắt nó tru lên. Tớ chỉ đùa thôi nhưng hình như Stinker hơi bị hoảng, và tiếng sói tru của nó nghe hơi giống tiếng rên.

Sau đó nó thất vọng đến mức phải mất đến, xem nào, ba mươi phút gặm cái đồ nhai chơi (mà tớ đặt tên là **ThôbĩKinhtỏm**) mới bình tĩnh lại được.

Tớ chẳng biết làm cách nào để tránh không phải đưa cho Isabella bức hình chụp Stinker đây.

Tin nóng cuối ngày: Ăn tối bằng bánh taco mua ở ngoài. Nghe này: Mẹ không có thời gian để nấu bữa tối vì mẹ phải đến nhà thăm cô Bruntford. **NHÀ CÔ BRUNTFORD!**

Ngạc nhiên chưa, Nhật Ký Ngọc Xít? Tớ cũng thế. Ý tớ là: **MỘT NGÔI NHÀ Á??** Tớ luôn mặc định là cô Bruntford sống dưới gầm cầu, và bắt lữ khách trả lời những câu đố kỳ bí rồi mới cho họ đi qua.

Mẹ bắt đầu đến thăm cô Bruntford từ khi nào vậy?

Mà ai thèm quan tâm chứ? Tớ và bố không muốn hỏi quá nhiều. Tớ ăn nhiều taco đến đau cả cổ.
Đào Tiểu Vũ eBook

Ghi chú cho Công ty Bánh Taco: Hãy làm ra một loại taco để người ta có thể ăn mà không phải chịu đau vì sai khớp cổ ấy!

Nói thật nhé, cậu có thể tưởng tượng ra giữa thời buổi này còn có ai cố gắng tạo ra một loại đồ ăn mới rồi bảo người ta chỉ có một cách: ăn phải ngoẹo đầu không?

Mọi người sẽ
sẵn lòng chịu đựng tư thế
ĂN NGOẸO CỔ với taco,
nhưng liệu họ có làm thế với

Bánh burger pho mát
ngọe cổ?

Hay

Spaghetti
ngọe cổ không?

TACO VẪN LÀ THỦ NÊN ĐẠT LÒNG TIN NHẤT
TRONG CÁC MÓN ĂN NGOẸO CỔ

Thứ Bảy ngày 14

Đào Tiểu Vũ eBook

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

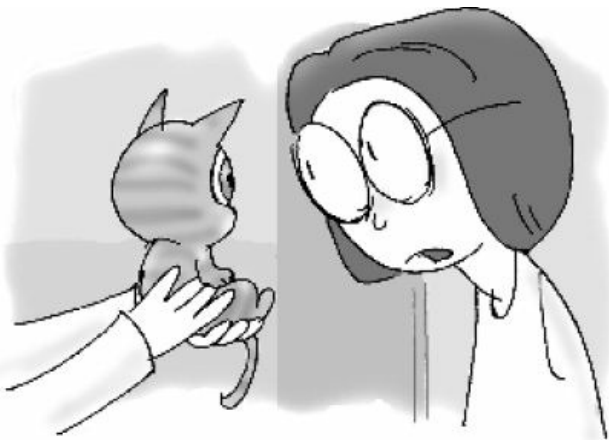
Thật kỳ lạ. Vào những ngày đi học, khi phải dậy sớm, tớ kiệt sức đến nỗi gần như không bước nổi, nhưng khi dậy sớm vào ngày thứ Bảy, tớ chẳng thấy mệt mỏi chút nào. Sao các cơ bắp lại biết hôm đó là ngày nào được nhỉ?

Sáng nay tớ đi bộ qua nhà Isabella. Tớ trộm nghĩ nếu **tình cờ** có mặt khi nó với bố chuẩn bị đi trung tâm mua sắm, họ sẽ phải cho tớ đi cùng.

Khi tớ vừa tới nhà Isabella, thật không thể tin được, ngay giữa bãi cỏ trước nhà nó là một chú mèo con như một quả bông xù xinh ngoài sức tưởng tượng. Tớ bế phốc nó lên rồi gõ cửa. Lúc Isabella ra mở cửa, tớ nghĩ mắt nó sắp nhảy ra khỏi tròng đến nơi.

“Cậu tóm được con mèo này ở đâu thế?” nó nói, bằng thứ giọng vừa như la hét vừa như thì thầm. Tớ bảo tớ thấy con mèo trên bãi cỏ nhà Isabella. Nó bảo con mèo này là của một nhà hàng xóm nào đấy, họ đang tìm mèo nên tớ phải đưa con mèo cho nó để trả lại họ. Với tớ thì thế nào cũng được, nhưng tớ không thể không chú ý thấy Isabella đang thở y như Stinker khi tớ bắt nó nằm dưới cái gối trong quá trình đào tạo sói.

Nó đỡ lấy con mèo, bảo hủy vụ đi trung tâm mua sắm, và sẽ gọi cho tớ sau, rồi *RẦM*. Trong chớp mắt, tớ đã bị tước đi con mèo, tước đi trung tâm mua sắm, và bị người bạn thân nhất của mình sập cửa trước mặt.

Khi đi bộ về nhà, nghĩ về những thứ tớ mong sẽ giáng xuống đầu Isabella, và cố gắng trông có vẻ buồn (tớ khá là xinh khi buồn), tớ có cảm giác bị theo dõi. Tớ ngược lên, và đó, trong một chiếc ô tô bảy
Đào Tiểu Vũ eBook

chỗ - chứ không phải cỗ xe bằng vàng khổng lồ do những con ngựa trắng hoàn hảo kéo như cậu mong đợi - là Angeline. Và khi mắt bọn tớ gặp nhau, nó vẫy tay. Không phải cái vẫy tay hoành tráng kiểu Cậu-Là-Bạn-Thân-Nhất-Của-Tớ nhưng cũng không phải những cái khua tay cứng ngắc kỳ cục mà mấy cô trong đoàn diễu hành vẫn hay làm.

Bản thân chuyện này đã đủ kỳ quặc rồi, vì tớ và Angeline đâu phải bạn bè gì, nó quá xinh đẹp và ngạo mạn để làm bạn với tớ, nhưng điều *thực sự* kỳ quặc lại là mẹ nó...

Có lẽ đó là lần đầu tiên tớ thấy mẹ Angeline, vì thế tớ không biết mình nên trông đợi điều gì, nhưng dù là gì thì cũng không phải như điều tớ đã thấy.

Cậu biết rồi đấy, khi một ngôi sao điện ảnh đưa bố mẹ đến lễ trao giải thưởng cậu luôn nghĩ: “Ôi trời. Bố mẹ cô ấy cũng xấu y như bố mẹ mình. Sao lại **THẾ** được cơ chứ?”

Đó gần như là những gì tớ nghĩ về mẹ của Angeline. Ngoại trừ vấn đề không phải ở khuôn mặt.

Nhiều năm trước, lúc tớ cùng gia đình đang chơi ở sở thú thì một thằng nhóc ba tuổi, nghĩ rằng mình đang nhìn thấy một con nhím hoặc một con lười hay gì đó, đã cố cho gậy tớ ăn lạc. Đó là khoảnh khắc tớ nhận ra mình có **Mái tóc Tệ Nhất Thế giới**. Thế đấy, cho đến tận bây giờ.

Mẹ Angeline có gương mặt đẹp của nó, nhưng mọc thành từng nhánh xoắn tít óng ả ở chỗ này và lộn thẳng tung khô ráp ở chỗ khác, mái tóc bác ấy trông cứ như cô thợ làm đầu không thấy kéo đầu nên thử gặm trụi nó vậy.

Một đồng dây dợ và cặp tóc đủ loại không thể làm gì để cải thiện tình hình đó. Chúng chỉ khiến trông bác ấy như vừa ngã bổ vào giá trưng bày phụ kiện tóc trên đường ra khỏi hiệu làm đầu.

Quá đầu gây sốc của mẹ Angeline

Tớ tin rằng, bằng cách nào đó, khi bác ấy mang thai, hài nhi Angeline bé bỏng, xấu xa trong bụng đã hút hết mọi tổ chất tốt đẹp ra khỏi tóc mẹ nó. Ý tớ là, còn cách nào khác kia chứ? Trừ phi....

Trừ phi điều đó có nghĩa là Angeline khi lớn lên sẽ thành như thế! Đúng quá rồi! Angeline đang sử dụng năng lượng xinh đẹp của tóc nó quá sớm. Năng
Đào Tiểu Vũ eBook

lượng đó rồi sẽ cạn kiệt.

Khi Angeline và mẹ đã phóng đi trong chiếc xe bảy chỗ màu trắng, tớ vẫn còn đứng đó một lúc, bối rối và sững sờ... và hạnh phúc. Tất cả những gì tớ có thể nghĩ lúc đó là có lẽ, như cổ tích vậy, **Giấc Mơ Thực Sự Thành Sự Thật**. Có lẽ Cô tiên Xấu xí thực sự **tồn tại**, và một ngày nào đó, cô ta sẽ ghé thăm Angeline!

SỰ XẤU XÍ SẼ THẬT LÀ ĐẸP
khi đến với những ai đáng phải nhận nó

Chủ nhật ngày 15

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,
Đào Tiểu Vũ eBook

Hôm nay đã là Chủ nhật và tớ nghĩ tớ nên bắt đầu nghĩ về bài thu hoạch truyện cổ tích đi là vừa.

Tớ cho ra rìa truyện *Cây sáo thần* vì tớ không tin chuyện bọn trẻ con lại đi theo một người thổi sáo. Một tay chơi ghi-ta thì may ra, chứ sáo thì không đời nào.

Tớ cũng cho ra rìa truyện *Bộ quần áo mới của Hoàng đế* vì, ừm, nói đơn giản là: **Kinh quá.**

Nên tớ quyết định viết thu hoạch về truyện Hoàng tửẾch. Tớ thực sự đồng cảm với câu chuyện này, vì thực tế tớ giống hệt cô Công chúa trong truyện, trừ việc tớ không có con ếch nào để hôn mà biến nó thành Hoàng tử, nhưng tớ lại có một Hoàng Tử (thầy Prince), người yêu đất nước thích ăn thịt Đào Tiểu Vũ eBook

ếch (nước Pháp). **Kinh quá!**

OK, OK. Nói đúng ra thì không phải ai ở Pháp cũng ăn thịt ếch. Và dù gì thì họ cũng chỉ ăn thịt đùi thôi. Đùi ếch thì người thô tục ở đâu cũng ăn chứ không chỉ riêng người Pháp. Không tính tở. Thật là một so sánh hay.

Tớ chắc là Angeline đang viết thu hoạch truyện *Nàng Công chúa Tóc dài*. Ý tớ là sao nó có thể **KHÔNG** làm về *Nàng Công chúa Tóc dài* cơ chứ? Đây là một vài dị bản của truyện này mà tớ muốn Angeline đóng vai chính:

Hoàng tử bị dính
vòi dầu gọi đầu của
Cổng chùa Tộc dài nên
đánh phải bám vào
lồng mìnông
để treo lên tháp

Hoàng tử quá béo nên khi
bám vào tóc
Cổng chùa Tộc dài
trèo lên tháp
dạ kéo đứt đầu nòng.

Hoàng tử quay sang thấy
một cổng chùa
có mái tóc nâu với độ dài
hợp lý. Cổng chùa Tộc dài
chết đói trong tháp

Thứ Hai ngày 16

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Hôm nay lại có một bài thơ nữa từ người Cậu-
Biết-Là-Ai-Rồi-Đây!

ĐÓA HOA TƯƠI THẨM NHẤT

Phải như thế này ..

đóa hoa tươi thẩm nhất
Luôn khoe sắc dấu bao tập sương sa
Nhưng tôi chỉ dám ngắm vọng từ xa
Bởi tôi biết tình này không kết trái

Ký tên

M.P.

Cậu có tin được nỗi đau đớn của thầy không?
Những gì thầy đang chịu đựng? Sự giày vò của con
tim mà thầy phải gánh chịu mỗi lần trông thấy tớ?

Trời ơi, chuyện này làm tớ hạnh phúc quá!

Còn nữa, như một sự trùng hợp thật sự tuyệt vời,
khi viết, thầy đã so sánh tớ với một đóa hoa sau khi
tớ đã làm y hết trong bài thơ dành cho mẹ. Như kiểu
tớ và thầy có chung một cái đầu vậy. Thế có ngọt
ngào không cơ chứ?

Ừm, có lẽ thế này thì hơi kinh

Tớ cho Isabella xem bài thơ, và tớ nghĩ có lẽ nó còn ghen tị hơn một chút nữa. Yeah, tớ chắc rằng thầy sẽ chờ tớ lớn.

Thứ Ba ngày 17

Nhật Ký Ngốc Xít thân mến,

Hôm nay thầy Evans dạy bọn tớ rằng đôi khi truyện cổ tích được dùng để răn dạy người ta những bài học. Thầy yêu cầu nêu ví dụ và tớ phát biểu rằng truyện *Tom Tit Tot* đã dạy cho ta một bài học quan trọng. (*Tom Tit Tot*, Nhật Ký Ngốc Xít ạ, là câu chuyện về một gã tí hon đáng sợ, hắn giúp một cô gái bị cầm tù quay sợi rom ra sợi vàng để cô có thể thoát khỏi kiếp tù ngục suốt đời, đổi lại hắn sẽ lấy đi đứa con đầu tiên của nàng.)

Tớ nói câu chuyện đó đã dạy chúng ta rằng các cô gái trẻ xinh đẹp luôn phá vỡ giao kèo, ngay cả khi mình có đưa cho họ cả núi vàng và cứu họ thoát khỏi nhà tù. Đúng hơn, tớ phát biểu, những cô gái trẻ xinh đẹp này là nguyên nhân của mọi vấn đề trên thế gian, hết đột nhập vào nhà gấu, lục tung đồ của chúng, lại thù địch với chó sói, đi lạc trong rừng, khiến mẹ kế phát điên. Toàn thế.

Mạch máu thầy Evans nổi lên và thầy nói tớ là học sinh đầu tiên thầy biết từng ủng hộ **Tom Tit Tot** và chống lại *Cô bé Quàng Khăn đỏ*. Tớ nghĩ nhận xét này có lẽ có ý nói tớ là một thiên tài.

Nhưng không cô xúy cho mấy cô ả tóc vàng, theo sách của thầy Evans, lại là dấu hiệu của một con thần kinh nữa. Thế là thầy **LẠI** bắt tớ xuống phòng y tế nằm nghỉ một lúc. Giờ thì chuyện này chẳng còn là gì to tát nữa. Các cô ở phòng y tế giờ đã nhắm mắt tớ, họ chỉ vẩy tớ vào, rồi để tớ tự nhiên. Họ thậm chí còn đưa hủ chìa khóa vào phòng dưỡng bệnh và nói nếu tớ cần một cái ga giường mới hay gì đó thì có thể tự trang trí nó lại theo cách nào tớ muốn, vì tớ là người duy nhất sử dụng nó. Câu này làm họ cười nhạo tớ một chút, và khiến tớ buột miệng nói gì đó như “bà già xấu xí” hay “phù thủy già” hay gì đó đại loại thế. Dù sao kết quả vẫn là tớ phải trả lại chìa khóa, và chẳng có ga trải giường nào cả.

Thứ Tư ngày 18

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Sáng nay tớ lại tìm thấy một bài thơ nữa trong tủ
đồ!!

Đào Tiểu Vũ eBook

EM THẬT LÀ XINH, HỒI TAMIE
CHỨNG PHẢI LOẠI TỐI HỒ LÔNG QUẢNG GI
EM ĐỀU PHẢI TẮM VỎ TRAI, EM CHÍNH LÀ VIÊN NGỌC
EM LÀ NGƯỜI XINH XÃN NHẤT TRẦN GIAM HI
KÝ - EN,
KẺ NGƯỜI NGỎ MỒ GI HẾT

OK, có lẽ đây không phải là tác phẩm hay nhất của thầy. Nhưng có lẽ ngay cả Shakespeare cũng phải có ngày cạn cảm hứng chứ.

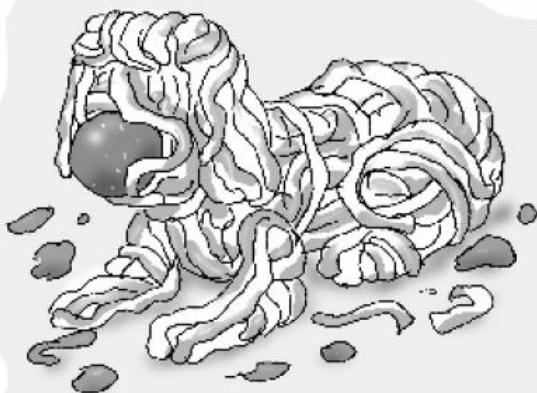
Nhưng đừng quên nỗi nhớ mong. Có lẽ nỗi nhớ mong đã gây đau đớn, và điều đó khiến bài thơ này ra đời. Trời ạ. Giờ thì thầy đã gọi chính mình là *kẻ ngưỡng mộ*.

Tớ tự hỏi liệu có cửa hàng nào bán bê cột
để người nguông mộ cậu có thể mua về
mà đặt cậu lên thờ hay không.

Tớ đáp lại những tình cảm của thầy bằng một

biểu tượng tình yêu được thể hiện dưới dạng món ăn vào bữa trưa một cách nghệ thuật. Tớ đã tạo hình con Nhân sư khá đẹp, khó lắm đấy, xem người Ai Cập cổ ít điêu khắc trên mì spaghetti và thạch Jell-O thế nào thì biết. Ngay cả Isabella cũng đồng ý như vậy, và nó bảo vì nó là người gốc Ý, nó là một chuyên gia về pasta.

Còn có kìm tự thắp lửa nhưng tớ ăn mất rồi

Khi tớ đang buồn bã gặt công phẩm tình yêu của mình vào thùng rác, thầy Prince bước tới và nói tớ đã hoàn thành một tác phẩm thật tuyệt vời và, cho dù dính đầy sốt spaghetti, tay tớ vẫn giống hai con bò câu nhỏ bé xinh đẹp đang chảy máu đầm đìa (có đũa đã ném thạch Jell-O vào chúng).

Đào Tiểu Vũ eBook

Không hẳn thầy nói điều đó **bằng miệng**. Thầy nói những lời này bằng mắt. Hoặc có lẽ tớ đã đọc được suy nghĩ của thầy. Tớ cũng chẳng biết nữa. Nhưng khi quay lại, tớ thấy Hudson đang xếp hàng ngay đằng sau, cậu ấy nói “Chào” nhưng lúc đó, gần như đã là một cặp với thầy Prince, tớ phải đi vài bước mới nhận ra Hudson vừa nói chuyện với mình, nên cũng chẳng hề đáp lại.

Angeline cũng ở ngay đó, nó có vẻ hơi ngạc nhiên. Có thể nó ngạc nhiên trước niềm khao khát của thầy Prince. Cũng có thể nó ngạc nhiên khi tớ cho Hudson rót đài. Hoặc có khi nó ngạc nhiên khi biết rằng Nhân sư trông xinh hơn khi có một cái mũi to bự bằng thịt viên.

Dù thế nào, tớ chắc chắn đã thấy nó hơi ngửa đầu về phía trước, bắn ra một luồng hương trên tóc về phía Hudson cả tin tội nghiệp, người giờ đây tớ nghĩ chỉ là một thằng nhóc so với thầy Prince quyền rũ của tớ.

Angeline
trông
khả bối rồi

Xem đến dấu hỏi
trong đầu nó
cũng xinh đẹp
chưa này!

Thứ Năm ngày 19

Nhật Ký Ngốc Xít thân mến,

Việc đầu tiên sáng nay: Tớ thử phát nũa với Isabella. Tớ cố thuyết phục nó cho tớ nói tớ không
Đào Tiểu Vũ eBook

có thú cưng, nhưng nó bảo việc này sẽ làm hỏng tính chính trực của nó với tư cách một nghệ sĩ. Tớ nhắc nó rằng tháng trước nó đã nộp một bức tranh vẽ Angelina Jolie thay cho bài tập tự họa của mình.

Tớ hỏi liệu tớ có thể sử dụng ảnh của một con chó săn thỏ khác không, như một con đờ giống viện bảo tàng bốc mùi, mồm đờ chảy dãi hơn Stinker chẳng hạn, nhưng nó bảo như thế là thiếu trung thực. Rồi tớ nhắc nó rằng hai tháng trước, nó đã dùng bút dạ tô lên kính mắt để mọi người nghĩ mắt nó có màu xanh lơ.

Tớ hỏi thực ra nó có tin chuyện người ta trông giống như thú nuôi của mình không, thế là nó bảo chuyện đó không do nó mà do khoa học quyết định. Rồi tớ nhắc nó rằng nếu dựa trên hình thù đầu nó thì nó chắc hẳn phải nuôi một quả bóng bay.

Dĩ nhiên điều này nghĩa là trưa nay bọn tớ không ăn cùng nhau nữa.

Ít ra thì cũng không có món thịt băm nướng

Đào Tiểu Vũ eBook

trong hai ngày thứ Năm liên tiếp, và không có cả cô Bruntford. Tớ không biết người ta đã quyết định giữ thầy Prince ở lại lâu dài chưa. Dĩ nhiên điều đó sẽ cực kỳ tuyệt vời, mặc dù tớ nghĩ mình nên xem xét những nỗi đau mà thầy phải chịu đựng.

OK, xem thì xem. Nhưng chuyện này vẫn cực kỳ tuyệt vời.

TRONG KHI THẦY CHỜ EM LỚN...

Thầy không
được phép
HỆNH HỒ

Đúng hơn là, không được đi đâu!

Cố gắng cập nhật một thời trang
để khi em xuất hiện thầy không phải
trông như 20 NĂM VỀ TRƯỚC.

Mỗi ngày dành thời gian
để nghĩ về một mái tóc
không phải màu vàng.
Hay đỏ. Hay đen. Hay đẹp.

Thứ Sáu ngày 20

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Sáng nay Angeline ghé qua chỗ tủ đồ của tớ và bảo nó đã làm gần xong dự án nghệ thuật “của bọn mình”, trù việc nó muốn tớ rắc nhũ lên. Biết ngay mà, thật luôn. Tớ nổi tiếng khắp nơi với tài nghệ liên quan đến bôi keo và phủ nhũ, hay **Nghệ thuật lấp lánh**, như các nhà chuyên môn chúng tớ thường gọi.

Angeline đã có được ảnh hồi nhỏ của tất cả các thầy cô giáo. Một số là ảnh hồi bé tí, một số là ảnh thưở còn teen. Tớ phải thừa nhận, chỉ trong một phút thôi, nó có vẻ LÀ một ý tưởng hay ho ra phết.

Nhưng rồi tớ trông thấy tám hình ghi tên

“Bruntford”.

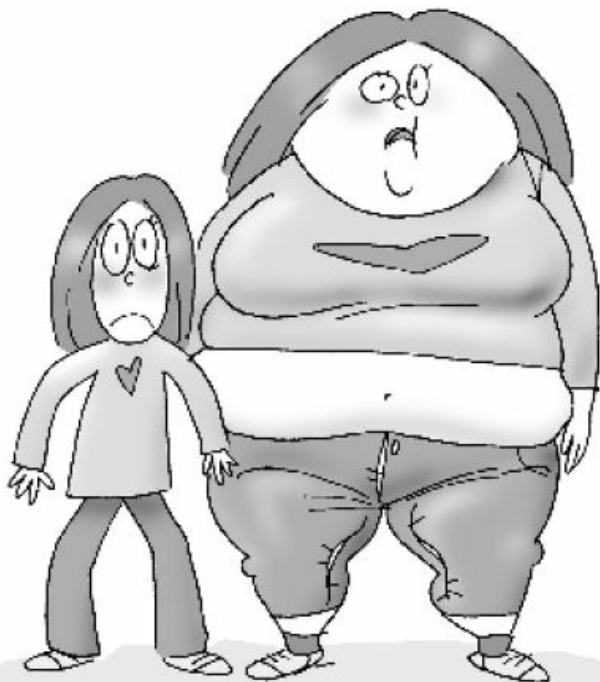
Một bức ảnh chụp hồi mẫu giáo của một cô bé mặt mũi thường thường... giống tớ. Và không chỉ hơi hơi giống đâu, Nhật Ký Ngốc Xít ạ. Con bé trông giống tớ hoàn toàn, chính xác, **y chang**.

Thấy
giống nhau
chưa?

Cậu biết điều này có nghĩa là gì không? Nghĩa là nếu hồi bé cô Bruntford trông giống **TÓ**, thì khi lớn lên tớ sẽ giống **CÔ ẤY**!

HIỆN TẠI

CHANG MÃY CHỖ NỮ

“Trông có được không?” Angeline nói, hoàn toàn tự mãn. “Tớ hy vọng cậu không bận tâm chuyện tớ đã tự rắc nhũ lên. Giờ tớ mang qua chỗ cô Anderson đây, để còn kịp treo lên tường căng tin tuần tới.

Rồi Angeline dừng lại một giây, nhếch mép cười một kiểu kỳ lạ, vành môi nó hẹp và gây hoang mang như mộng một đứa trẻ sơ sinh.

Tớ biết nó đã để ý thấy sự giống nhau giữa tớ với bức ảnh chụp cô Bruntford và nó muốn tớ phải suy sụp.

Nhưng tớ không suy sụp. Tớ giữ vẻ mạnh mẽ và bình lặng của mình, chỉ gật đầu đồng ý, tớ thậm nghĩ vụ này thậm chí còn tệ hơn dự án của Isabella, đồng thời tự hỏi sao mình lại thấy hoang mang khi nghĩ về mộng bọn trẻ sơ sinh.

Tuần sau, cả dự án của Isabella và Angeline đều được trưng ở căng tin, và mọi người - kể cả thầy Prince - đều sẽ nhìn thấy chúng.

Tớ ngờ rằng giờ thì ngay cả Tom Tit Tot cũng chẳng cứu nổi tớ nữa rồi.

Thứ Bảy ngày 21

Đào Tiểu Vũ eBook

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Sáng nay, khi thức dậy, tớ biết hôm nay có lẽ là cơ hội cuối cùng để thuyết phục Isabella thay đổi dự án của nó. Tớ hy vọng khi kể cho nó nghe về Bé Bruntford, có lẽ nó sẽ thấy thương tớ mà đổi ý chẳng? Tớ cũng đã hoàn toàn chuẩn bị tinh thần để nói dối rằng đầu nó đang bết tròn hơn rồi. (Trong khi thực tế nó đang tròn hơn.)

Lúc tớ đến nhà Isabella, trên thảm cỏ trước nhà lại là nhóc mèo con tớ thấy tuần trước, cùng với một nhóc nữa. Tớ bế chúng lên rồi bấm chuông cửa. Isabella đang bế trên tay con mèo thứ ba, nhỏ hơn nhiều, khi ra mở cửa. Thấy tớ đứng đó, tay bế hai con mèo, trông nó y như hỏi bọn tớ học về **cậu-biết-là-gì-rồi-đấy** trong môn sinh vật.

“Ôi, may quá,” nó nói dối.

Isabella có thể nói dối hầu hết mọi người, trừ tớ.
Tớ luôn nhận ra ngay sự giả dối của nó, và nhiều khi
Đào Tiểu Vũ eBook

nó thậm chí còn chẳng buồn diễn nữa. Việc nó đang cố diễn trò chỉ ra rằng nó đang thực sự và đích thực hoàn toàn tuyệt vọng.

“Hàng xóm nhà tớ đang mất hai con mèo cậu đang bế đây, cả con thứ ba này nữa, tớ vừa tìm thấy nó trước khi cậu đến thôi. Đưa đây cho tớ để tớ mang trả nó ngay về với chính chủ, chủ bọn này không phải tớ đâu. Mà nhanh lên, mẹ tớ đang ở đây, tớ không muốn mẹ tớ thấy chúng, vì (chỗ này Isabella thực sự đang mò mẫm tìm lời giải thích) vì... mẹ... tớ... thực sự rất... thương... động vật... nhỏ.”

Mẹ Isabella thực sự tốt và đủ thứ, nhưng thương động vật nhỏ ấy hả? Tớ từng thấy bác ấy nện thịt bê như thể nó nợ tiền bác ấy vậy.

Chủ nhật ngày 22

Nhật Ký Ngốc Xít thân mến,

Hôm nay tớ đã khởi động **Chiến dịch Tổng Cổ Chó Săn Thỏ** nhưng lại thất bại. Lỗi là tại cà phê và quá trình lai giống chó.

Tớ nảy ý tưởng này tối qua, khi thấy Stinker gặm/âu yếm cái ThỏbiKinhtỏm - đồ nhai chơi của nó.

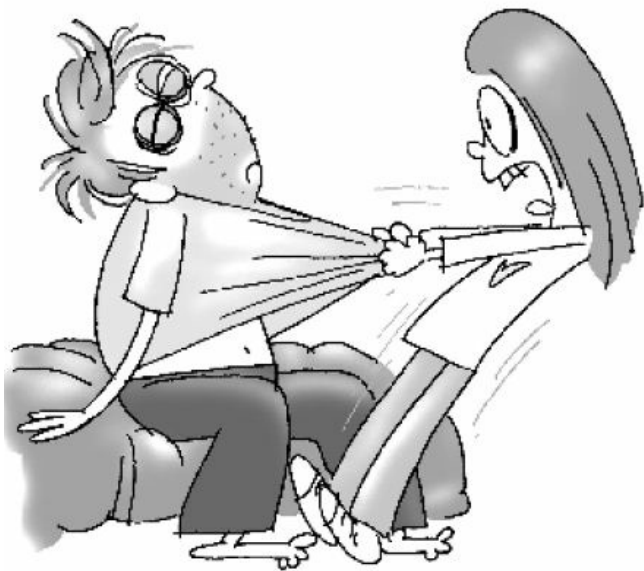
Tớ thực sự nghĩ kế hoạch này chắc chắn sẽ thành công, và nó đã được thiết kế như sau:

Khi bố mẹ tớ ngủ say, tớ đặt mấy lọ aspirin và một hộp khăn giấy Kleenex lên bàn cạnh giường mẹ. Tớ đổ hết hạt cà phê vào thùng rác, để lại cái túi rỗng trên bệ bếp. Sau đó tớ đặt lại đồng hồ báo thức của bố.

Tớ thay quần áo đi học, đeo ba lô vào rồi rón rén vào phòng bố mẹ. Sau đó tớ lay bố tớ mà nói, “Bố ơi, bố. Xem mấy giờ rồi kìa! Bố muộn rồi! Bố muộn rồi!” Tớ phải nói sao cho thật hoảng hốt không thì bố sẽ nhớ ra ngay hôm nay là Chủ nhật và bố không phải đi làm.

Việc trước tiên bố làm là nhìn mẹ tở, mẹ vẫn đang ngủ. Tở chỉ vào đống aspirin và hộp Kleenex. “Đừng đánh thức mẹ. Con nghĩ mẹ không khỏe đâu.”

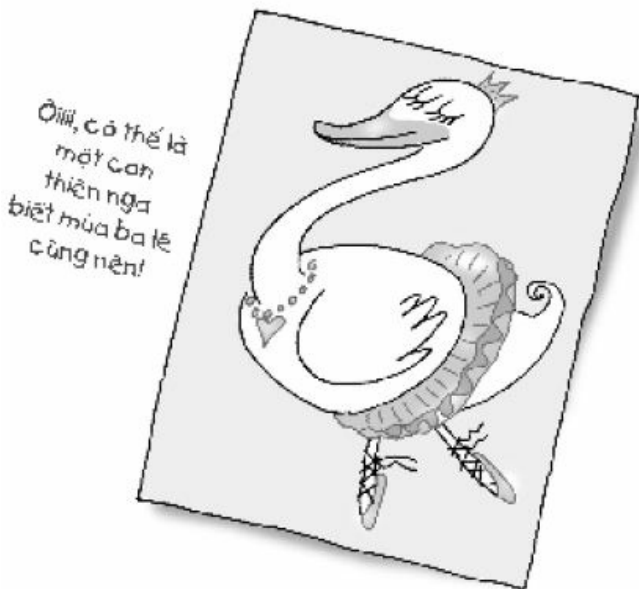
Bố quát quàng mặc quần áo rồi chạy xuống nhà. Tớ không thể để cho bố cứ lẳng xẵng ở đó, có khi lại đánh thức mẹ mất, nên tớ chỉ vào lọ cà phê: “Hết cà phê rồi: Đi làm nhanh lên, nhanh lên, bố!” Bố chạy ra ô tô, nhảy phốc vào, không để ý thấy tớ ở

ngay sau, mang con chó già béo múp Stinker ra tận đường. Bố cũng không để ý có người đã buộc cái ThôbĩKinhtởm sau cốp xe bố.

Bình thường bố đã lái xe quá nhanh rồi, nhưng vì nghĩ mình muộn làm, bố lao vọt ra đường như một quả tên lửa. Tớ tính khi Stinker trông thấy

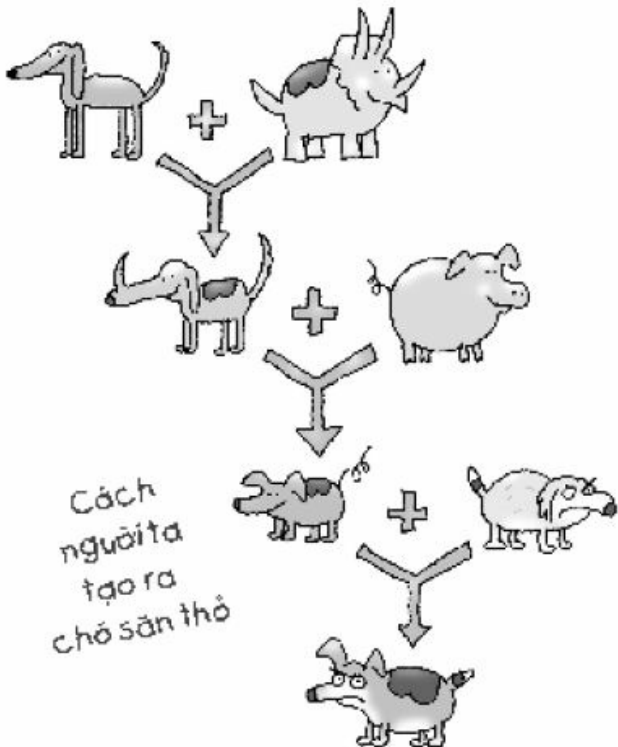
ThôbiKinhtôm vỗ cánh bay xa, nó sẽ phi theo sau cái xe một lúc, lo lắng và thở hồng hộc, cho đến khi cuối cùng nó quá mệt và để mất dấu. Rồi sẽ có ai đó nhặt được nó và trả về cho nhà tớ. Tớ tính phải đến cuối tuần nó mới về được, mà lúc đó, tớ đã được quyền nộp ảnh nai, thiên nga hay con gì đó xinh xắn cho dự án của Isabella, vì tớ chẳng còn nuôi con gì nữa - thú cưng của tớ đã bỏ trốn mất rồi.

Nhưng sau đây, tớ đoán, là quy trình lai tạo giống chó. Từ xa xưa, những người muốn tạo ra chó săn thỏ đã đi khắp nơi tìm kiếm những sinh vật giống chó săn thỏ nhất. Rồi khi hai loài giống chó săn thỏ nhất sinh chó con, họ cho tụi chó con này cưới chó

Đào Tiểu Vũ eBook

siêu-săn thỏ, cho đến cuối cùng, khi đã làm điều đó hàng tỉ tỉ lần, họ đã có được giống chó săn thỏ như chúng ta biết ngày nay.

Tớ chưa khi nào thực sự nghĩ về việc lai tạo ra chó săn thỏ là để **làm gì**. Tớ cứ tưởng chúng sinh ra để bốc mùi và gây thiệt hại, chẳng hạn như, dành cho những hộ gia đình muốn có con gì đó đào bới luống hoa nhà mình, nhưng nếu nuôi chồn thì lại lo lắng giềng phản đối.

Vậy mà hóa ra, chó săn thỏ lại được tạo ra để săn đuổi những thứ chuyển động nhanh, như cáo và - tại

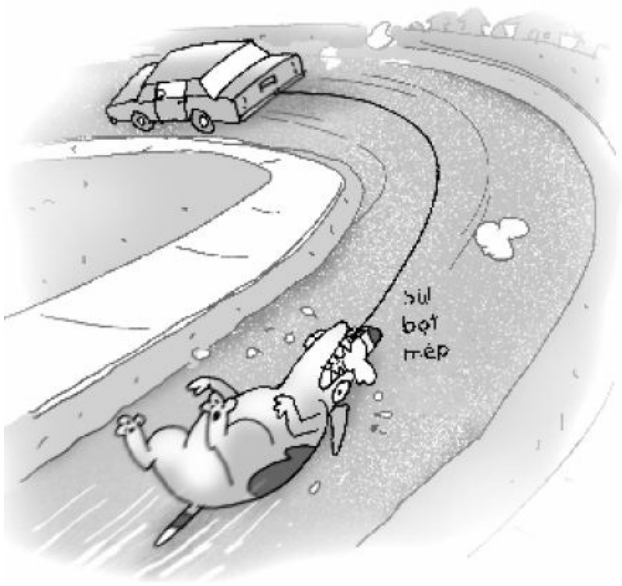
thời điểm cụ thể này - món đồ chơi được buộc vào chiếc ô tô đang chạy.

Stinker phóng nhanh hơn bất cứ lần nào tớ từng thấy nó chuyển động. Tớ hầu như không nghe nổi tiếng lốp xe bố miết trên mặt đường vì tiếng móng chân Stinker đang cào ken két trên nền xi măng. Stinker nhanh chóng đuổi kịp xe bố và ngoặt mục ngoạm lấy cái ThôbỉKinhtôm.

Và tớ được biết thêm rằng chó săn thỏ còn được tạo ra để làm việc này nữa: **Không bỏ cuộc**. Stinker sẽ không buông ThôbỉKinhtôm ra vì bất cứ thứ gì, thậm chí có bị lôi xềnh xệch sau một cái ô tô cũng chẳng sao.

May mắn thay (cho Stinker), bố chỉ đi qua một con phố hay tầm đó thì đã phải dừng lại.

Đề mua thuốc? Hay là xăng? Cả hai đều không.

Để mua cà phê. Trong máu người lớn thực ra đầy thứ này, mà bố tớ có khi lại là người nghiện nặng nhất. Vì vẫn chưa được uống ở nhà, bố sẵn lòng đi làm muộn chỉ vì một tách Starbucks quý giá. (“Cần một ít latte trong cơ thể” - câu cửa miệng của bố.)

Đào Tiểu Vũ eBook

Khi xuống xe, bố tớ nhìn thấy Stinker đang ngoạm chặt cái ThôbiKinhtôm và nhận ra, bằng cách nhìn vào thùng báo ngoài cửa hàng Starbucks, rằng hôm nay là Chủ nhật.

Khi về nhà, bố khá bực mình, nhưng tớ đã hết sức xin lỗi vì đã xáo trộn ngày giờ, thế là bố tớ chỉ gầm gừ một chút, trả con Stinker (léch thếch bản thiêu chưa từng thấy) cho tớ, rồi đi ngủ tiếp.

Như tớ đã nói, kế hoạch đã thất bại, và có lẽ tớ sẽ không tài nào tống khứ được Stinker. Nhưng khi đó, thời điểm đó, tớ đã không xét đến **Nhân tố Mẹ**.

Chiều nay mẹ đã tung ra một bất ngờ lớn với cả nhà.

Nhớ tuần trước khi có người gọi điện, mẹ đã cực kỳ phấn khích không? Người đó là cô Bruntford. Cô ấy hỏi công thức làm món thịt băm nướng của mẹ để **Cải Thiện** món thịt ở trường.

Các thầy cô đều đã biết tổng tài nấu ăn của mẹ tở. Năm ngoái, món bánh chanh mẹ mang đến hội chợ bánh gây quỹ cho trường đã khiến cả tá học sinh mất khả năng nghe trong ba ngày sau đó.

Một đứa còn nói: đến giờ
mọi thứ nó ăn đều có vị chanh

Mẹ nói mẹ đã làm một ổ thịt nướng nho nhỏ (nhớ hôm tớ ngủi thấy mùi nấu nướng nhưng mẹ lại cho cả nhà ăn pizza không?) rồi mang đến nhà cô

Bruntford. Cô B. đã ăn thử, và nhờ mẹ làm một mẻ thật lớn để đem thí điểm cho học sinh ăn vào tuần này.

Mẹ nói cô Bruntford biết bọn trẻ ghét món thịt băm nướng ở trường, và cô nghĩ mẹ có thể giải quyết vấn đề đó. Mẹ tự hào về bản thân đến nỗi bố và tớ phải cẩn thận không nói bất cứ thứ gì làm nhụt chí mẹ. Mặc dù chính tai tớ đã nghe thấy bố bí mật gọi cho đại lý bảo hiểm xem nếu mẹ gây ngộ độc thực phẩm cho cả một trường cấp hai thì họ có trả tiền bồi thường thay nhà tớ không.

Thế là mẹ dành cả ngày để làm món thịt băm nướng,

Tớ đang ở trong phòng sinh hoạt chung, cố gắng không hít thêm chút mùi thịt nướng nào nữa thì thấy Stinker đi vào bếp rồi lại đi ra. Nó cào cào cửa đòi ra ngoài. Tớ ra mở cửa, nó đi xuống vỉa hè, rồi từ từ đi xuống phố.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tớ nhìn theo cho đến khi nó khuất tầm mắt.

Khi nhìn vào bếp, tớ đã thấy điều Stinker vừa thấy. Không chỉ một vài khoanh thịt băm nướng, mà là vô số tảng thịt hình bóng bầu dục nóng hôi đang nhét đầy mọi góc ngách.

Đào Tiểu Vũ eBook

Bây giờ thì tớ đã hiểu: Stinker vừa làm một phép tính. Nó biết với mỗi khoanh thịt băm nướng này, nó sẽ phải ăn bao nhiêu thịt thừa. Khối lượng thịt thừa nó sẽ phải ngốn từ mẹ này nhiều quá sức chịu đựng.

Mẹ từng nói một ngày nào đó tớ sẽ phải biết ơn tài nấu nướng của mẹ, và mẹ đã đúng: Ngày hôm nay đây.

Stinker đã bỏ nhà ra đi!

Thứ Hai ngày 23

Nhật Ký Ngốc Xít thân mến,

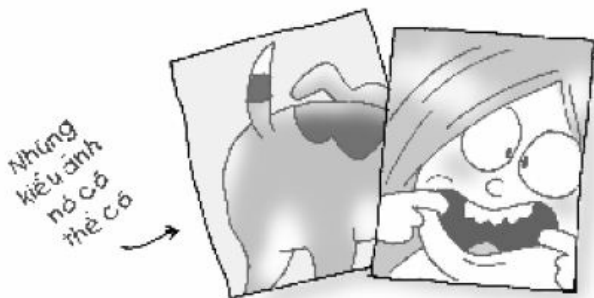
Đúng thế đấy! Stinker đã bỏ nhà ra đi, nhưng Isabella **vẫn** không tha cho tó. Nó nói luật đã ghi rõ rằng trừ phi con chó bỏ đi mãi mãi, hoặc đã được cho

Đào Tiểu Vũ eBook

đi, hoặc con chó hay con rùa được thay thế bằng một nhóc mèo con khác, nếu không thì Stinker vẫn là con chó của tớ, và cũng là nhân vật sẽ có mặt trong dự án ảnh.

Tớ hỏi có phải nó định nói “chó con” thay vì “mèo con” không, thế là nó lại phát hoảng, bảo rằng chó con hay mèo con gì cũng được, vả lại, đằng nào đám mèo con cũng không phải của nó.

Rồi nó nói thêm rằng tớ không cần đưa ảnh cho nó nữa. Nó đã có ảnh chụp tớ với Stinker rồi và dùng mấy bức này cho dự án nghệ thuật của nó cũng được.

Tớ bắn khoản liệu hôm nay có phải ngày thích hợp để nói chuyện với thầy Prince, bày tỏ một vài cảm xúc bọn tớ dành cho nhau chẳng hạn, rồi xem liệu thầy có khiến cho Isabella thôi đi được không.

Tớ định ngầm gợi ý bằng cách điêu khắc đồng khoai tây nghiền thành đầu Isabella với cái nĩa cắm vào một bên mắt.

Nhưng thầy chẳng để ý. Hôm nay thầy không đứng cạnh thùng rác nữa. Thầy Prince ở tít góc phòng trò chuyện với cô Anderson. Có lẽ đang hỏi thăm tở. Thầy thật quan tâm đến tở biết bao.

Hôm nay có lẽ Hudson cũng đã **chào** tớ, nhưng tớ chẳng mấy để tâm, vì vẫn còn đắm chìm trong câu chuyện cổ tích lãng mạn chính là cuộc đời mình, mặc dù vẫn chưa xác định được mình là Công chúa hay Con Ếch. (Bài thu hoạch truyện cổ tích cho thầy Evans có vẻ khó rồi đây.)

Ngoài ra, tớ khá đói, tớ ước mình đã ăn cái đầu Isabella chứ không tống nó vào thùng rác.

Chờ chút đã. Nghĩ lại, sao Isabella lại nuôi đám mèo con ấy nhỉ?

Thứ Ba ngày 24

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Đó cũng là điều đầu tiên tớ hỏi Isabella hôm nay. Tớ còn hỏi nó xem hàng xóm đã nhận lại mèo chưa, giờ bọn mèo có sung sướng không và hàng đồng câu hỏi khác về bọn mèo **bọn mèo BỌN MÈO.**

Thế là quá sức chịu đựng của nó rồi. Nó biết sẽ không thể nói dối tớ được. Đã đến lúc phải từ bỏ nỗ lực đó đi thôi.

Tớ đã tóm được nó
và nó biết thế

Nó bảo nó đã chột nhận ra rằng trong lớp nghệ thuật, chẳng có ai nuôi con gì xấu hơn Stinker. Trừ nó. Isabella nuôi một con rùa.

Vậy nên nó đã sử dụng sức mạnh thuyết phục của mình với bố nó, bắt bác ấy đưa nó đến trung tâm mua sắm để mua mèo con, một trong những con vật dễ thương nhất thế giới, trong mọi thời đại.

Nhưng Isabella nói chỉ trong vòng vòn vẹn một tuần sự dễ thương của mèo con đã bắt đầu mờ nhạt. Mà Isabella muốn thú cưng của mình phải **xinh** nhất trong dự án để mọi người thừa nhận nó là đứa xinh nhất khối.

Thế rồi, nó bảo bố rằng mèo con đã chạy mất, và khóc lóc thảm thiết tới khi bác ấy chịu đưa nó đi mua con khác mới thôi. (Chắc cậu vẫn còn nhớ, Nhật Ký Ngọc Xít, Isabella mà giả vờ khóc thì vô địch.)

Con mèo được thay thế cũng bắt đầu đánh mất sự dễ thương chỉ sau một tuần, nó lại thay mèo tiếp. Nó giấu mấy con thừa trong phòng cho đến khi xong vụ bài tập này.

Như vậy tớ đã tóm được nó, đúng không? Bằng giọng luật sư kiểu xin nhất từng thấy trên tivi, tớ chỉ ra rằng **RÙA** là một con vật nuôi đích thực và **đó** mới là nhân vật cần được xuất hiện trong ảnh.

Isabella liền trở lại vẻ nham hiểm và nở một nụ cười khùng khiếp. “Không,” nó nói. “Tôi qua, nhóc mèo số một và hai đã đánh chén con rùa. Tớ ân hận lắm, thật đấy, nhưng cuối cùng chuyện gì rồi cũng sẽ ổn cả thôi.”

“Nhưng với tớ thì không ổn. Không ổn với **TỚ!**”
tớ nói.

Và nó đáp trả rằng - nghe này - “Với những ba người bạn trai, sao cậu lại phải bận tâm cơ chứ?”

“**Ba người bạn trai?**” tớ nó. “Ba người bạn trai **NÀO?**”

Nó không trả lời. Nó chỉ bảo nó có những bức ảnh thậm chí còn tệ hơn của tớ và Stinker, và nếu tớ biết điều gì là tốt cho mình thì nên giữ mồm giữ miệng chuyện mấy con mèo cho đến khi dự án bài tập này kết thúc.

Isabella có nhiều anh trai, vì thế nó còn là một chuyên gia tổng tiền nữa.

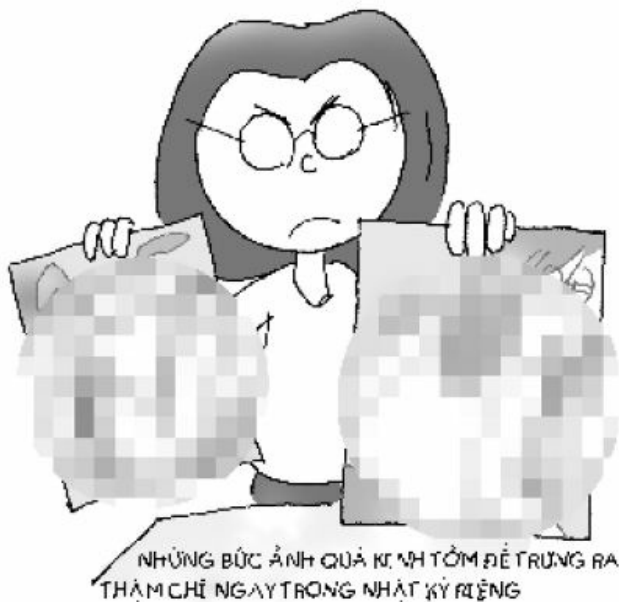

Thứ Tư ngày 25

Nhật Ký Ngốc Xít thân mến,

Hôm nay bọn tớ phải nộp dự án nghệ thuật của mình. Isabella vừa lờm tớ vừa chìa nhanh ra những bức ảnh chụp tớ và Stinker kinh khiếp hơn, chỉ để

không chế tác.

Angeline không rời mắt khỏi tờ như thể chờ tờ nói gì đó, nhưng tờ phải nói gì nữa đây? Tờ hoặc là cô

Bruntford, hoặc là Chó săn thỏ. Tớ chẳng còn gì để nói.

Hôm nay lúc ăn trưa, Pinsetti huyền thuyên với tớ quá âm ỉ nên tớ chẳng nghe được thầy Prince và cô Anderson đang nói chuyện gì, nhưng họ rúc rích cười, nên tớ nghĩ chắc là về một câu buồn cười mà tớ đã nói.

Chuyện tốt đẹp duy nhất, tớ nghĩ, là Hudson và Angeline đang ngồi ăn với nhau. Tớ thật biết ơn con bé đã cướp cậu ấy khỏi tay tớ - dù khi viết điều này, tớ vẫn không thể tin rằng mình nói thế. Hiển nhiên là, tớ rút lại câu đó...

Nhưng tớ nghĩ điều này cho thấy tớ đã nghiêm túc ra sao khi bắt thầy Prince đau đớn đợi chờ cho tới khi tớ lớn.

Có lẽ trong lúc chờ đợi
thầy có thể tạc tượng tốt từ mọi thứ...

Thứ Năm ngày 26

Nhật Ký Ngốc Xít thân mến,

Đào Tiểu Vũ eBook

Cô Bruntford và món thịt băm nướng của mẹ tớ đã trở lại!

Ai cùng biết ngày này sẽ tới. Nhưng điều tớ không ngờ là mẹ cũng xuất hiện. Khi mẹ cậu bất ngờ xuất hiện ở trường, cậu sẽ nghĩ nhà mình vừa cháy hoặc mẹ vừa đọc nhật ký của cậu xong.

Nhưng chỉ là mẹ tớ phần khích muốn xem bọn nhóc ở trường thưởng thức món thịt ấy thôi. “Mẹ đã bảo một ngày nào đó con sẽ phải biết ơn tài nấu nướng của mẹ mà,” mẹ nói.

Bọn nó vừa mới ngồi xuống bàn ngon ngon món thịt băm nướng của mẹ thì cô Anderson lả lướt bước vào căng tin và bắt đầu treo lên các bài tập dự án ảnh. Sự xấu hổ sẽ kinh khủng lắm đây. Tớ bắt đầu tự hỏi không biết những bác sĩ trị liệu đầu tiên của mình trông sẽ như thế nào.

Nhưng rồi một đứa thét lên như thể có cái gì vừa đâm vào trong miệng nó.

Đó là món thịt băm nướng!

Đào Tiểu Vũ eBook

Một đứa khác vừa ôm miệng vừa chạy ra khỏi căng tin, rồi một đứa nữa. Trông mẹ thật đau khổ, nhưng cô Bruntford thì khoái trá không để đâu cho hết. Khoái trá cực kỳ.

Khoái trá như thể cô đã lên kế hoạch vụ này từ đầu đến cuối...

Rồi mọi chuyện đều trở nên rõ ràng với tớ. Khi đám học sinh bị món thịt làm cho phát bệnh dần rời

sạch khỏi căng tin, tớ nhận ra âm mưu nham hiểm của cô Bruntford cực giống kế hoạch biến mình thành xinh đẹp hơn của Isabella: **BẰNG PHƯƠNG PHÁP SO SÁNH.**

Giải pháp của cô Bruntford là cho bọn học sinh ăn một món thịt băm thậm chí còn tệ hơn món trước. Bằng cách đó, theo cô, món thịt băm nướng ở trường sẽ có vẻ bớt kinh hơn **KHI ĐEM RA SO SÁNH.**

THỊT BĂM NƯỚNG
Ở TRƯỜNG

THỊT BĂM NƯỚNG
CỦA MẸ

Giờ thì căng tin đã tịnh không còn đĩa nào, trừ
tớ và Angeline - những đứa chưa đụng đến thịt băm
nướng. Angeline bước thẳng tới chỗ trưng bài tập dự
án của Isabella, giật phắt tấm ảnh của Stinker xuống,
và lôi ra từ trong túi một bức ảnh khác thay vào.

Đó là ảnh một con chó săn thỏ xinh đẹp, lông
lẫy, được chăm sóc hoàn hảo như vẫn thấy trên bìa

tạp chí *Chó săn thỏ Mỹ*.

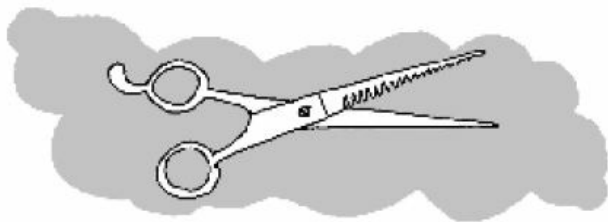
“Đây mới là Stinker,” nó nói.

“Tôi qua tứ thấy nó lang thang gần mấy cái
thùng rác trước cửa nhà. Trông nó hơi bản thủ nên
tớ tắm gội cho nó một chút. Cậu có tin không, trông
Đào Tiểu Vũ eBook

nó như vừa bị tha tội xềnh xệch xong vậy.”

“Đầu tiên tớ xoa nước khoáng ấm lên khắp người nó, rồi mát xa tiếp với một chút dầu gội đầu dịu nhẹ dành cho trẻ em. Tớ thoa một lớp kem lót tăng cường protein chiết xuất từ cây lô hội lên mặt và đầu nó, rồi từ từ thoa dung dịch bóng lông không chứa dầu dọc sống lưng nó. Tớ thoa lên chân nó một loại dầu thảo mộc, tất nhiên, rồi phẩy lên chỏm đuôi nó chút gel tẩy màu để làm nổi bật hơn màu trắng. Sau đó tớ bôi cho nó một loại dầu dưỡng có thành phần được thay đổi một chút cho phù hợp với lông chó, rồi tỉa lông cho nó bằng chiếc kéo cắt tóc bằng bạc mà tớ mua trên eBay. Loại kéo này chỉ được sản xuất có sáu chiếc, trong đó năm chiếc chưa từng lọt ra ngoài Hollywood.

“Tớ nghĩ ảnh nó trông thế này mới phải. Giờ nó đang ở nhà tớ. Cậu có thể đến đón nó về bất cứ lúc nào.”

Nó đưa cho tớ bức ảnh kinh khủng chụp Stinker mà nó vừa giật xuống. Bức vừa dán lên đã chụp lại một **Khoảnh khắc Lột xác Hoàn toàn.**

Tớ sóc toàn tập. Tớ hỏi Angeline nó học kỹ thuật làm đẹp cho chó ở đâu vậy.

“Lông chó cũng như tóc người thôi mà, thật đấy. Thực ra thì tóc tớ y như lông của Stinker vậy. Có khi còn tệ hơn, như tóc mẹ tớ ấy.”

“Mẹ tớ chăm sóc tóc kém như mẹ cậu nấu ăn dở vậy. Hồi tớ còn bé, ai cũng chế nhạo tớ. Thật là kinh khủng. Tớ phải học cách tự chăm sóc tóc mình. Tớ

tham khảo sách vở, nghiên cứu tạp chí. Thậm chí tớ còn sắm soi cả tóc những người ngồi trước tớ trong rạp chiếu phim. Tớ học hỏi mọi thứ có trên đời. Nếu tớ không tự chăm sóc lấy tóc, nó sẽ y chang tóc mẹ tớ cho mà xem.”

Tớ bắt đầu cảm thấy thực sự thương Angeline.

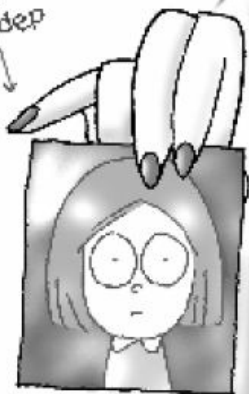

“Nhưng ở mẫu giáo có một đứa,” Angeline nói tiếp, “đã không chế nhạo tớ.” Nó chỉ vào tấm ảnh chụp cô Bruntford hồi bé trong đồng ảnh dự án của bọn tớ.

“Cô Bruntford à?” tớ hỏi.

Angeline giật tấm ảnh xuống và đưa cho tớ. “Ừ, phải rồi. Tớ không thể tin là cậu để cho trò đùa đi xa thế này,” nó nói. “Tớ cứ tưởng cậu sẽ nhận ra ngay chứ.”

Móng tay
được cắt tỉa
tuyệt đẹp

Tớ đọc chữ viết đằng sau bức ảnh. Bằng nét chữ vụng về của trẻ con mẫu giáo, nó đề: “Jamie tặng Annie.”

Jamie
tặng
Annie

Đây là chữ tó. Không phải là ảnh chụp cô Bruntford hồi còn bé. Đây là **TÓ!!!!**

Đột nhiên, tó thấy mẹ của Angeline **ĐÚNG LÀ** trông quen quen. Có lẽ tó **đã từng** gặp bác ấy. Và hồi xa xưa đó, tóc Angeline, chẹp, trông kinh y như tóc mẹ nó vậy.

Tó đã **tặng** Angeline tấm ảnh chụp tó hồi mẫu giáo, và nó đùa tó đó là cô Bruntford. *Angeline đang trêu tó!!!!*

“Bọn mình từng học chung mẫu giáo,” tó nói, lặng cả người.

“Ừ,” nó nói. “Cậu nhớ lại rồi nhì. Hồi đó tó còn không nói được tên ‘Angeline’ cho ra hồn nữa. Tó gặp vấn đề về phát âm mà. Nên đi đâu tó cũng bảo tên mình là Annie. Mùa hè đó tó chuyển nhà, nên sau đó học ở trường tiểu học khác. Đó là lý do tại mình không gặp lại nhau mãi tới khi học trường cấp hai này.”

Tức là, tớ với Angeline từng chơi với nhau hồi mẫu giáo à? Thực sự tớ chẳng còn nhớ tí gì hồi mẫu giáo.

Angeline lại ngồi xuống và bắt đầu ăn món thịt băm nướng.

“Cậu đang ăn món thịt băm mẹ tớ nướng đây hả?” tớ hỏi nó, và nó chỉ nĩa vào mẹ tớ, mẹ đang ngồi một mình buồn thiu ở một góc, nhìn chăm chăm vào đồng thịt băm nướng còn nóng hổi bị từ chối.

Tớ cũng ngồi xuống và bắt đầu ăn. Tớ phải cảm ơn mẹ. Món thịt băm nướng này đã đưa Stinker đến với Angeline, người đã thay da đổi thịt nó, và khiến bọn học sinh biến sạch khỏi phòng ăn trưa đủ lâu để bọn tớ gỡ tấm ảnh Bé Bruntford xuống.

Nó có thể ăn rất kinh, nhưng ai có thể làm được tất cả những điều này nếu không phải là món thịt băm nướng của mẹ?

Chuông reo, và lúc rời khỏi căng tin, tớ dán bức ảnh chụp Stinker vào chỗ trước đó là ảnh Bé Bruntford. Mẹ cố gắng tỏ ra không bằng lòng, nhưng mẹ thâm cảm ơn.

Hôm nay thật là một ngày bận rộn, NK Ngọc Xít ạ, nhưng vì bài thu hoạch về truyện cổ tích đến mai là hết hạn, nên tốt hơn hết tụi mình ngừng “buôn” thôi, để tớ còn bắt đầu làm bài.

Cô Bruntford

Thứ Sáu ngày 27

Nhật Ký Ngốc Xít thân mến,

Hôm nay thầy Evans bắt tớ thuyết trình bài thu hoạch đầu tiên, như thường lệ. Tớ nói với thầy tớ đã làm thu hoạch về một vài truyện cổ tích khác nhau.

Đào Tiểu Vũ eBook

Trước tiên, tớ nói về mụn phù thủy trong *Nàng Bạch Tuyết*, và cách mụn dùng quả táo hạ độc Bạch Tuyết để trở thành người xinh đẹp nhất, trong khi dùng một khoanh thịt băm nướng độc cũng dễ dàng không kém. Truyện cổ tích luôn nhắc nhở rằng quanh chúng ta vẫn nhan nhản những người xấu xa quỷ quyệt.

Nhưng truyện cổ tích thường ngắn, và thường không nhắc đến những điều hiển nhiên, như là, ai sẽ gội đầu cho Công chúa Tóc dài sau khi Hoàng tử đâm cả đôi ủng đầy bùn lên mái tóc? Còn ai vào đây nữa: Chính nàng.

Ai cũng nghĩ những nàng Công chúa trong chuyện cổ tích có được vẻ đẹp thật dễ dàng, nhưng vài người trong số họ ban đầu chỉ là những cô Vịt con Xấu xí, và nhiều con thiên nga rớt cuộc cũng trở thành Vịt con Xấu xí. Máy cô tiên có thể làm thế với thiên nga, cậu biết rồi đấy.

Vịt con xấu xí lớn lên thành con vịt xấu xí

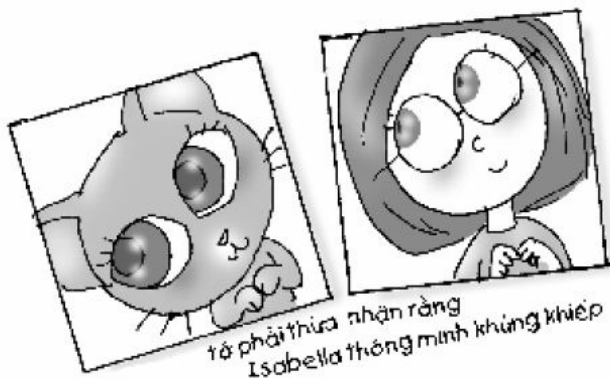
Và rồi, khi kết thúc bài thu hoạch, tớ nhìn thẳng vào Isabella, nói rằng Hansel và Gretel đã phạm một sai lầm với vụn bánh mì. Suýt nữa họ đã bị ăn thịt vì sơ suất này, nhưng họ luôn bên nhau và đã lành lặn chạy thoát khỏi khu rừng. Isabella hiểu tớ muốn nói gì.

Nhưng tớ phải thừa nhận rằng, tớ không chắc mình đã từng thực sự hiểu câu chuyện **Hoàng tử Éch**.

Thầy Evans chỉ găm gù một chút, có nghĩa là tớ sẽ nhận được điểm B. Đến bữa trưa, tớ và Isabella làm lành, thật là tốt, vì có lẽ thầy Prince đã ra đi mãi

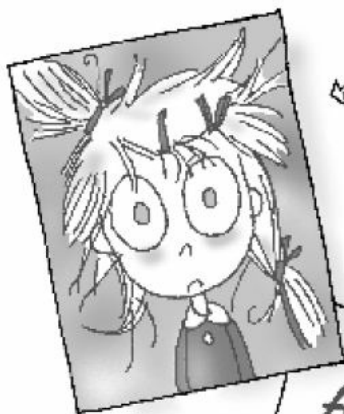
mãi, và giờ cô Bruntford đã trở lại. (Tớ chết đây!) Tớ chắc rằng thầy sẽ viết thư cho tớ khi ổn định công việc mới.

Tớ thừa nhận với Isabella là nhóc mèo con của nó là thú cưng xinh xắn nhất trong đồng ảnh, và nó nói trông Stinker chưa bao giờ hoành tráng hơn.

Tớ kể với nó chuyện Angeline. Isabella không tin là tớ và Angeline đã biết nhau từ hồi mẫu giáo. Cho đến khi tớ kể chuyện tới qua, sau khi làm xong
Đào Tiểu Vũ eBook

bài thu hoạch, tờ đào bới đồng đồ linh tinh từ hồi học trường cũ và tìm thấy một tấm ảnh. Chữ viết đằng sau không đọc nổi, nhưng tờ thực sự nghĩ đó là Angeline.

← **MẶT TRƯỚC:**
Tớ nghĩ đây là
Angeline hồi
mẫu giáo

Đây là
những gì
nó viết
ở mặt sau →

Tớ nhận Angeline mai sẽ qua nhà nó đón

Stinker, thế là nó bảo sẽ làm tóc cho tớ nếu tớ muốn.

Nghĩ mà xem: Chuyện này cũng giống như
**Einstein đề nghị giúp cậu làm bài tập toán
vậy.**

Hoặc như mẹ tôi dạy
nghệ thuật đầu độc
hồ bơi riêng cho cậu

Hoặc như thầy Prince
dạy cách trở nên
đẹp trai (NVC?)

Hoặc như mẹ 'vì phu huynh
bất kỳ dạy dỗ
máy đưa con hư

Blah Blah
Blah

Thứ Bảy ngày 28

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Vậy là tờ dán bức ảnh mẫu giáo của Angeline vào nhật ký rồi mang qua nhà nó hỏi bức ảnh này có đúng là nó không. Nó bảo đúng, và vô cùng thích thú khi biết tờ viết nhật ký vì nó cũng vậy.

Tớ thì nghĩ mình ngạc nhiên khi thấy
nhà Angelne KHÔNG hề đầy nhóc
ngựa thần một sừng màu hồng
hào nhoáng như mong đợi

Nhưng rồi nó hỏi nó đọc nhật ký của tớ được không.

Ngại phết, đúng không? Vì thi thoảng tớ cũng

viết vài thứ khó chịu về Angeline, nhưng tớ lại **RẤT** muốn nó làm tóc cho tớ. Thế là tớ bảo tớ sẽ cho nó đọc mấy bài thơ mà thầy Prince đã gửi, và chuyện thành thế này:

Angeline hơi giật mình, nó đọc bài đầu tiên và tủm tỉm cười. Rồi nó đọc bài thứ hai, cười toe toét.

“Không phải thầy Prince gửi đâu,” nó nói.

“Sao cậu lại nói thế?” tớ hỏi, tức tối, nhưng không đủ tức tối để bỏ đi một nhà tạo mẫu tóc.

“Tớ có **vô số** thư từ thơ thần, Jamie ạ. Tớ có thể nhận ra chữ viết tay của tất cả bọn con trai trong trường. Những dòng này là do Mike Pinsetti viết. Thấy không? **M.P.** không phải là viết tắt của **Mr. Prince**, nó là viết tắt của **Mike Pinsetti**.

Trong một thoáng, tớ có lẽ mình đang ném vị thịt băm nướng hôm qua.

“Cậu thấy đấy, khả năng đặt biệt danh của Pinsetti có hai mặt. Nó còn là một nhà thơ hay nữa. Tóm lại là nó giỏi dùng từ ngữ.”

Phải, đúng là vị thịt đó rồi.

“Ngoài ra, thầy Prince đang hẹn hò với cô Anderson. Ban đầu tớ cho rằng thầy nghĩ cô Anderson hơi già so với mình, nhưng bức ảnh cô ấy trong dự án nghệ thuật của tụi mình có lẽ đã khiến thầy đổi ý.”

Quý tha ma bắt mấy người biết tạo dáng!

Cô Anderson

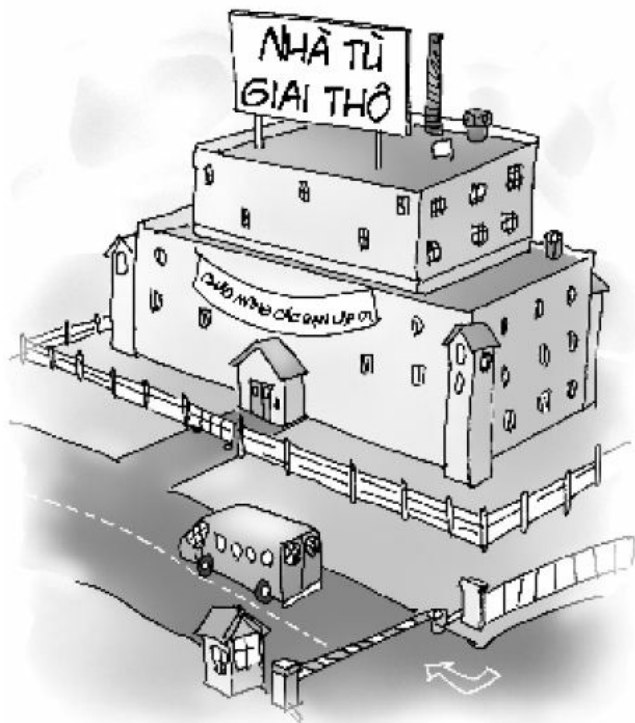

Ngày ấy

Bây giờ

“Và nhân tiện, Jamie, nếu cậu thực sự nghĩ có thầy giáo hay một anh già nào đã gửi bài thơ như thế này cho cậu, anh ta đáng bị nhốt vào Nhà tù Giai Thô. Cậu đang học **cấp II** mà. Nói thật đấy. Cậu nên biết điều này mới phải.”

Tớ không biết phải nói gì. Angeline nói đúng. Tớ

yếu ớt lạt qua bài thơ thứ ba và, khi Angeline đọc nó, nét mặt con bé hoàn toàn thay đổi.

“Nhận lấy con chó của cậu rồi biến đi,” nó nói.
Đúng thế đấy.

“Biến đi?” tớ nói.

“Biến đi. Không cắt tóc. Không tạo kiểu. Không nhuộm highlight. Không hấp. Không làm mượt. Không dưỡng xả, và chắc chắn không **GỘI ĐẦU THEO VÙNG** gì nữa!” Nó đưa Stinker cho tớ và tổng cả hai bọn tớ ra khỏi nhà, tớ cũng không biết tớ với chó ai thất vọng hơn ai.

“Angeline, sao lại thế?” tớ nói. “Tớ đã làm gì nào?”

“Bài thơ đó,” nó nói. “Cái bài dở tệ ấy. Đó là chữ

của **Hudson**. Cậu nghĩ tớ sẽ làm tóc cho cậu để cậu giành được Hudson sao?”

Rồi nó đóng sầm cửa lại.

Vậy là **CÓ** vụ **Gọi đầu Theo vùng thật!** Cậu có tưởng tượng ra tớ đáng lẽ đã trở nên xinh đẹp như

thế nào không?

Chủ nhật ngày 29

Nhật Ký Ngọc Xít thân mến,

Sáng nay tớ buôn chuyện điện thoại với Isabella và nó bảo chuyện Angeline giấu giếm công nghệ làm tóc chúng tớ có thể trước đây tớ đã **đúng**: Các cô gái xinh đẹp **ĐÚNG LÀ** nguyên nhân của mọi rắc rối trong truyện cổ tích. Những cô gái đẹp, và sự ghen tị.

Isabella nói lý do nó cố làm dự án ảnh bằng được vì nó ghen với tớ. Mấy tuần trước, khi tớ cố thí nghiệm Gội đầu Theo vùng phiên bản của mình lên Hudson và bị thầy Evans lôi đi, tớ đã không thấy được phản ứng của cậu ấy. Isabella trông thấy **tình**

yêu thuần khiết trào ra khỏi tai Hudson. Phương pháp Gọi đầu Theo vùng đã có tác dụng.

Nhưng không phải vì tớ đã bỏ bùa hương cậu ấy.
Chỉ Angeline mới có thể dạy tớ cách chuẩn để làm
việc này. Đó là bởi Hudson thấy tớ **buồn cười**.

Sau đó, khi Isabella trông thấy tình yêu trào qua cả tai Pinsetti, và còn tưởng thầy Prince đang gửi thơ cho tớ, nó không thể ngăn được mình nữa. Isabella biến thành **Nữ hoàng Xấu xa Trả thù vì Ghen tị**.

Sau khi gác máy, tớ cố hiểu toàn bộ câu chuyện

Đào Tiểu Vũ eBook

Hoàng tửẾch.

Tớ là Con ếch với thầy Prince, còn thầy ấy lại là Hoàng tử với cô Anderson. Tớ là Con ếch với Hudson, rồi thành Công chúa, rồi lại biến thành ếch. Có vẻ như tớ **vừa là** Công chúa *vừa là* Con ếch.

Lát sau, chuông cửa reo và tớ thấy một bức thư
trên hiên nhà. Tớ mở ra xem, thấy bên trong có một
Đào Tiểu Vũ eBook

bài thơ:

ĐÔI MẮT EM

Tấm hình em tôi thấy trên tường
Đường như biết thời miên
Tôi thấy trái tim em hiện diện
Dịu dàng sau đôi mắt nâu trong.

M.P.

Và lúc đó tớ biết mình thực sự là Công chúa. Tớ là Công chúa với Pinsetti. Dĩ nhiên, chỉ là với Pinsetti, nhưng ít nhất **TỚ CŨNG ĐÃ LÀ MỘT CÔNG CHÚA TRỌN VẸN.**

Nhưng rồi tớ đọc lại bài thơ. Mắt tớ đâu có màu nâu. Chẳng ai trong gia đình tớ có mắt màu nâu cả.

Khi lật phong bì lại, tớ thấy địa chỉ người nhận là Stinker. Tớ đoán kiệt tác Angeline tạo ra trên người Stinker đã gợi cảm hứng cho Pinsetti viết nên bài thơ này. Nghĩ đến trước đây con chó đã xấu xí thế nào, tớ cho rằng nó mới chính là Hoàng tửẾch duy nhất của toàn bộ câu chuyện cổ tích ngớ ngẩn này. Và nếu tớ phải nhường ngai vàng cho ai đó, thì có lẽ nó là nhân vật xứng đáng nhất.

1. Peavey hoặc peavy – phát âm “pi-vi” – một công cụ để làm với gỗ cây, đầu sắt nhọn như của chiếc xà beng, tay cầm dài bằng gỗ, ở đầu lại có thêm một vòng sắt để móc và đẩy thân cây gỗ. Xin coi hình vẽ trong từ điển Webster. (ND chú thích).

Hiệp hội thể thao Các trường đại học trong nước.

Cục Quản lý ô tô.

Pierre Auguste Renoir (1841-1919): Họa sĩ nổi tiếng của Pháp, thuộc trường phái ấn tượng.

Hiệp hội Bóng rổ Quốc gia.

Yonkers: Thành phố ngoại vi thành phố New York về phía Bắc, ven sông Hudson.

Steve McQueen (1930-1980): Diễn viên điện ảnh Mỹ, đã sáng tạo nên những nhân vật cô đơn lắm lý, mạnh mẽ và nổi tiếng vì những pha nguy hiểm.

NYPD: Sở Cảnh sát New York.

Thương hiệu của các bản nhạc nền thường phát tại nhà hàng, thang máy... và các nơi công cộng khác.

The Clash: Ban nhạc punk rock của Anh, thành lập năm 1976 và giải tán năm 1985. Là một trong các ban nhạc có ý nghĩa và năng động nhất trong dòng nhạc rock.

Thổ dân Bắc Mỹ, ban đầu định cư ở thung lũng sông Hudson, ngày nay nhiều người Iroquois sinh sống tại các khu vực thành thị.

Đào Tiểu Vũ eBook

Stevie Ray Vaughan: Ca sĩ và nhạc công guitar nổi tiếng của Mỹ, là siêu sao trước khi tử nạn trong vụ rơi máy bay năm 1990.

Nhân vật chính trong bộ phim cùng tên của đạo diễn Mỹ Steven Bochco (sinh năm 1943).

Một loại ma túy tạo cảm giác kích thích và giải toả ức chế, công thức $C_{11}H_{15}NO_2$.

Một trong những chương trình truyền hình được hâm mộ nhất của Nữ hoàng Truyền hình Mỹ Winfrey Oprah, bắt đầu từ năm 1996. Mỗi năm vài lần, chương trình này tập trung vào cuốn sách do Winfrey chọn.

Cục Điều tra Liên bang Mỹ.

Cục Rượu, Thuốc lá và Súng.

Davis Letterman (sinh năm 1947): Ngôi sao truyền hình Mỹ, dẫn chương trình giải trí và thảo luận giờ khuya từ năm 1982.

Martha Stewart (sinh năm 1941): Nữ doanh nhân Mỹ, trả lời những câu hỏi về giải trí, nấu ăn trong chương trình The Early Show trên truyền hình.

Oprah Winfrey: Sinh năm 1954, ngôi sao truyền hình Mỹ, đã giành nhiều giải Emmy. Yếu tố thành công chính trong các chương trình của Oprah là khả năng kết nối tuyệt vời, đầy cảm xúc của bà với khách mời.

Thương hiệu của một loại vải tổng hợp mỏng và bền.

Đào Tiểu Vũ eBook

Diễn viên điện ảnh Mỹ.

Đội Phản ứng nhanh.

Hội đồng Trọng tài.

Liên đoàn Dân chính.

Hội Ireland.

Ủy ban Kiểm soát ma túy.

Bộ Tư pháp.

Cục Điều tra Liên bang.

Ủy mị, cỗ lỗ sĩ.

Trong truyện cổ tích, nàng tiên mỗi lần lấy đi một cái răng sữa lại để một món tiền hoặc quà dưới gối cho trẻ em.

Cực bắc của thành phố New York.

Công ty âm nhạc đặt trụ sở tại Detroit, rất nổi tiếng trong các thập kỷ 1960 và 1970, chuyên về các loại nhạc pop, soul và nhà thờ.

Lance Armstrong (sinh năm 1971): Vận động viên đua xe đạp nổi tiếng của Mỹ, là người lập kỷ lục 17 lần giành giải quán quân tại cuộc đua Tour de France.

Cầu thủ bóng đá nổi tiếng của Mỹ.

Trùm mafia, nhân vật chính trong tiểu thuyết Bố già của Mario Pulzo và bộ phim nổi tiếng, cùng tên của đạo diễn Francis Ford Coppola. Diễn viên Marlon Brando giành giải Oscar Nam diễn viên xuất sắc nhất vì vai này.

Đào Tiểu Vũ eBook

Một trong hai thương hiệu máy tính xách tay đầu tiên, nổi tiếng của Mỹ trong thập niên 1990.

Diễn viên Mỹ, đóng vai trung uý trong phim Viên trung uý tha hóa (năm 1992).

Julia Child (1912-2004): Chuyên gia nấu ăn, là tác giả và đạo diễn truyền hình Mỹ. Bà dạy nấu các món ăn Pháp qua sách vở và các chương trình truyền hình.

Nữ diễn viên điện ảnh nổi tiếng của Australia, sinh năm 1967, từng hai lần giành giải Quả cầu vàng và giải Oscar về diễn xuất.

Tổng thống Mỹ đương nhiệm.

Calvin Klein: Nhà thiết kế thời trang nổi tiếng của Mỹ, sinh năm 1942

Robert Frost (1874-1963): nhà thơ Mỹ, người đã tôn vinh phong cảnh đồng quê New England và ngôn ngữ New England.

Frank Borman, một trong bốn phi hành gia trên con tàu vũ trụ Apollo 8 của Mỹ, phóng ngày 21 tháng Mười hai năm 1968.

Phim của đạo diễn Wiseman, công chiếu năm 1969.

Món bánh của Mexico, nhồi phô mát, thịt... rồi nướng. Bà (tiếng Ý trong nguyên bản).

Loại rượu vang của miền Trung nước Ý.

Ông (tiếng Ý trong nguyên bản).

Đào Tiểu Vũ eBook

Vàng, phải (tiếng Ý trong nguyên bản).

Vùng bắc Ý, trung tâm văn hoá thời Phục hưng.

Frank Sinatra (1915-1998): Ca sĩ, diễn viên điện ảnh Mỹ gốc Ý, là một trong những nghệ sĩ nổi tiếng nhất trong thế hệ ông.

Norman Rockwell (1894-1978): Họa sĩ Mỹ.

Khu vực phía tây Manhattan, New York, nổi tiếng vì nhiều studio và gallery nghệ thuật.

Cà phê sữa sủi bọt, thêm sôcôla bột hoặc quế.

Bảo tàng Mỹ thuật do anh em nhà công nghiệp và hảo tâm Guggenheim thành lập năm 1939 ở New York.

MOMA: Bảo tàng Mỹ thuật Hiện đại ở New York (Các chú thích của người dịch).

Cancún: Khu nghỉ dưỡng trên bờ biển đông bắc Quintana Roo, Mexico.

Tạm dịch: Nước nhà dù hưng thịnh hay suy vong thì người đàn ông bình thường cũng phải có trách nhiệm.

Nghệ nhân nổi tiếng trong lĩnh vực bình thư - kể chuyện dài, một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc.

Trương Tín Triết (1967) ca sĩ nổi tiếng người Đài Loan.

Trong tiếng Trung, từ “gà” có nghĩa bóng là gái bán hoa.

Bậc tiểu học của Trung Quốc từ lớp 1 đến lớp 6, bậc THCS từ lớp 7 đến lớp 9.

(1) : Cổ Hoặc Tử (tạm dịch: Đứa nhóc hư) là bộ truyện

Đào Tiểu Vũ eBook

tranh của Hồng Kông.

(2) : Tên một loại nước ngọt đóng chai sản xuất vào những năm 1980 ở Trung Quốc.

(3) : Tứ đại thiên vương là tên gọi thân mật của những người hâm mộ dành cho 4 ca sĩ, diễn viên Hồng Kông trẻ nổi tiếng cuối thập niên 1980 - đầu thập niên 1990; gồm Trương Ngọc Hữu (hát hay nhất), Quách Vũ Thành (nhảy đẹp nhất), Lưu Đức Hoa (diễn xuất hay nhất), Lê Minh (Phong độ, đẹp trai nhất).

(4) : Tiểu hồ đội gồm ba thành viên Ngô Kỳ Long, Trần Chí Bằng và Tô Hữu Bằng, là ban nhạc nổi tiếng của Đài Loan cuối thập kỉ 80, đầu thập kỉ 90 thế kỉ XX.

(5) : Cuộc thi tiếng hát truyền hình hay thần tượng âm nhạc dành cho nữ sinh do đài truyền hình Hồ Nam tổ chức từ năm 2004 đến 2006.

Chu Hoa Kiện (1960) là một ca sĩ trong làng nhạc Hoa ngữ Hồng Kông.

Một loại hormone do cơ thể sản xuất ra khi bạn sợ hãi, tức giận hay thích thú, cái mà làm cho nhịp tim đập nhanh hơn và cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại sự nguy hiểm.

Nữ nhà văn chuyên sáng tác dòng tiểu thuyết tình cảm của Đài Loan.

Là một loại rượu vang được lên men từ quả nho hoặc

Đào Tiểu Vũ eBook

nước quả nhỏ, ngoài ra còn có thể được làm từ một số loại trái cây khác.

Saint Seiya là bộ tranh truyện nổi tiếng của tác giả Masami Kurumada (Nhật Bản).

Còn có tên là Bạch quả là loài cây thân gỗ duy nhất còn sinh tồn trong chi Ginkgo, họ Ginkgoales.

Ban liên lạc là một bộ phận quan trọng của Hội sinh viên trong các trường đại học ở Trung Quốc. Nhiệm vụ chính của ban liên lạc là liên lạc với các tổ chức, đơn vị bên ngoài để xin tài trợ kinh phí cho Hội sinh viên và các hoạt động của hội.

Trần Tầm phiên âm tiếng Trung là Chen Xun.

Lão xá (1899 - 1966), tên thật là Thư Khánh Xuân, tự Xá Dư, là một nhà sáng tác tiểu thuyết và kịch của Trung Quốc. Đề tài khai thác chủ yếu của ông là viết về học sinh, trí thức và thị dân ở Bắc Kinh. Trà Quán là một trong hai tác phẩm nổi tiếng nhất của ông.

Nữ nhà văn chuyên sáng tác dòng tiểu thuyết tình cảm của Đài Loan.

Trung Quốc có tục lệ sờ khi đá đầu năm để tránh mọi bệnh tật, trừ tà.

Hay chính là Tân Tây du kí là một cặp hai phim Hồng Kông của đạo diễn Lưu Trấn Vĩ phỏng theo bộ tiểu thuyết kinh điển Tây du kí của nhà văn Ngô Thừa Ân,

Đào Tiểu Vũ eBook

cả hai bộ phim đều được công chiếu năm 1995 và nhận được phản ứng tích cực từ cả công chúng và giới phê bình.

Vương Phi (1969) là một nữ ca sĩ, nhạc sĩ, diễn viên, người mẫu của Hồng Kông. Cô là một thần tượng tại khắp Trung Quốc, Đài Loan, Hồng Kông, Singapore, Malaysia, Indonesia, Nhật Bản và nhiều quốc gia khác. Châu Huệ Mẫn (1967) là ca sĩ, diễn viên được yêu mến ở Hồng Kông.

Nàng công chúa có sức mạnh thần kì trong một bộ phim hoạt hình của Mĩ được công ti Filimation sản xuất năm 1985.

Là ca sĩ nhạc pop Trung Quốc. Cô nhanh chóng nổi tiếng khi giành giải quán quân trong cuộc thi Super Girls năm 2005.

MC nổi tiếng của đài truyền hình Trung ương Trung Quốc.

Vị thuốc Bắc dùng để giải nhiệt, tiêu độc, phòng bệnh. Trích trong câu thơ “Tặng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước Vu Sơn bất thị vân” của nhà thơ Nguyên Chấn, ý muốn nói rằng đã yêu một người sâu sắc thì rất khó có thể quên.

Tên Phương Hồi phiên âm tiếng Trung là Fang Hui, Thảm Hiếu Đường phiên âm tiếng Trung là Shen Xiao

Đào Tiểu Vũ eBook

Tang.

Nhân vật võ hiệp truyền thuyết sống ở cuối nhà Minh, đầu nhà Thanh của Trung Quốc.

Rau thì là có âm Hán Việt là hồi hương.

Jeanne d'Arc (1412 – 1431) là một nữ anh hùng người Pháp trong cuộc Chiến tranh Trăm năm giữa Pháp và Anh. Ngày 16 tháng 5 năm 1920, Jeanne d'Arc được Giáo hoàng Biển Đức XV chính thức phong thánh và là thánh quan thầy Giáo hội nước Pháp.

Một loại rượu truyền thống uống trong dịp Giáng Sinh làm từ rượu vang đỏ pha với nhiều loại gia vị khác nhau và đun nóng lên.

8\ Fred, Wilma, Barney là các nhân vật trong series phim hoạt hình lấy bối cảnh thời đồ đá The Flintstones (từng được chiếu ở Việt Nam với tên Gia đình Flintstones).

9\ Obi-Wan Kenobi, Darth Vader: Các nhân vật trong Star Wars.

10\ Ở đây chơi chữ 'partially absent' - có nghĩa là nghỉ nửa buổi, trong trường hợp này còn có thể hiểu là 'nghỉ một nửa người'.

11\ Từ 'pead' - đã để hạt đậu lên đồng âm với 'peed' - đã tè lên

1\ Nguyên văn: cousins once removed: từ để chỉ những
Đào Tiểu Vũ eBook

người họ hàng cách một đời, dịch từng chữ có thể hiểu là “họ hàng từng bị cắt bỏ”. [Mọi chú thích đều của người dịch].

2\ Trong tiếng Anh, “dye” có nghĩa là “nhuộm”, đồng âm với “die” có nghĩa là “chết”.

3\ Trong nguyên tác “Below C level” - dưới điểm C, nhưng “C level” đồng âm với “sea level” có nghĩa là “mực nước biển”.

4\ Troll: sinh vật trong truyền cổ các nước Scandinavi.

5\ Giant: sinh vật thường có mặt trong truyền cổ châu Âu. Khác với cyclop là không lồ một mắt trong thần thoại Hy Lạp

6\ Series truyền hình nhiều tập của Mỹ theo dấu các cảnh sát trong các hoạt động nghiệp vụ của họ

7\ Heimlich là thủ thuật dùng để cấp cứu khi có dị vật lọt vào đường thở và choán gần hết diện tích của đường thở. Nguyên tắc của Heimlich là tạo 1 lực tác động mạnh, đột ngột vào 2 buồng phổi bằng cách vỗ từ lưng hoặc ép vào cơ hoành, mục đích tạo ra một áp lực lớn đột ngột trong đường hô hấp đẩy dị vật ra ngoài. Tên thủ thuật được đặt theo tên của người đã sáng tạo ra nó, Henry Jay Heimlich MD, một bác sĩ người Mỹ.

1Déjà vu (phiên âm tiếng Anh: /deʒa vu/ nghe; phiên âm tiếng Pháp [deʒa vy] nghe, 'đã nhìn thấy'; hay còn gọi là

Đào Tiểu Vũ eBook

ký ức ảo giác, từ 'para' trong tiếng Hy Lạp là παρα, kết hợp với từ μνήμη 'mnēmē' là 'memory - trí nhớ, ký ức') hoặc promnesia (chứng rối loạn trí nhớ), là ảo giác, cảm thấy quen thuộc (như đã từng thấy, từng trải qua trong trí nhớ) trong một môi trường, khung cảnh mới, chưa từng biết trước đó hoặc không nhớ rõ lúc nào. Đây có thể là những trải nghiệm của một cảm giác chắc chắn rằng đã từng chứng kiến hay đã sống qua một hoàn cảnh đã xảy ra trước đây (một người cảm thấy sự kiện đang xảy ra này đã từng xảy ra trong quá khứ không lâu), mặc dù không thể biết chắc chắn các trường hợp linh cảm ấy đã xảy ra lúc nào.

Charles Xavier: Một nhân vật trong bộ phim X-Men (Dị Nhân), có khả năng đọc suy nghĩ của người khác.

1. Chỉ lời tuyên thệ thường được đọc trong các buổi lễ của người Mỹ với nội dung: “Tôi xin thề trung thành với lá cờ của Hợp chủng quốc Hoa Kỳ và với nền cộng hòa mà lá cờ đại diện. Một quốc gia dưới Thượng đế, không bị chia cắt, với tự do và công lý cho mọi người.” (theo Wikipedia)

2. Đơn vị tiền tệ thời Hy Lạp cổ đại.